

Gün geçmiyor ki, yeni gözaltı ve tutuklamalar yaşanmasın; bir saldırı yasası daha geçirilip haklarımız budanmasın; zam ve vergi soygunu ile illiğimiz sömürülmesin...

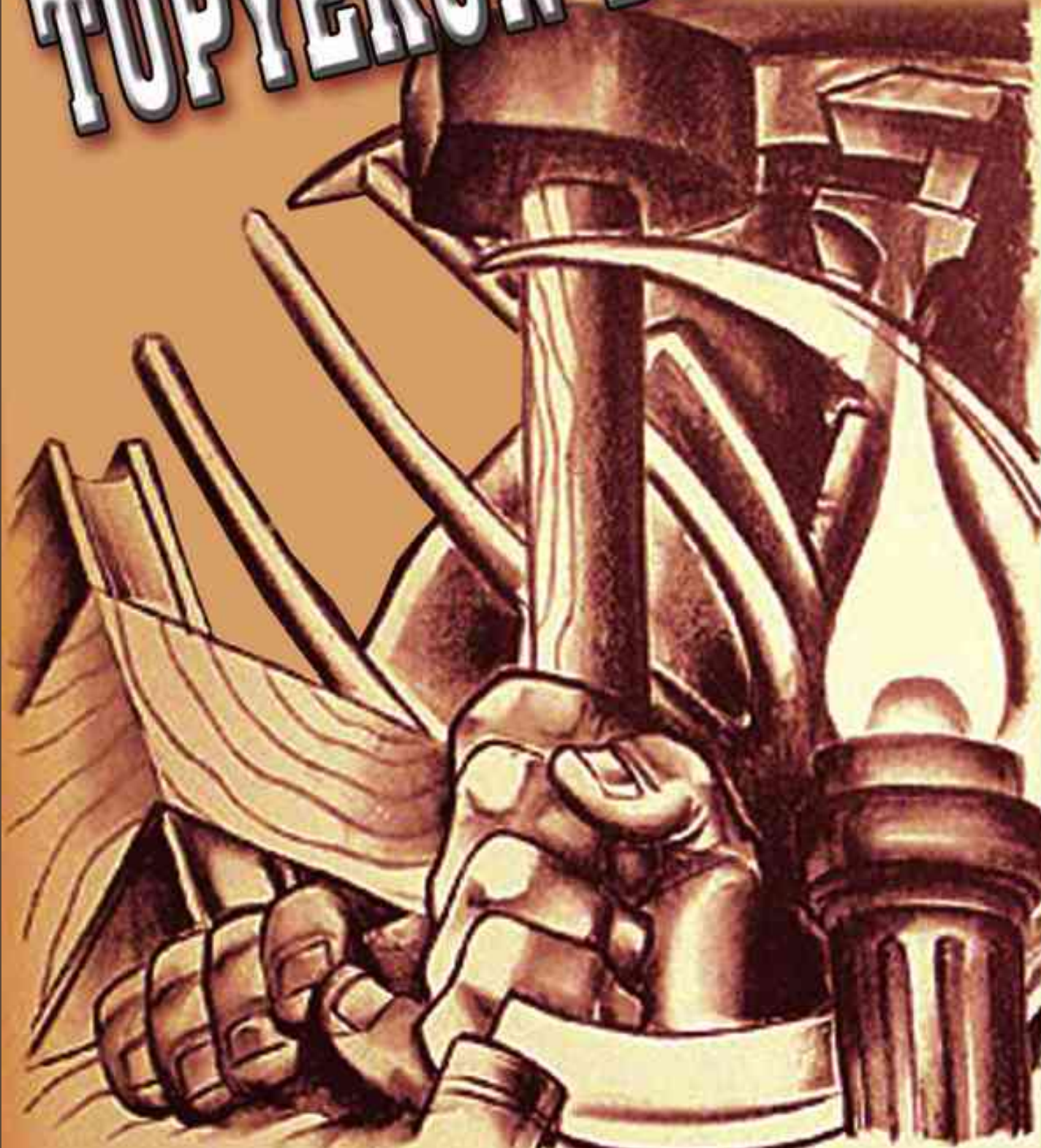
Son aylarda bir saldırı sağanağı altındayız. Biri bitmeden diğeri başlıyor. İşte “sağlıkta dönüşüm” denilen değişikliğin sonuçları... “Gelir testi” adı altında uzayan kuyruklar, o kuyruklarda düşenler, fenalık geçirenler... Hükümetin sağlığı tamamen paralı hale getirmek için, işçi ve emekçileri adeta sorguya çekmesi, fişlemesi...

Bir yanda “Deniz Feneri” adı altında “asrın soygunu”nu gerçekleştirenlere arka çıkılırken, diğer yanda hiçbir geliri olmayan, ya da çok az bir gelire yaşamaya çalışanlara reva görülenler...

Yeni çıkan sağlık yasasıyla gerçekte “yeşil kart” ortadan kaldırılıyor. Hemen herkes sağlık primi ödemek zorunda bırakılıyor. Bu da yetmiyor, ilaçlarda yapılan kesintiler artıyor, ilaç başına belli bir miktar ödeme zorunluluğu getiriliyor. Kısaca “paran kadar sağlık” deniyor.

Diğer yandan başta gıda olmak üzere temel ihtiyaç maddelerinin hepsi astronomik oranda zamlanmış durumda. Et ve süt ürünlerinden sonra, şimdi meyve ve sebzenin de yanına yaklaşılmıyor. Buna karşın asgari ücrete yüzde 6 zam yapılıyor. Genel olarak ücretler tekli rakamlarla artarken, enflasyon almış başını gidiyor. Resmi rakamlarda bile enflasyon çiftli rakamları aştı. Keza işsizlik artmaya devam ediyor. Esasında krizin tüm belirtileri ortaya çıkmış durumda. Ama egemenler ve onların sözcülerine göre, Türkiye ekonomisi iyiye gidiyor! Belli ki onların ekonomisi tıkrında! Bu kadar yoğun sömürü biçimleri ve ucuz işgücü ile başka türlü olması da beklenemez zaten.

Topyekün saldırıya TOPYEKÜN DİRENİŞİ!

Topyekün saldırıya TOPYEKÜN DİRENİŞ

Bu sömürü ve zulüm düzenine karşı gelenleri, ya da bir biçimde yaptıklarına muhalefet edenleri ise, tutuklama terörüyle sindirmeye çalışıyorlar. Bugün hapisanelerde 130 bin aşkın kişi bulunuyor. O kadar çok yeni hapisane yapmalarına rağmen, mahkumları koyacak yer bulamıyorlar. Bir ranzada iki, bazen üç kişi sırayla yatıyor. Türkiye, 100'ü aşkın tutuklu gazeteci ile dünya ülkeleri arasında 148. sırada yer alıyor. "İleri demokrasi" adı altında tam bir korku imparatorluğu yaratılıyor.

Şimdi sözde tutukluluk sürelerini kısaltmak için TCK'da değişiklik gündemde. Hapiste olanların yarısından fazlası "tutuklu" olarak yıllardır içerde çünkü. Fakat bilindiği gibi allanıp-pullanarak sunulan her değişiklik, gerçekte öncekinden daha ağır koşullar getiriyor. Bunun da diğerlerinden farklı olmayacağı anlaşılıyor. Örneğin molotof, "ateşli silahlar"dan sayılacak ve 15 yıla kadar hapis cezası verilecek. Şu anda 2 binden fazla çocuk, taş ve molotof atmaktan içeride yatıyor. Çoğu Kürt olan bu çocuklara, daha ağır hapis cezası vermenin yollarını dölüyorlar. Ayrıca disiplin cezası alan tutsaklara, 6 ay kadar avukat yasağının getirilmesi gibi, savunma hakkını gaspeden ve esasında Öcalan'a fiilen uygulanan duruma yasal kılıf getiren maddeler de bulunuyor. Kaçak elektriğin "nitelikli hırsızlık" sayılarak 5 yıla kadar hapis istenmesi de, yoksul halkı cezalandırma girişimlerinden biri. Deveyi hamuduyla götürenler "nitelikli" patronlar olurken; parasızlıktan dolayı kaçığa başvurmak zorunda kalanlar, "hırsız" oluyor, hem de "nitelikli"sinden...

Egemenleri böylesine pervasız kılan, hiç şüphesiz işçi ve emekçilerin örgütsüz oluşudur. Bugünkü resmi rakamlara göre, işçi sendikalarının toplam üye sayısı 800 bin. Bunun gerçekte 400 bin olduğu söyleniyor. Oysa ülkemizde çalışan milyonlarca işçi var. 12 Eylül öncesinde bile -ki nüfusumuz 50 milyon civarında iken- sendikalı işçi sayısı 5 milyon 721 bindi! Bu sayı, '85'te 1 milyon 711 bine düştü. Şimdi ise, son nüfus sayımına göre 75 milyonu aşmışken, sendikalı üye sayısı 400 bin civarında.

Sadece bu rakamlar bile, 12 Eylül'ün işçi ve emekçilerin örgütlülüğünü dağıtmak ve onları daha fazla sömürmek için yapıldığını göz-

termeye yeter. Zaten 12 Eylül sonrası cuntanın yaptığı ilk işlerden biri, Türk-İş dışında tüm sendikaları kapatmak oldu. Ardından '82 Anayasası ile sendikalara işkolu ve işyeri barajları kondu. Bu da yetmedi, "esnek çalışma" adı altında taşeronlaştırma, sözleşmeli çalıştırma başladı. Kıscası işçileri sendikasızlaştırmak için ne gerekiyorsa yaptılar. Bütün bu engelleri aşarak sendikalı olanları ise, ilk fırsatta işten attılar. Sendikalı olmak suç gibi gösterildi.

Şimdi sendikalar yasası da değişiyor. Yüksek barajlardan dolayı naylon üyelerle ayakta durmaya çalışan sendikaların yetkileri düşürülüyor. Barajın tümünden kalkması gerekirken ve dünyadaki örnekleri en fazla binde 5 ile sınırlıyken, AKP barajı yüzde 3'e çekiyor. Bu konuda daha önce verdiği sözleri hiçe sayarak... Hükümet, gerek işçi, gerekse memur sendikalarında getirdiği değişikliklerle, kendine yandaş sendikaları bırakıyor. Böylece "al gülüm-ver gülüm" danışıklı bir dövüşle istediklerini geçirmeyi planlıyor.

Artan saldırı sağanağının belki de en önemlisi, örgütsüzleştirme saldırısıdır. Zaten son derece zorlu hale getirilen sendikalaşmanın altının oyulması, iyice işlevsizleştirilmesidir. Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde en önemli yeri tutan 15-16 Haziran genel direnişi, tam da sendikal örgütlenmeye yapılan saldırı üzerine başlamıştır. Çünkü işçi sınıfı örgütlüyse bir güçtür, örgütsüzse hiçbir şey!

Burjuvazi ve onun sözcüleri, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilere saldırı halindedir. Daha yoğun sömürüyü gerçekleştirmek için art arda yasalar çıkarmakta, varolan sınırlı hakları da gaspetmektedir. Burjuvazinin bu topyekün saldırısı ancak topyekün direniş ve karşı saldırıyla durdurulabilir. Yeni 15-16 Haziranları yaratmakla durdurulabilir.

O k u r l a r a . . .

Merhaba,

Ekonomik krizin ikinci dalgası yakınlaştıkça, burjuvazi kendi cephesinden hazırlıklarını hızlandırıyor. Bu hazırlıklar elbette kitleler üzerindeki soygun ve talanı artırmaya dönük. Genel Sağlık Sigortası'nın ertelenen maddelerinin devreye girmesiyle yeşil kart sahibi 9 milyon emekçinin ezici çoğunluğu, bir anda sağlık hakkından yoksun bırakıldı. Alabilecek olanlar ise, uzun kuyruklar, onur kırıcı sorular, kontrol memurlarının keyfiyeti gibi baskılara maruz kalıyor.

Bir başka saldırı sendikalar cephesinden indi. İşkolu barajının binde 5 olması öngörülüyordu, hükümet bunu bir yasa darbesiyle yüzde 3'e yükseltiverdi. Yasanın yapıma biçiminin DİSK'i "disk'alifiye" ettiği söyleniyor. Sendikal mücadele, hükümetin ve yasaların icazetiyle değil, sınıfın çıkarları doğrultusunda yürütüldüğünde başarıya ulaşır. Bütün sendika bürokratları bu gerçeğe bir kere daha yüzyüze kaldılar.

Mücadele içinde kurulan DİSK'in yaşaması yine sınıf mücadelesinin yükseltilmesine bağlıdır.

Ortadoğu'da bütün ülkeler tam bir kaynama içinde. Sıcak çatışmanın yaklaştığı konusunda yorumlar artıyor. Savaşın ve krizin etkilerine karşı daha güçlü bir mücadeleye hazırlıklı olmak gerekiyor.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

8. sayıda

3	12 Eylül'ü direnenler yargıladı, yine yargılayacak
4	Hrant Dink ölümünün 5. yılında anıldı
5	Tutuklama terörü ve yeniden Hizbullah
6	Uludere katliamı unutturulmak isteniyor
7	Van'da dram bitmiyor: Kar, soğuk, yangın
8	Naylon üyelere yaslanmadan sınıf sendikacılığı
9	Maltepe işçileri direniyor
10	Genel Sağlık Sigortası soygunu
11	TOBB raporu: "Türkiye'nin küresel üstünlükleri"
12	ABD'nin yeni stratejisi: Stratejik savunma
13	Ortadoğu'da savaş tamamları
14	Tarihimiz onurumuzdur
16	Direniş tarihi karartılamaz
19	Soykırım tartışmalarında al birini vur ötekine
20	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
21	Reichstag yangını ve "yargılayan savunma"
22	Yükselen imparator Çin-II
27	Tutsaklardan mesaj var

Hükümetin “12 Eylül’ü yargılama” aldatmacasında bir aşamaya daha gelindi. Savcı, 12 Eylül iddianamesini hazırladı ve ilk duruşmanın 4 Nisan 2012’de Ankara’da yapılacağını açıkladı. Davanın sanıkları ise, cuntanın 5 kuvvet komutanından hayatta olan Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya...

Hatırlanacağı gibi 2010 yılının 12 Eylül’ünde yapılan referandum ile 12 Eylül generallerin dokunulmazlığı kaldırılmıştı. AKP, 12 Eylül anayasasını kaldıracakları, darbecileri yargılayacakları demagojisiyle referandumdaki “evet” oylarını çoğaltmıştı. Birçok reformist, liberal aydın da “yetmez ama evet” diyerek bu oyuna ortak oldular.

Aylar sonra, 12 Haziran 2011 seçimleri arifesinde Evren ve Şahinkaya’yı ziyaret eden savcılar, 12 “çanak soru” sorarak, onların kendilerini ve 12 Eylül’ü aklamalarına kürsü oldular. Şimdi de Uludere katliamının gerçekleştiği, yüzbinlerce kişinin hapse tı-

mi ve bu uğurda mücadele edenleri yargılamayı amaçlıyor. Daha girişinde, yaptığı “demokrasi” tarifleriyle, bildik anti-komünist hezeyanlarla karşılaşıyoruz. Azınlığın (burjuvazinin) çoğunluk (işçi ve emekçiler) üzerinde bir diktatörlüğü olan “burjuva demokrasi”sini, “çoğulcu demokrasi” diyerek göklere çıkartırken, çoğunluğun azınlık üzerinde diktatörlüğü olan “proleter demokrasi”yi karalamaya kalkıyor. SSCB örneği üzerinden buna kanıtlar buluyor aklı sıra!

‘90’lı yılların başında burjuva ideologların ağızlarına pelesenk, bayatlamış ve inandırıcılığını yitirmiş demagojileri ard arda sıralıyor. Klişeleşmiş, ucuz demagojilerle, komünizme karşı ideolojik mücadele yürütüyor! Tıpkı 12 Eylül’ün savcıları, hakimleri, polisleri gibi, her yerinden cehalet fıski-ran oradan-buradan apartılmış savlarla...

* * *

12 Eylül’ü “yargılayacağı” iddia edilen savcılar, 12 Eylül zihniyetini aynen koruyor.

len halk hareketini bastırmak, ne 24 Ocak Kararlarını uygulayabilmek, ne ABD’nin İran devrimiyle sarsılan Ortadoğu’daki gücünü korumak... İddianame, 12 Eylül’ü “kariyerist” cunta şeflerinin iktidara gelme hırsıyla kışkırttığı gençler ve onların gerçekleştirdiği eylemler üzerine oturtmuş. 12 Eylül’ün gelişine dair sadece bunu söylüyor. Ya söylemedikleri?

’80 öncesinde sömürü ve baskıya karşı artan işçi emekçi eylemleri, genel grev genel direnişler, büyük halk hareketleri, bu hareketlere önderlik etmeye çalışan ve o yüzden işkence gören, katledilen komünist ve devrimciler... Burjuvazinin artan korkusu, işçilerin direnişiyle eskisi gibi azami kar sağlayamamaları, yönetememe krizi, hükümetlerin birbiri ardına devrilmeleri... Ve tabi ABD’nin İran’dan sonra Türkiye’yi de kaybetme korkusu... Emperyalist tekellerin “24 Ocak Kararları” adı altında Türkiye’deki sömürüyü arttırma çabası... Her yöntemin denenmesine rağmen bir türlü mücadeleyi bastıramamaları... Başka çarelerinin kalmadığını düşündükleri noktada, generalleri ABD’ye çağırıp talimat vermeleri ve 12 Eylül günü, “bizim oğlanlar başardı” sevinç çığlıkları...

İddianamede olmayan, 12 Eylül’e gidişin kilometre taşları bunlardır.

İşçiden, emekçiden, sömürüden, zorbalıktan kopuk bir “sağ-sol çatışması” olmadığı gibi, 12 Eylül sonrası cuntanın sağa da sola da karşı olduğu doğru değildir. MHP, mahkemede “fikrimiz iktidarda biz içerdeyiz” demiştir. MHP Başkanı Türkeş, iki yıllık mahkeme sürecini hastanede geçirmiştir. Diğerleri de en fazla birkaç yıl içinde serbest kalmıştır. Dinci gericiler ise, cunta yıllarında en hızlı gelişme dönemini bulmuştur. İmam Hatip Okullarının sayısının en fazla arttığı dönem, bu yıllardır. O yüzden de Fetullah Gülen, Evren için “cennetlik adam” demiş ve cuntaya methiyeler düzen yazılar yazmıştır.

Durum bu kadar açıkken ve belgeleriy-le ortadayken, hala 12 Eylül’ün faşistlere ve gericilere de çok çektiirdiği üzerine şehir efsaneleri anlatılıp duruluyor. Başbakan Erdoğan da, 12 Eylül referandumu öncesi meclis kürsüsünden ne çok çektiklerini sahte gözyaşları içinde anlatmıştı. Bu tam da 12 Eylül’ün kitle desteği sağlayabilmek için o yıllarda uydurduğu “sağa da sola da karşıyız” demagojisini, gerçekmiş gibi gösterme gayretidir. Dolayısıyla 12 Eylül’e sunulan en büyük desteklerden biridir.

* * *

12 Eylül bir turnosol’du. Devletin 12 Eylül’ü yargılama oyununa yaklaşım da bugün için bir ayrıktır. “Yetmez ama evet”çi tutumlar, dün olduğu gibi şimdi de AKP’ye hizmet edecektir. Bu iddianame ve AKP’nin sahte 12 Eylül karşıtlığı teşhir edilmeli, gerçekte yapılmak istenenin 12 Eylül’ü aklamak olduğu her fırsatta yinelenmelidir.

Komünist ve devrimcilerin 12 Eylül’ü yargılamadıkları, burjuva liberallerinin yalanlarından biridir. Onlar, 12 Eylül’e methiyeler düzerken ya da bir delikte saklanırken, komünist ve devrimciler, 12 Eylül yıllarda işkencede, zindanda, mahkemede 12 Eylül’ü yargıladılar. 20-30 yıl sonra göstermelik bir biçimde değil... Bugün de 12 Eylül’ü yargılayacak olanlar, ona karşı direnenler olacaktır!

12 Eylül’ü direnenler yargıladı, yine onlar yargılayacak!

kıldığı, buna karşın katillerin serbest bıraktığı ve AKP’ye karşı tepkilerin arttığı bir dönemde, 12 Eylül iddianamesi hazırlanıyor ve bir kez daha 12 Eylül’ün yargılana-cağı beklentisi yayılıyor... Kısacası AKP ne zaman sıkışta, “kuşa bak” misali 12 Eylül’ü ortaya atıyor. Desteğini yitirmeye başladığı burjuva liberal kesimleri ve onların etkisi altındaki reformistleri, yeniden kendine bağ-lamanın bir aracı olarak kullanıyor.

* * *

İddianamenin hazırlanmış olması bile, birçoklarını heyecanlandırdı. Öyle ki 12 Eylül’ün “göstermelik” de olsa yargılama-sını bir “kazanım” sayıyorlar ve AKP’nin değir-menine su taşımaya devam ediyorlar. Daha ileri gidenler ise, komünist ve devrimcilerin 12 Eylül’ü yargılamayı başaramadığını, bunu AKP’nin yaptığını iddia edecek kadar AKP’ye yaltaklanıyor.

AKP, göstermelik de olsa 12 Eylül’ü yargılıyor mu, yoksa aklıyor mu?

Evren ve Şahinkaya’ya sorulan 12 soru, bunun cevabını çok açık biçimde veriyordu aslında. Cunta şeflerinin ağzından, 12 Eylül’ün “TSK’nın görevleri” kapsamında yasal bir dayanakla yapıldığını, buna mecbur kaldıklarını, bundan dolayı pişmanlık duymadıklarını belirtiyor, asıl olarak da cuntanın ABD’nin bilgisi dahilinde yapıldığı gerçeğini karartmaya çalışıyorlardı.

Şimdi hazırlanan 12 Eylül iddianamesi de aynı amaca hizmet ediyor. Özellikle de 12 Eylül’ün ABD’nin onayı ile tezgahlandığını hafızalardan silmek istiyor. 80 sayfalık iddianamede birçok ayrıntı yer alırken, bu konuya hiç değinilmiyor. İddianame, sadece 12 Eylül’ü aklamakla da yetinmiyor, komünist ve devrimcilere saldırıyor, sosyaliz-

Aslında kitlelerin bilincindeki 12 Eylül’ü yok etmeyi amaçlıyorlar. Çünkü iddianameye göre, 12 Eylül öncesi gerçekleştirilen faşist katliamlarla, halkın faşizme karşı direnişi aynı zeminde... Maraş’la Fatsa yan yana. İkisi de 12 Eylül’ün gelişini hazırlayan olaylardan... Ama savcı da, faşizmin Fatsa’ya duyduğu ürküntüyü ifade etmeden duramıyor: “Fatsa ilçesi, sokaklarında rahatça dolaşılabilen, resmi dairelerinde Türk bayrağı asılmayan, camilerinde namaz kılınmayan, okullarında mini mini öğrencilerine dahi sol yumruklar havada enternasyonal marşı söyletilen...” diye uzayıp giden bir Fatsa tasviri... Bunun 12 Eylül iddianame-lerinden bir farkı var mı?

Cunta şefleri, nasıl ki 12 Eylül’ün gelişini “sağ-sol çatışması”na bağladılarsa, iddianame de aynı şeyleri söylüyor. Tek fark; bu çatışmayı cunta şeflerinin bizzat kışkırtıkları, ya da en hafifinden önlemedikleri iddiasıdır. Bunu da cunta şeflerini suçlamak için değil, aslolarak komünist ve devrimcilerin de cunta tarafından kullanıldığı, onların amacına hizmet ettiği tezini güçlendirmek için yapıyorlar. Kitlelerin gözünde farklı bir yerde olan komünist ve devrimcileri, faşistlerle aynı zemine koyarak, zihinleri bulandırmaya çalışıyorlar. Halkı katledenlerle, halkla birlikte sömürü ve zulüm düzene karşı savaşanları aynı gösteriyorlar. Komünist ve devrimcileri kitlelerin gözünden düşürmeye çalışırken, sivil faşistleri de cunta tarafından kullanılan ve sonra da yine cuntanın gazabına uğrayan zavallı gençler olarak sunuyorlar. Böylesine sinsi ve böylesine akla karayı yer değiştiren bir canbazlıkla...

Peki 12 Eylül neden gelmiş? Ne yükse-

Komünist ve devrimcilerin 12 Eylül’ü yargılamadıkları, burjuva liberallerinin yalanlarından biridir. Onlar, 12 Eylül’e methiyeler düzerken ya da bir delikte saklanırken, komünist ve devrimciler, 12 Eylül yıllarda işkencede, zindanda, mahkemede 12 Eylül’ü yargıladılar. 20-30 yıl sonra göstermelik bir biçimde değil... Bugün de 12 Eylül’ü yargılayacak olanlar, ona karşı direnenler olacaktır!

Hrant Dink ölümünün 5. yılında anıldı

KATİL DEVLET HESAP VERECEK!

Hrant Dink,

katledilişinin 5. yılında

kitlesel bir şekilde anıldı. Tam da ölüm yıldönümüne denk gelen günlerde 4.5 yıldır süren mahkemenin sona ermiş olması, anmaya daha farklı bir anlam yükledi. Anma, mahkemenin verdiği karara karşı yapılan büyük bir eyleme dönüştü. 50 bini aşkın kişi, Agos gazetesinin önüne yürüyerek "Katil devlet hesap verecek" sloganını haykırdı.

Bu dava böyle bitmez!

Düzene muhalif herkesi "örgüt üyeliği"nden ya da "örgüte yardım etmek"ten hapislere tıkayan, onlarca yılı bulan cezalar veren mahkemeler, Hrant Dink davasında "örgüt yoktur" dedi. Cinayeti devletin organize ettiği delillerle ortada iken, sadece tetikçi Ogün Samast'a ve Yasin Hayal'e "ceza" verildi. Zaten tutuklu olarak da bu ikisi dışında polis ajanı Erhan Tuncel vardı. Ogün Samast, "cinayetin işlendiği zaman 18 yaşından küçük olduğu" için indirimden yararlanarak 20 yılı aşkın bir süre hapis cezası aldı. Yasin Hayal, "öldürmeye azmettirmekten" müebbet hapis alırken, Erhan Tuncel, tahliye edildi.

Mahkemenin bu kararına her yandan tepkilerin yükselmesi üzerine, Cumhurbaşkanı'ndan Adalet Bakanı'na devletin yetkililerinden, "hukuki süreç daha bitmedi", "bunun Yargıtay aşaması var" gibi sözler sarfedildi. AKP hükümeti Hrant'ın katledildiği günden itibaren, bu cinayetin "Ergenekon"cular tarafından işlendiğini ve kendilerini düşürmeye dönük bir hareket olduğunu söyleyip durdular. Hatta Hrant'ın katledilmesine karşı yükselen öfkeyi, "Ergenekon operasyonları"ni başlatmanın önemli bir kaldıraç yaptılar. Birçok liberal aydın da bu cinayetin "derin devlet" tarafından yapıldığını söyleyip durdu. Ne var ki, "derin devlet"in devletin ta kendisi olduğunu, AKP'nin de bu devletin hükümeti olarak, onu aklamakla yükümlü bulunduğunu, yeni yeni anlamaya başladılar.

AKP'ye karşı tepkiler artınca da, bunun "mahkeme kararı" olduğunu, "mahkemelere karışmadıkları"ni söyleyerek, mahkemelerin arkasına gizlenmeye çalışıyorlar. Oysa mahkemelerin "bağımsız" olmadığını artık herkes biliyor. Diğer taraftan madem sorun hükümette değil, mahkemelerde, o halde neden "bunun Yargıtay'ı var" diyerek, çözüm yeri olarak yeniden mahkeme gösteriliyor. Oysa **mahkemenin başkanından savcısına hiçbir bu kararın arkasında duramıyor.** Mahkeme başkanı "içim rahat değil, ama delil yok" derken, savcısı "delil de var örgüt de" diye açıklamalar yapıyor. En sonu Başbakan Erdoğan bu davanın "Ankara'nın karanlık dehlizleri içinde kaybolmayacağı"ni söyle-

yerek, bu yöndeki hayal kırıklığını gidermeye çalışıyor.

Ne var ki **Hrant'ın ölümünün üzerinden geçen 5 yıllık süre ve mahkeme aşaması, AKP'nin yalan söylediğini kanıtlarıyla dolu.** Daha Dink cinayetinin üzerinden saatler geçmeden "bu örgüt işi değil" açıklaması yapan dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah, AKP hükümeti eliyle terfi ettirilerek vali yapıldı. Hrant Dink ölmeden önce İstanbul Valiliği'ne çağrılıp MİT mensuplarınca tehdit edilmişti. Vali Muammer Güler, şimdinin AKP milletvekili. Hrant'ı tehdit eden MİT mensuplarının kimlikleri ise yıllarca saklandı. Avukatlarının ısrarı üzerine kimlikleri açığa çıkarıldığında da, ifadelerin alınması için gerekli olan Başbakanlık izni bir türlü çıkmadı. Sonrasında "zamanışımı süresinin dolduğu" gerekçesiyle kovuşturmayaya yer olmadığına karar verildi.

Cinayetin merkezi durumundaki Trabzon'da, Emniyet İstihbarat Müdürü Ramazan Akyürek, halen Ankara Emniyeti'nde uzman olarak çalışıyor. Dönemin Trabzon Emniyet Müdürü Reşat Altay -ki birçok devrimcinin katilidir- "herhangi bir bilgisinin olmadığını" söyleyerek işin içinden sıyrıldı. Halbuki, Trabzon Emniyeti'nde "yardımcı istihbarat elemanı" sıfatıyla yani ajan olarak çalışan Erhan Tuncel, Dink'in öldürüleceğine dair birçok rapor hazırlayıp Emniyete sunmuştu. Trabzon İl Jandarma Komutanı Ali Öz "cinayete iştirak"le suçlandığı halde "ihmalli davranışla öldürmeye iştirak" denilerek 6 ay hapis cezası ile sıyrıldı. Mahkemenin, -yine avukatların uğraşısıyla- cinayet bölgesindeki baz istasyonunun kayıtlarını Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı'ndan (TİB) istemesine karşın TİB civarda baz istasyonu olmadığını söyledi. GSM şirketlerinin "istasyonlarımız var" açıklamasından sonra bu defa, "özel hayatın gizliliği" denilerek reddedildi. Ta ki "TİB kayıtları gönderilsin" baskısını kaldıramaz duruma gelene dek... Oysa son dönemdeki hemen tüm iddianameler, telefon görüşmelerinin dökümü üzerinden hazırlanıyordu.

Kısacası **her aşamada devletin çeşitli engellemeleri ile karşılandı, cinayete şu ya da bu biçimde karışan devlet yetkilileri terfi ettirildi veya bir biçimde işin içinden sıyrılmaları sağlandı.** AHİM'in (Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi) 14 Aralık 2010 tarihli kararında, Dink cinayetinde "kamu görevlilerinin açık sorumlulukları bulunduğu" söyleniyordu. Dink'in avukatları cinayette ihmalleri olduğu iddiasıyla 30 "kamu görevlisi" hakkında suç duyurusunda bulunmuştu. Fakat bu 30 kişi, devletin "dokunulmazlık zırhı"nın arkasına gizlendiler. Yukarıda belirttiğimiz gibi içlerinde terfi edenler ve halen görevlerini sürdürenler bulunuyor.

5 yıl değil, 95 yıl da geçse

17 Ocak'ta sonlanan Hrant Dink davası, burjuva hukuk sisteminin nasıl işlediğini bir kez daha gözler önüne serdi. Mahkeme sonrası Dink'in avukatlarından Fehime Çetin "Verilen karar, yerleşik bir geleneğin bozulmadığı ve hiçbir şekilde bozulmasına

izin verilmediği anlamına geliyor" dedi. Bu gelenek, "siyasi cinayetler geleneği"ydi. Devletin kontra güçlerle, komünist, devrimci, demokrat, hatta kendine muhalif güçleri katletme geleneği. Farklı ulusal toplulukları aşağılama, onlara kendi kimliği ile yaşam hakkı tanımama geleneği...

Davanın sonlanmasının ardından yapılan açıklamada "5 yıl değil, 95 yıl geçse de ellerimiz katillerin yakasında olacak" denildi. Ve iki gün sonra gerçekleşen Hrant'ın ölüm yıldönümünde en çok atılan slogan da "Katil devlet, hesap verecek" oldu. Daha önceki yıllarda bu sloganı atan komünist ve devrimciler, kendilerine "Hrant'ın arkadaşları" diyen liberal demokrat kesimler tarafından susturulmaya çalışılırken, şimdi onlar bile bu sloganı atmaktan kendilerini alamıyorlardı. Çünkü her şey ayan-be-yan ortadaydı.

Bu yıl ki Hrant anmasına damgasını vuran da, mahkeme kararına karşı artan öfke oldu.

"Bu dava böyle bitmeyecek" sloganı gür şekilde haykırıldı. Liberal kesimlerin artık yatıştıramadığı, yatıştırmaya güçlerinin yetmediği bir şekilde, devlete karşı öfke ve kararlılığın dorukta yaşandığı bir eylem gerçekleşti. "Slogan atılmayacak", "döviz ve flama açılmayacak" şeklindeki uyarılar, büyük bir tepkiyle karşılandı ve birçok kurum, döviz, flama, pankartlarıyla katıldı. Polisin anma boyunca ortada görülmemesi de dikkat çekiciydi. Kitlelerin öfkesinin farkında olan devlet, anmada ortada görünmemeye çalıştı.

Yolu trafiğe kapatan kitle, Taksim'den Şişli'deki Agos Gazetesi önüne ancak iki saate yakın bir yürüyüşle gelebildi. Anmaya devrimci kurumların yanı sıra sanatçı, aydın ve milletvekillerinin katılımı da yoğun. Proleter Devrimci Duruş okurları anmaya dövizleriyle katıldılar. Agos'un önünde Hrant'ın katledildiği saat olan 15.05'te saygı duruşuyla anma başladı. Ardından "Bu dava böyle bitmeyecek" sloganı atıldı. Basın açıklamasında, devletin kendini aklamaya çalıştığı, suçu sadece iki kişinin üzerine yıkmak istediği ve buna izin verilmeyeceği vurgulandı. Hrant'ın mücadelesini verdiği dava uğruna mücadelenin devam edeceği açıklandı. Şişli'deki anma 15.30'da bitirildi ve kitle Taksim'e doğru yeniden yürüyüşe geçti. Taksim'de banka camlarını kıran bir gruba polis gaz bombalarıyla saldırdı ve 20 kişiyi gözaltına aldı.

Akşam saat 19'da ise, Nor Zartonk'un çağrısıyla bir araya gelen devrimci demokrat kurumlar, İstiklal caddesinde bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Aralarında Proleter Devrimci Duruş'un da bulunduğu yürüyüşe 5 bin kişi katıldı. Örgütleyen kurumların (Akader, DÖB, DHF, EHP, EÖC, EMEP, ESP, HDK, Kaldıraç, Nor Radyo, Nor Zartonk, Militan, ÖDP, Öğrenci Muhalefeti, PDD, SDP, SGD, Sosyalist Umut, TÖP, Yeniyol, YGD) imzasının olduğu "Hesap Soracağız! Hrant" yazılı pankart taşındı, sloganlar atıldı. Yürüyüş, Galatasaray Meydanı'na kadar sürdü, Orada saygı duruşu yapıldı ve Türkçe-Ermenice basın açıklaması okundu. Grup Emeğe Ezgi müzik dinletisi sundu.

Tutuklama terörü, tehditler ve Yeniden Hizbullah

Kürt halkı üzerinde tutuklama terörü devam ediyor. BDP eşbaşkanı Selahattin Demirtaş, bu sayının 6 binin üzerine çıktığını belirtti. Ocak ayı içerisinde yine birçok ilde eşzamanlı operasyonlar gerçekleştirildi ve yüzlerce gözaltı, tutuklama yaşandı. Bunların içerisinde eski milletvekili Fatma Kurtulan ile, DEHAP Genel Başkanı, şimdiki BDP MYK üyesi Tuncer Bakırhan da bulunuyor. Aynı operasyonda Leyla Zana'nın Ankara'da kiracı olarak kaldığı ev de basıldı, evde bulunan bilgisayar ve bazı evraklara el koyuldu.

KCK adı altında süren tutuklama teröründen KESK de payını aldı. KESK'in Genel Merkezi'nde arama yapıldı. KESK yöneticilerinin itirazlarına rağmen süren polis aramasında, KESK'in ana bilgisayarındaki tüm bilgilerin alındığı, böylece KESK'in arşivine el konulduğu açıklandı. Ayrıca KESK'te hukuk ve toplu sözleşme uzmanı olan İsmet Aslan gözaltına alındı.

KCK davasında Kürtçe savunma yasağı sürüyor. Son duruşmada uzun yıllardan sonra 5 tahliye kararı çıktı. Ancak Kürtçe savunma konusunda bir adım atılmış değil. Sanıkların Kürtçe konuşmaları, mikrofon kapatılarak susturuluyor. Diğer yandan Kürtlerin televizyon kanallarını susturmak için de yoğun uğraş veriyorlar. Danimarka yayın linansı yapan ROJ TV kapatıldı. Türkiye'nin üzerinde çok durduğu ve uzun yıllar Danimarka'ya baskı yaptığı ROJ TV davası, kanalın kapatılması ile sonuçlandı. Ancak ROJ TV, internet üzerinden yayınlarını sürdürmeye devam ediyor.

Baskılar, sadece tutuklama ile sınırlı değil. Eski DEP milletvekillerinin de aralarında bulunduğu 31 kişinin Türkiye'deki mal varlıklarına el konulmasına karar verildi. Ankara Ağır Ceza Mahkemesi'nin bu kararına avukatları, müvekkillerinin kaçak olmadığını, ifadelerinin alınabileceğini söyleyerek itiraz ettiler. Aralarında Zübeyir Aydar, Remzi Kartal, Yaşar Kaya gibi isimlerin bulunduğu ve çoğu Almanya'da yaşayan bu kişilerin mal varlıklarına el koyarak, ailelerini zor durumda bırakmaya çalıştığı ve onlar üzerinden baskı yapmak istedikleri anlaşıyor. Bu kişiler hakkında 15 yıldan 22.5 yıla kadar hapis cezası da isteniyor.

Zana'ya kinleri bitmiyor

Leyla Zana, Almanya'da yayınlanan Yeni Özgür Politika gazetesine verdiği demeçte, "silah, Kürtlerin sigortasıdır" dedi. "Kürtlere bir statü verilmeden, yasal bir güvence sağlanmadan, Kürtlerin silah bırakmasını tartışmamak gerekir" diyen Zana, Kürtlerin kendi kaderini belirlemesinin evrensel bir hak olduğunu, bunun için referanduma gidilmesi gerektiğini söyledi.

Zana'nın bu sözlerinin ardından Başbakan Erdoğan Zana'yı hedef gösterdi. "O zaman parlamentoya niye geldin, sen de dağa çıksaydın" dedi. Ardından "yargıya haber veriyorum, duyuruda bu-

lunuyorum" diyerek, savcılarını görme çağırdı. Bu sözlerden sonra **Zana hakkında soruşturma açıldı, Ankara'da kaldığı ev, hukuk dışı bir şekilde arandı.** Savcılığın bu konuşmayı "terör suçu" olarak göstermesi durumunda Zana'nın dokunulmazlığının kaldırılması, bir kez daha gündeme gelecek.

Hatırlanacağı gibi Leyla Zana, '94 yılında da parlamentoya girmiş ancak aynı yıl yaka-paça meclisten gözaltına alınmıştı. SHP çatısı altında milletvekili seçilen HADEP'lilerin milletvekillikleri düşürülmüş, bir kısmı uzun süren hapis cezasına çarptırılmıştı. Zana, yemin töreninde sarı-kırmızı-yeşil bir saç bandı ile kürsüye çıkıp bir cümle Kürtçe konuştuğu için, şoven kesimlerin büyük bir saldırısıyla karşı karşıya kalmıştı. Sadece vekilliğini düşürmekle kalmadılar, 10 yıl da hapis yattı.

Belli ki, devletin Zana'ya olan öfkesi dinmiş değil. Son seçimlerde yeniden milletvekili seçilen Leyla Zana'yı, bir kez daha vekillikten düşürüp yargılamak istiyorlar.

Tehditler ve yeniden Hizbullah

Tutuklama terörünün yanı sıra, son günlerde Kürt politikacılarına yönelik tehditler de arttı. Geçmişte olduğu gibi kontra örgütler aracılığıyla gözdağı veriliyor. **BDP Muş milletvekili Sırrı Sakık, havaalanında kendisine tehdit mektubu ile birlikte, bir kurşun bırakıldığını söyledi.** "Katasoma Gençleri" imzasıyla gönderilen mektupta Sakık'a ağır hakaretler ve tehditler bulunuyor. Aynı mektubun, yine aynı imzayla bir süre önce Dersim katliamıyla ilgili açıklama yapan Yüzleşme Derneği Başkanı Cafer Solgun'a da gönderildiği açığa çıktı. Hemen ardından, 21 Ocak günü, Özgür Gelecek Kartal bürosu, içinde mermi bulunan bir zarf bırakılarak tehdit edildi.

Elbette daha büyük tehdit, Hizbullah'ın yeniden sahneye çıkmasıdır. İnternet üzerinden yayınladıkları **bir "manifesto" ile geri döndüğünü ilan eden Hizbullah, Kürtlere dönük yeni saldırılarının habercisidir.** Bu açıklamadan kısa bir süre sonra Hakkari'nin merkezinde patlayan ve bir kişinin ölümüne onlarcasının yaralanmasına yol açan bombanın da, Hizbullah tarafından atılmış olabileceği şüphesi uyanmıştır.

Hizbullah, '90'lı yıllar boyunca Kürt bölgesinde "faili meçhul" cinayetlerle adını duyurmuştu. Satırla gerçekleştirdiği bu cinayetlerle halkı terörize eden bir çizgi izlemiş ve bunu, din kisvesi ile maskelemişti. Daha sonra farklı illerde de birçok cinayete imza attı. "Mezar evler" olarak bilinen yerlerde işkence ile insanları öldürüp gömdükleri ortaya çıktı. Ve Öcalan'ın tutuklanıp Kürt sorununda yeni bir aşamaya geçildiğinde, Hizbullah'ın da görevi bitti. 2000 yılında yapılan operasyonlarla liderini öldürdüler, birçok yöneticisini tutukladılar.

Fakat geçen yıl, Hizbullah'ın hapiste bulunan yöneticileri, bir hukuk oyunu ile serbest bırakıldılar. Ve kısa sürede izlerini kaybettirdiler. Sözde bunlar gözlem altında tutulacak ve hergün bulundukları bölgenin karakoluna imza vereceklerdi. Sırta kadem basan bu yöneticiler hakkında yeniden tutuklama kararı çıkartıldığında, bir kişi dışında kimse kalmamıştı. Şimdi o yöneticiler açık isimleriyle Hizbullah'ın liderliğini üstlendiklerini söylüyor ve "geri döndükleri"ni açıklıyor. Kısacası AKP, Hizbullah'ın yeniden ortaya çıkmasının taşlarını döşedi.

Hizbullah'ın yeniden dönüşü, AKP ve Gülen Cemaatinin Kürt halkını kendi cephesine çekmekte zorlandığının ve yeni arayışlara girdiğinin bir göstergesidir. Gülen'in Kürtlerle ilgili yaptığı konuşmaların ROJ TV tarafından yayınlanması, ona olan tepkiler iyice arttırdı. Gülen bu konuşmasında, PKK'nin bitirilmeyişine kızıyor ve devletin kurumlarını beceriksizlikle suçluyordu. "5 bin değil 50 bin olsun sayıları. Kuşatın, yok edin, köklerini kurutun!" diyordu. Son aylarda ROJ TV üzerindeki baskıların artmasında, Gülen'in bu konuşmasını yayınlaması da etkili oldu. Sonrasında Gülen Cemaati, durumu düzeltmeye çalışsa da, Kürt halkının önemli bir kısmının tepkilerini üzerine çekmiş durumda. Aynı durum AKP için de geçerli. Van Depremi ve Uludere katliamı, Kürtlerin AKP'den medet umma hayallerini iyice yok etti. Son seçimlerde bile AKP'nin bölgedeki oy oranlarındaki düşüş, AKP'nin eskisi gibi etkili olamadığını gösteriyordu.

Hizbullah'ın yeniden sahneye sürülmesinde, AKP ve Gülen Cemaati'nin başarısızlığı etken olabilir. Din faktörünü kullanmak üzere Hizbullah'ın "değişmiş" görünerek bu boşluğu doldurmakla görevlendirilmiş olması, büyük bir olasılıktır. Ancak gerek Hizbullah, gerekse artan tehditler, baskılar, tutuklamalar, daha önce de belirttiğimiz gibi, Türkiye'nin savaşa hazırlandığı bir dönemde, en önemli sorunu olan Kürt sorununu bir şekilde bastırma çabasıdır. Askeri deyimle "cephe gerisini sağlama alma" gayretidir. Çünkü **Suriye, İran ve Irak'la artan gerilim, bütün bu devletleri kesen Kürt sorununu öne çıkarmaktadır.** Türkiye, destek verdiği Suriye'deki muhalif güçlerle de "Kürtlere statü verilmemesi" koşuluyla anlaşmıştır. Elbette bu tür anlaşmaların, halkların mücadelesi karşısında, hiç bir hükmü yoktur.

Bölgede yaşanan gelişmeler, Kürt halkının mücadelesi açısından yeni olanaklar da yaratmaktadır. Türk egemenlerini korkutan ve daha saldırgan kılan da bu durumdur.

Uludere katliamı unutturulmak isteniyor

SUÇLULAR CEZALANDIRILSIN!

Aralık ayının son günlerinde gerçekleşen Uludere-Roboski katliamının üzerinden bir ayı aşkın bir süre geçmesine karşın, suçlular hakkında herhangi bir işlem yapılmış değil. Katliamın hemen ardından yapılan, “talihsiz bir olay”, “bir yanlışlık”, “hata” vb. açıklamalarına yükselen tepkiler üzerine “suçlular kimse araştırıp cezası verilecek” noktasına gelmişti. Ancak **aradan geçen zamanda, bırakın suçluların bulunmasını, bu yönde herhangi bir dava bile açılabilmiş değil.** Belli ki, bu katliam da, zamana yayılarak unutturulmak isteniyor.

Uludere katliamından birkaç gün sonra eski Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ’un tutuklama kararının verilmesi bile, bu katliamı unutturma çabalarının bir parçasıydı. Halbuki, Başbuğ hakkındaki iddialar, çok önceye dayanıyordu. Daha önceki günlerde veya çok daha sonra bu tutuklama gerçekleştirilebilirdi. Ancak özellikle böyle bir zamanlama tercih edildi.

Diğer yandan ailelere verilen 123 bin TL’lik “kan parası” ile olayın üstü kapatılmaya, ailelere verilen bu “sus payı” ile sesleri kısılmaya çalışılıyor. Bunu da Başbakan Erdoğan, sanki kendi cebinden veriyormuş gibi davranıyor. Başbakanlığın özel bütçesinden 100 bin TL vermeyi kararlaştırdıklarını, “terörle mücadelede dolayı zararların karşılanması” tazminatı olarak verilen 23 bin lirayla birlikte, bunun 123 bin olacağını söylüyor. Sanki bunların hepsi, işçi ve emekçilerin vergileriyle dolan devletin hazinesinden çıkmıyormuş gibi... Fakat böyle yaparak, CHP’nin 40 bin, 60 bin gibi önerilerini de aşarak, en yüksek miktarı kendileri vermiş oluyor!

Barzani’nin bile ölenlerin yakınlarına 40 bin dolar verdiği söylendiği bir yerde, kesenin ağzını biraz açacakları belliydi. Elbette miktarın artırılmasında asıl faktör, ailelerin “kan parası” istemediklerini açıklamaları oldu.

Bu artışa rağmen **ailelerin “kan parası değil, suçluların cezalandırılması” talebi sürüyor.** Ölen bir kişinin bedeli, parayla ölçülebilir mi? Miktarı ne olursa olsun verilen para, acısını dindirebilir mi? Acıyı biraz olsun hafifletebilmenin tek yolu, katillerin bulunup cezalandırılmasıdır. Başka da bir yolu yoktur!

Hal böyleyken, AKP’li yetkililer, mensup oldukları sınıfa ve misyonlarına uygun bir şekilde, her şeyi parayla ölçüyorlar ve her olaya bu gözle bakıyorlar. AKP Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik, “terörden zarar gören insanlara, hükümetimiz döneminde 2.5 katrilyon tazminat ödedik” diyor bundan bir övünç payı çıkarak...

Gümrük ve Ticaret Bakanı Hayati Yazıcı ise, Uludere’nin ardından; “*madem bu insanlar girip çıkıyormuş, o zaman burada bir sınır ticaret merkezi oluşturalım*” diyor. O bölgede bir “sınır kapısı” açarak, getirip-götürdükleri şeylerden “gümrük

vergisi” almanın hazırlığını yaptıklarını açıklıyor.

Hem de öylesine “safça” konuşuyorlar ki, sanki bugüne dek sınır bölgesinde yaşayan insanların kaçakçılık yaptıklarını yeni öğrenmişler! Sanki halkı yoksulluğa iten ve kaçakçılıkla geçinmek zorunda bırakan, sözcülüğünü yaptıkları bu düzen değilmiş gibi... Herkesin bildiği bu “sır”rı, yeni öğrenmiş olarak, son derece “insani”, “masumane” bir öneri getiriyor: “*Madem bu işler gizli yapılıyor, onu legalleştirilim*” diyor. Yani vergiye bağlayalım! “*Öldürdüklerimizi öldürdük, geride kalanları nasıl soyacağız*” derdi içinde...

Oysa Uludere halkının da katliamdan sonra anlattıkları gibi, halk karakolların bilgisi dahilinde sınırı geçiyor ve kaçakçılık yapıyor. Asker ve sivil bürokrasisi de sınır ticaretinden pay alarak nemalanıyorlar. Fakat bugüne kadar bu “kayıtdışı” haksız kazançla ceplerini dolduran bu devlet görevlileri hakkında, herhangi bir işlem yapılmış değil. **Bütün suç, aç kalmamak için kaçakçılık yapmak zorunda kalan halkın sırtına yıkılıyor.**

Katliamdan sonra bile, bu katliamı gerçekleştirenler değil, kaçakçılık yaptıklarından dolayı halkı suçlamaya kalkıyorlar. Katliamın üzerinden bir ayı aşkın süre geçtiği halde, katliamla ilgili soruşturma kaplumbağa hızıyla yürüyor.

Önce Diyarbakır Özel Yetkili Savcılığı, olaya el koyduğunu açıkladı. Ardından İçişleri Bakanlığı Müfettişleri, konuyla ilgili “ön inceleme” yapmak için Şırnak’a gittiler. Henüz “soruşturma” bile değildi! Soruşturma açılması için “inceleme” yapılıyordu. Kısa zaman kazanmak için her yolu deniyorlardı. Ayrıca Genelkurmay da günler sonra kendi içinde “inceleme” başlattığını açıkladı. Bunlar yapılırken ilk iş olarak da “gizlilik” kararı alındı. Savcılığın Genelkurmay’dan istediği bilgiler ise, ancak bir ay sonra gönderildi. O da BDP başta olmak üzere konuya duyarlı kurum ve kişilerin ısrarlarıyla...

Konuyla ilgili “gizlilik” kararı alındığından, ne savcılığın ne de genelkurmayın “inceleme” sonuçları açıklanmış değil. Ancak Şırnak’a giden müfettişlerin soruları bile, nasıl bir “inceleme” yapıldığını ele veriyor.

Müfettişler, Uludere katliamından sağ kurtulanlar, ölenlerin yakınları ve korucularla birlikte, yaklaşık 40 kişiyi sorguya çektiler. Amaçlarının, katliamı gerçekleştirenleri değil de, ölenleri suçlamak olduğu bu soru sırasında anlaşıldı. Müfettişlerin sordukları sorulardan bazıları şöyle: “*Kaçakçılık yapmak için hangi yolu kullanıyorsunuz?*”, “*Sizi kim organize ediyor?*”, “*Yolda kimseyle karşılaştınız mı?*”, “*Saldırı sırasında kimleri aradınız?*”...

Müfettişlerin sorguya çektiği kişilerden, katliamdan sağ kurtulanlardan biri olan Davut Encü, “*sanki devlet olayı yapanları bulacağına, bizim suçlu olduğumuzu gösterme çabası içindeymiş gibi hissettim kendimi*” diyor. “*Yani biriyle karşılaştık, suçlu mu olacağız? Kimse bizi bir araya getirerek kaçığa göndermiyor, biz aynı köyden ve akrabam olanlarla gelirken bombalandık... Devletten bu ölüme sebebiyet verenleri bulmasını istiyoruz, başka bir şey değil*” diyerek tepkisini ortaya koyuyor.

Uludere katliamını gerçekleştirenlerle ilgili tek bir kişi bile sorguya dahi alınmamışken, katliama tepkilerini ortaya koyanlar, gözaltına alındı, tutuklandı. Katliam sonrası Roboski’ye gelen Uludere Kaymakamına saldırdıkları iddiasıyla gözaltına alınanlardan 5 kişi, olaydan sonra bir hafta içinde tutuklandı. Kaymakam’a inen birkaç yumruk ve tekme, 35 kişinin canından daha önemliydi devlet için! Kaymakam şahsında kendi prestiji zedelenmişti çünkü ve bunu yapanlar mutlaka cezalandırılmalıydı!

BDP ve birçok aydın, Başbakan’ın tıpkı Dersim için yaptığı gibi, Uludere için de “özür dilemesi”ni istediler. Sanki Başbakan’ın “özür dilemesi” ile çok şey kazanılacakmış gibi...

Son dönemde hemen her olayın ardından bir “özür” talebidir gidiyor. Hangi devlet başkanlarının, hangi olaydan dolayı, halktan özür diledikleri sıralanıp duruyor: Avustralya yerlileri Aborjinlerin soyunu kuruttukları için, Avusturalya Başbakanın özrü, Alman Başbakanı’nın Nazilerin yaptığı Yahudi soykırımından dolayı özür dilemesi, ABD’nin Afganistan halkını katlettikten sonra özür dilemeleri vb...

Salt bu örnekler bile, egemenlerin son yıllarda kendilerini bu şekilde aklamaya çalıştıklarını, bu demagojiye sarıldıklarını gösteriyor. Büyük bir erdemmiş gibi sunulan bu “özür”ler, gerçekte tamamen göstermelik ve riyakarca yapıyor.

“Özür”, yapılan bir hata, bir kusur için dilenir. **Sözkonusu olan, soykırım, katliam, işkence gibi, insanlık suçlarıysa “özür” talep edilmez!** Çünkü bu tür suçların “özrü” olmaz! **Bunların sadece cezası olur!** Diğer yandan “özür”, bir hatanın fark edilmesi ve bir daha yapılmayacağını sözünün verilmesidir. Oysa çok iyi biliniyor ki, bu “özür”lerin ardından yeni katliamlar, cinayetler, işkenceler devam etmektedir. Örneğin **Başbakan’ın Dersim “özürü”nün üzerinden bir ay daha geçmeden Uludere katliamı yaşandı.**

Emperyalist-kapitalist sistemde, devletlerin ezilen halklara, işçi ve emekçilere karşı işledikleri suçlar bitmez! Bu suçlar, “özür”le değiştirilemeyecek büyüklükteki insanlık suçlarıdır. Bu suçlardan dolayı, devletten özür beklemek, onun kendini aklamasına yardımcı olmaktır. Doğru talep; katillerin bulunması, hesap sorulmasıdır. Bu yönde devleti sıkıştırmaktır. Yapılan hiçbir suçun cezasız kalmayacağını göstermektir.

Uludere katliamı için de ne “kan parası”, ne “özür”! Tek talep, suçluların bulunup cezalandırılması olmalıdır. Uludere’nin unutturulmasına, davanın hasıraltı edilmesine izin vermeyen bir duyarlılıkla, olayın üzerine gitmek ve devleti suçluları bulmaya mecbur bırakmaktır.

Van depreminin ardından, halkın çektiği acılar bitmiyor. Depremin üzerinden iki ay geçmesine rağmen barınma sorunu çözülebilmemiş değil. Van'da kalan halkın büyük çoğunluğu ya yıkılmak üzere olan evlerinde kalmayı sürdürüyor, ya da çadırlarda yanma-donma tehlikesi altında yaşamaya çalışıyor.

Ocak ayından itibaren tüm yurdu etkisine alan kış koşulları, Van'da en ağır haliyle yaşanıyor. Geceleri eksi 30 dereceye ulaşan soğuklarda, depremzedeler çadırkentlerde yaşam mücadelesi veriyor. Karın ağırlığıyla bazı çadırlar çökmeye başladı. Çadır yangınları ise devam ediyor. **Resmi kayıtlara göre bugüne dek 127 çadır yangını yaşandı ve 13 kişi yaşamını yitirdi. Halen 70 bin kişi çadırlarda kalıyor. "Bir an evvel konteynırlara geçmezsek çoluk-çocuk soğuktan öleceğiz"** diyorlar.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi, bir de elektrik kesintileriyle karşılaşılıyorlar. Elektrikli ısıtıcılarla kendilerini ısıtmaya çalıştıklarını, elektrik de gidince çoluk-çocuk donduklarını söylüyorlar. Hatırlanacağı gibi, çadırlarda ısınmak için yakılan sobalarla çıkan yangınlarda çocuklar yaşamını yitirdi. **Depremden kurtulan halk, bu kez soğuktan-yangından dolayı ölüyor.** Geride kalanlar ise, ölümle burun buruna yaşıyor.

Aralık ayında yetişeceği söylenen konteynırlar,

halen yetiştirilmiş değil. Sınırlı sayıda kurulan konteynırlarda ise, altyapı tamamlanmadığı için, ortaya çıkan sorunlar, buralara yerleşenleri çileden çıkartmış durumda. Halk, kendilerinin unutulduğunu söyleyerek tepkilerini ortaya koyuyorlar.

Van'dan başka illere gönderilen depremzelerin de durumu, pek farklı değil. **Yetkililerin verdikleri sözlere kanarak Van'dan ayrıldıklarını söyleyen depremzedeler, bu sözlerin yerine getirilmediğini, çok zor durumlarda yaşadıklarını belirtiyorlar.** Çocuk başına 250 TL yardım, sağlıklı barınma olanağı, iş imkanı gibi vaatlerle Van'dan çeşitli illere taşınan yaklaşık 300 bin depremzedenin önemli bir kısmı, geri dönmek istiyor. Birçoğu kötü yaşam koşullarından dolayı çocuklarının hasta olduğunu, hastane kapılarında aç-susuz dolaştıklarını belirtiyor. Depremin ilk günlerindeki isyanı bastırmak için çeşitli vaatlerle halkı Van'ın dışına taşıyan devlet yetkilileri ise, halkın bu şikayetleri karşısında "yapacak bir şeyleri olmadığı"ni söylüyorlar

Bütün bu sorunlar orta yerde dururken, 2 Ocak'ta Van'da okullar açıldı. Okulların kapalı olduğu süreyi telafi etmek için haftada 6 gün ve yarı yıl tatili de yapılmadan devam eden eğitim, oldukça göstermelik. **Hiçbir hazırlık yapılmadan okullar açıldığı için, öğretmen ve öğrenciler, sokakta kalmış durumda.** Zaten öğrencilerin sadece yüzde 20'sinin okula geldiği belirtiliyor. Van Eğitim Sen yaptığı açıklamada, kent merkezinde 40'ın üzerindeki okulun ağır hasar gördüğünü, "eğitim-öğretim yapılamaz" raporu alındığını ve kapatıldığını söyledi. Taşıma yoluyla yapılan ve sağlam raporu verilen okullarda ise, ciddi sorunlar olduğunu belirtti.

Bu durumu protesto eden öğretmenler, Valiliğe kadar yürüyüş yaptılar. **"Vali konakta, öğretmenler sokakta!", "7.2'lik deprem değil, siz bizi vurdunuz!"** pankartları taşıyan öğretmenler, polis engeliyle karşılaştı. Polisin kaldırımından yürümeye

zorlamasına tepki gösteren öğretmenler, yürüyüşlerini sürdürdü. Yaptıkları basın açıklamasında, **"Barınacak yerimiz yok, öğretmenler sokakta, çoluk-çocuk perişan olduk, bu ortamda nasıl eğitim verebiliriz?"** diye sordular.

Hatırlanacağı gibi, Van depreminin ardından televizyon kanalları arka arkaya "Van'a yardım" kampanyaları başlatmış, özel programlar düzenlemişlerdi. "Van için tek yürek" programında 62 milyon TL, "Kardeşlik zamanı" programında ise 65 milyon TL para toplanmıştı. Ancak aradan geçen iki aylık sürede bu bağışların önemli bir kısmının verilmediği anlaşıldı. Birçok zenginin, salt reklam olsun diye yardım sözü verdiği, sonrasında sözünü tutmadığı açığa çıktı. Kimisi, **"sarhoştum, ne söylediğimi hatırlamıyorum"** gibi gerekçelerle vaat ettiği hiçbir şeyi yerine getirmedi. **Bugüne kadar nakdi yardımların sadece 33.5 lirasının toplanabildiği söyleniyor. 77 milyon TL'lik aynı yardımların da akıbeti belli değil.**

Bunlar, sadece televizyon kanallarından yapılan yardımlar... Başka ülkelerden gelen ve farklı dernek, vakıf vb. toplanan yardımların ise hesabı bilinmiyor. Buna karşın Van halkı, halen Kızılay çadırlarında donuyor, yıkık evlerde kalıyor. Konteynırlar bile yetişmemiş durumda. Diğer yandan öğretmenler ve öğrenciler, sokakta eğitim yapmaya zorlanıyor.

Bunca toplanan yardım, belli ki yine birilerinin cebine aktarılıyor. Marmara depreminde olduğu gibi "duble yol" oluyor!

Van depremi bir kez daha halkın sorunlarının örgütlü bir şekilde çözülebileceğini gösterdi. Dayanışma ve paylaşımın sadece işçi ve emekçiler arasında olduğunu, ancak birbirimize destek olursak, ayakta kalabileceğimizi gözler önüne serdi. Devletin kanallarını değil, kendi kanallarımızı yaratmamız gerektiğini ortaya koydu. Devletin ve patronların "kardeşlik" ve "yardım" sözlerinin ise ne kadar göz boyamaya dönük, sahtekarca olduğunu...

Kazdıkça ceset çıkıyor...

Diyarbakır'da JİTEM'in merkezinin bulunduğu içkale'de, çevre düzenlemesi sırasında ortaya çıkan insan cesetlerinin sayısı 23'e yükseldi. 4 kafatasının bulunmasının ardından, savcılığın talimatıyla etrafı çevrilen bölgede, kazı çalışmalarına devam edildi. Ve Ocak ayının sonunda 23 ceset bulundu. Kayıp aileleri de dilekçelerle savcılığa başvurdular. Bunların içinde Şeyh Sait'in torunları da bulunuyor.

Devletin özellikle 90'lı yıllarda kirli savaşın bir parçası olarak yürüttüğü toplu katliamlar ya da tek tek cinayetler, Kürt halkını psikolojik olarak sindirmeyi hedefliyordu. Bunun da vurucu gücünü, tetikçiliğini JİTEM üstlenmişti. Son çıkan cesetlerin de bu yıllara ait olduğu ve JİTEM'in katledip gömdüğü kişiler olduğu düşünülüyor.

Yapılan her kazıda insan kemiklerinin çıktığı Kürdistan coğrafyasında yaşanan bu gelişmelere karşı devlet yetkilileri, pişkince açıklamalar yapmaya devam ediyorlar. Kemiklerin yüzyıllar öncesine ait olduğunu iddia edebiliyorlar örneğin. "Kürt sorunu çözüyoruz, barış getiriyoruz" diyerek, halkı savaş uçaklarıyla bombalayan devletin, yıkımdan başka bir şey getiremeyeceği, yaptıklarıyla açığa çıktı. Uludere'de olduğu gibi, cesetlerle ilgili de yaptıkları ilk iş, "gizlilik" kararı almak oldu.

Diyarbakır İHD şubesi yaptığı açıklamada, bu gizlilik kararını eleştirerek, "biz bu davada müdahiliz, bizim tanıklığımıza başvurulması gerekiyor" diyerek tepkilerini dile getirdiler. İHD'nin verilerine göre, Kürt bölge-

sinde toplam 255 toplu mezar bulunuyor. Ve bu mezarlarda 3 bin 274 insana ait ceset var.

"Kayıp" yakınları-

nın mücadelesi sonucu sürekli gündemde kalan bu konu, AKP hükümetinin demagojik söylemlerine rağmen, üstü örtülmeye ve ertelenmeye çalışılıyor. Toplu mezarlar, haritalar üzerinde tek tek gösterildiği halde, savcılar bu yerlerle ilgili kazı çalışmalarını başlatmıyor. Diyarbakır'daki son toplu mezar da, Kültür Bakanlığı'nın tarihi eser arama çalışmaları için yapılan kazılarda ortaya çıktı.

Genel olarak bu tür kazılarda tarihi kalıntılar ortaya çıkar ve bu, tüm insanlığın hazinesine katılır. Fakat ülkemizde adeta her karış toprakta ölüm tarlaları ortaya çıkıyor. Yüzyıllardır yapılan katliamlar ve cinayetler, topraktan fışkırarak devletin kanlı yüzünü ortaya seriyor. "Kayıp yakınları" yıllardır bir mezar taşı istiyorlar, başucuna gidip ağlayacakları, dua okuyacakları... AKP ise, birçok kez bu yönde sözler verdiği halde, oyalamaya devam ediyor. Fakat bu konuda artan duyarlılık ve yükselen eylemler, mezarları ortaya çıkaracak ve katillerin er-geç bulunup yargılanmasını sağlayacak! Bundan kurtulmaları mümkün olmayacak!

Naylon üyelere yaslanmadan SINIF SENDİKACILIĞI YAPILMALI!

Çalışma Bakanlığı, Ocak ayının son günlerinde, işkolu istatistiklerinin açıklanacağını duyurdu. Bu durum, işçi sendikaları konfederasyonlarının büyük bir telaşa kapılmasına neden oldu. Çünkü açıklanacak yeni rakamlar, 52 işçi sendikasıdan 42'sinin bir anda toplu sözleşme yetkisini kaybetmesine, kurumsal varlığını yitirmesine neden olacaktı. Türk-İş konfederasyonuna bağlı 35 sendikadan sadece 10 sendika ayakta kalacak, Hak-İş ve DİSK ise tamamen silinecek.

Naylon üyeler sendikaları ayakta tutuyor

Sendikaları bugün yokalmaya mahkum eden sistemin kökeni, 12 Eylül yıllarında hayata geçirilen, yüzde 10 işkolu barajı kuralına dayanıyor. Bir sendikanın toplu sözleşme yetkisini alabilmesi için, aşması gereken iki baraj var: Öncelikle ülke genelinde o işkolundaki işçilerin yüzde 10'unu, sonra da toplu sözleşmeye konu olan işyerinde işçilerin yüzde 50+1'ini örgütlemek... İşkolu barajının bu kadar yüksek olması, sendikaların da gerçek üye sayıları konusunda "dolaylı yöntemler"e başvurmasına neden oldu.

Sendikaların yüzde 10'luk işkolu barajını aşmış, çalışmaya ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından Ocak ve Temmuz aylarında yayımlanan istatistiklerle belirleniyor. Çalışma Bakanlığı bugüne kadar bu istatistikleri hazırlarken, sendikalar ve patronlar tarafından yapılan bildirimleri temel alıyordu. Sendikaların üye bildirimleri ise, noter kayıtları üzerinden yapıyordu. **Emekli olan, işten çıkarılan, ölen işçiler noter kayıtlarına girmediği için, üye olarak görünmeye devam ediyordu. Bu nedenle bütün işçi sendikaları, yıllar içinde giderek artan sayıda "naylon üyeler"e sahip oldular.**

Gerçek üyelerin giderek azaldığı, sendikaların sürekli olarak güç kaybetmekte olduğu bugünkü koşullarda, sendikalar adeta bu "naylon üyeler" sayesinde ayakta kalmakta, bunlar üzerinden işkolu barajını aşarak toplu sözleşme imzalayabilmektedir. Devlet ise bugüne kadar bu duruma göz yummuştur.

Sendikalar üzerinde Demokles'in kılıcı

2009 yılında AKP hükümeti yaptığı bir değişiklik ile, işkolu istatistiklerini SGK'nın (Sosyal Güvenlik Kurumu) işe giriş-çıkış kayıtlarına bağlı hale getirdi. Buna göre, SGK kayıtlarında işten atılan, emekli olan ya da ölen işçiler, işkolu istatistiklerinde sürekli yenilenecekti.

Bugün, sendikaların noter kayıtlarına göre, 3 milyon 200 bin işçi, sendikaların imzaladığı toplu sözleşmelerden yararlanabilmektedir. SGK kayıtları baz alındığında ise, toplu sözleşmeden yararlanabilecek işçi sayısı bir anda 880 bine düşecektir.

2009 yılında yapılan değişikliğin hayata geçirilmesi, bugüne kadar sürekli olarak ertelendi. Oluşacak kitle tepkisini ve işçi eylemlerini göze alamayan devlet, iki yıl boyunca işkolu istatistiklerinin yayınlanmasını erteledi. Diğer taraftan, işkolu barajının binde 5'e indirilmesini öngören Toplu İş İlişkileri Yasa Tasarısını hazırlamış olduğunu, bunun yasalaşmasının

Değişmesi gereken en önemli şey sendikal anlayıştır. Sendikaların, ağaların-bürokratların özel alanı olmaktan çıkarılması, devrimci işçilerin sendika yönetimlerine gelmesidir. Taban komiteleriyle işçilerin en küçük birimlere kadar örgütlendiği, her konuda işçilerin söz ve karar hakkına sahip olduğu, her kademeye seçimle gelindiği ve görevlerini yapmadıkları durumda alınabildiği, bütçesi dahil her şeyin işçilerin denetimine açık, şeffaf olduğu, işçi sınıfının sınıf bilincini kazanmak için eğitildiği bir mücadele okulu olmalıdır.

ardından işkolu istatistikleri ile ilgili değişikliği hayata geçireceğini söyleyerek sendikaları oyaladı, tepkileri yatıştırdı.

Ve bugün, sözkonusu yasa aylardır Bakanlar Kurulu'nda beklemekteyken, işkolu istatistiklerinin SGK verilerine göre açıklanması uygulamasını başlatma kararı aldı. Sendikaların bu kadar büyük bir telaşa kapılmasının nedeni budur.

2009 yılında gerçekleştirilen bu değişiklik, bugüne kadar pek çok biçimde sendikaların üzerinde Demokles'in kılıcı gibi estirildi. **Devlet, sendikaları tehdit etmek istediği her dönemde, bu yasayı hatırlatarak aba altından sopa gösterdi. Yasayı yürürlüğe koyduğu anda, sendikaların kapısına kilit vurulacağını vurguladı.** Böylece, biraz hareketlenen, eylem gücünü yükselten bir sendika, yeniden hizaya sokulmuş oldu. Hatta Türk-İş Genel Kurulu'nda bile, "Sendikal Güçbirliği Platformu" adıyla yürütülen muhalefetin cılız kalmasında, seçim sonrasında "barış ve uzlaşma" mesajlarının öne çıkarılmasında bu örtük tehditlerin izi vardı.

Baraj kaldırılmalı

Devletin bütün tehditleri karşısında, sendikaların tek talebi, işkolu barajının binde 5'e çekilmesidir. Zaten bu konuda hazırlanmış bir yasa tasarısının olması, onları rahatlatmaktadır. Bu nedenle, bugün tüm çabaları bu yasanın parlamentoda kabul edilmesine odaklanmaktadır. Bu değişiklik yapıldığında, sendika ağalarının koltukları garanti altına alınmış olacaktır.

Aslında barajın düşürülmesi yanlış bir talep değildir. Çünkü **işkolu barajı ne kadar düşük olursa, işçilerin sendikalara üye olması da, muhalif sendikaların yetki alması da o kadar kolay olacaktır.** Zaten işkolu barajının yüzde 10 olması, 12 Eylül cuntası koşullarında, faşizmin kitleleri örgütsüzleştirme saldırısı kapsamında hayata geçebilmiş bir hak gaspıydı. Bu nedenle ona karşı mücadele etmek, bu yasayı değiştirmek zorunludur. Ancak bugün **sendikaların asıl dikkatlerini yöneltmeleri gereken nokta, gerçek sendikalı işçi sayısının azlığı ve giderek azalmakta oluşudur.**

Bugün gerçek sendikalı işçi sayısının 400 bin civarında olduğu söylenmektedir. Bu durum, işçi sınıfının ne kadar örgütsüzleştiğini gösteren çok önemli bir tablodur. **Bunun bir nedeni, sendikalaşma önündeki engeller ise, diğer ve daha önemli nedeni, işçilerin sendikalara karşı artan güvensizliğidir.**

Son yıllarda, her kritik aşamada, sendikaların işçileri "sattığı"nın sayısız örneği yaşanmaktadır. İşçi-

ler sendikaya üye olmak için büyük mücadeleler vermekte, ancak sendika tarafından bir anda ortada bırakılmakta, bu nedenle çoğu kez işinden de olmaktadır. Son dönemde, özellikle metal sektöründe **sendikalaşmak isteyen işçilerin bir de sendikaya karşı mücadele etmek zorunda kaldığının sayısız örneği yaşanmaktadır.** Legrand direnişinde, sendikaya üye olan kadın işçilerin po-

lis, patron ve Birleşik Metal-İş sendikacılarından şiddet görmesi, tehdit alması hatırlardadır. Yine pek çok işyerinde, direniş doğrudan sendika tarafından zamana yayılmakta, mahkeme süreçlerine teslim edilmekte, direniş sönmümlenirken işçiler yalnız ve çaresiz biçimde sendikanın ilgisizliğinden yakınmaktadır.

Sendikaların içindeki **direnışçi işçiler ve temsilciler ise, sendika-patron işbirliği ile işten çıkarılmaktadır.** 2009 yılında Pirelli fabrikasındaki direnişçi işçiler, doğrudan Lastik-İş'in patrona verdiği liste ile işten çıkarılmıştır. İşçilerin haklarını savunması gerekirken bazı sendikalar, patronun çıkarlarına göre işçileri ikna etme görevini de üstlenmiştir. 2008 krizinin ardından Türk Metal sendikası, 2009 yılında İskenderun ve Ereğli demir çelik fabrikalarında çalışan toplam 12 bin 587 işçinin ücretlerinde 16 ay süreyle yüzde 35 oranında indirim yapan toplu sözleşmeyi imzaladı.

Kadrolu işçi sayısının giderek azalması, işlerin örgütlenmeyi zorlaştıracak şekilde küçük taşeron şirketlere bölünmesi, taşeron sisteminde işçi sirkülasyonunun çok olması gibi etkenler de, sendikaların üye sayısının azalmasının nedenlerindendir.

Toplamda en önemli neden; sendika ağalarının çöreklandığı koltukları korumak dışında bir çaba ve isteklerinin olmaması, sendikaların sınıf sendikacılığından her geçen gün biraz daha uzaklaşmalarıdır. Tablo böyle olduğu sürece, sendika barajının binde 5 olması da birşeyi değiştirmeyecek, sarı sendikalar işçileri satmaya devam edecektir.

Bu nedenle değişmesi gereken en önemli şey sendikal anlayıştır. Sendikaların, ağaların-bürokratların özel alanı olmaktan çıkarılması, devrimci işçilerin sendika yönetimlerine gelmesidir. Taban komiteleriyle işçilerin en küçük birimlere kadar örgütlendiği, her konuda işçilerin söz ve karar hakkına sahip olduğu, her kademeye seçimle gelindiği ve görevlerini yapmadıkları durumda alınabildiği, bütçesi dahil her şeyin işçilerin denetimine açık, şeffaf olduğu, işçi sınıfının sınıf bilincini kazanmak için eğitildiği bir mücadele okulu olmalıdır. Böyle bir sendikal anlayış ile sendikalar, işçiler için çekim merkezi haline gelecek üye sayısı hızla artacaktır.

Sendikalar, devletle ve patronlarla uzlaşarak değil, işçilerin üretimden gelen eylemli gücüne dayanarak ayakta kalabilirler. Bu nedenle bir taraftan faşist yüzde 10 barajının indirilmesi için çaba harcarken, asıl olarak yeniden üye sayısını artırmak, işçilerin güvenini kazanmak için harekete geçmelidirler. Bunun için de sarı sendikacılığı terk etmeleri, sınıf sendikacılığına yönelmeleri gerekmektedir.

Maltepe Belediyesi'nde yol bakım, sağlık, temizlik, park bahçeler gibi işlerde taşeron firmasına bağlı olarak çalışan işçiler, Aralık ayı içinde taşeron sistemine ve çalışma koşullarına dair taleplerle Belediye'nin önünde eylem yapmışlardı. Belediye yetkililerine, topladıkları 400 imzalı 7 maddeden oluşan taleplerini sundular. Yetkililer, "bunlar karşılanabilir talepler" demelerine rağmen, eylemde konuşmayı yapan Alper Ekinci adlı işçiyi işten attı. Bunun üzerine işçiler 21 Aralık'ta Belediye önüne direnişe geçtiler.

Direnişçi işçiler, 6 Ocak'ta Maltepe Belediyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdikten sonra, 7 Ocak'ta da İstiklal Caddesi'nden CHP İstanbul İl Binası'na yürüdüler. "Mustafa Zengin, işçiler fakir", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Taşeron sistemi istemiyoruz", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni" sloganlarıyla yürüyen işçilere, BDSP, Mücadele Birliği, PDD de destek verdi. İşçiler CHP'ye taleplerini içeren belgeleri bıraktılar.

17 Ocak'ta yapılan görüşmelerde haftalık çalışma saatlerinin 45 ile sınırlandırılacağı ve bu süreyi aşan çalışmaların mesai olarak ekleneceğinin belirtilmesi üzerine 23 Ocak'ta işbaşı yapma kararı aldılar. 20 Ocak'ta ise, belediyenin işçileri sürmek istediği anlaşıncaya, direnişe tekrar başlandı. 27 Ocak'ta belediye binası önünde eylem yapan işçiler, hem CHP'li belediye yönetimini, hem de sendikaların tutumunu protesto etti. Özellikle Genel-İş İstanbul 2 Nolu Şube Başkanı Nevzat Karataş ve Belediye-İş 6 Nolu Şube Başkanı Ali Beyaz'ın istifasını isteyen pankartlar açan işçiler, sendikaların ihanetine de sessiz kalmayacaklarını vurguladılar. Açıklamaya BDSP, PDD'nin yanı sıra Genel-İş 1 Nolu Şube Başkanı ve yöneticileri ile Ataşehir Belediyesi işçi temsilcileri de destek verdiler.

Başta Kılıçdaroğlu olmak üzere CHP'li yetkililer, her fırsatta taşerona karşı olduklarını söylüyorlar. Oysa CHP'li belediyelerde işçiler taşeron sistemiyle çalıştırılıyor. Buna direnen işçileri de kapı önüne koymaya devam ediyorlar. "Biz hükümet değiliz, geldiğimizde taşeronu kaldıracacağız" diyerek yan çizen CHP, ellerinde bulunan belediyelerde, taşeron sistemini kaldırmıyor. Bu belediyelerde örgütlü olan sendikalar ise, direnişlere uzak durmayı tercih ediyor. Maltepe örneğinde olduğu gibi, "şimdi zamanı değil" diyerek işçileri vazgeçirmeye çalışıyor. Sendikacılar, CHP belediyeleriyle pazarlığa oturarak yetki almaya çalışıyorlar. Hatta daha önce örgütlü bir sendika olmasına rağmen ve onun yetkisini düşürme pahasına bunu yapıyorlar. Bu, burjuva sarı sendikacılıktır ve kim yaparsa yapsın bu

Maltepe işçileri direniyor!

sıfatı almayı hak eder. Maltepe işçileriyle direnişin ilk günlerinde yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

DSB: Süreci anlatır mısınız, direniş nasıl başladı?

Mahmut: Yaklaşık bir sene önce işçiler olarak kendi aramızda toplandık ve iş saatlerimizin kısaltılmasını, kıdem tazminatlarımızın olmamasını, hak gasplarını konuşarak bir komite oluşturduk. Çeşitli toplantılar yaptık. 2011 yılının 11. ayında bizim sözleşmelerimiz sona erecekti. Biz de Kartal Hasan Ali Yücel'de işçilerle bir toplantı örgütledik. Çalışma koşullarını ve taleplerimizi sunduk, görüşlerini sorduk. 200 işçinin onayı ile ertesi gün Maltepe Belediyesi'nin önünde basın açıklaması yaptık. Daha sonra Belediye'nin karşısında sloganlarla eylemlerimizi devam ettirdik. Ardından 4 başkan yardımcısı, komitedeki arkadaşları görüşmeye çağırdılar. 7 maddelik taleplerimizi sunduk. Sendikalı çalışma, iş güvencesi ve diğer sosyal hakları kapsayan bir talepler listesi idi. Görüşmede, "bu talepler haklı, karşılanabilecek taleplerdir, siz eylemi dağıtın, biz bunları görüşeceğiz" dediler. Ancak 2 gün sonra bizim basın açıklamasını okuyan arkadaşımızı işten attılar. 21 Aralık'ta biz de direnişe geçtik 10 arkadaşla birlikte. Bu süreçte de görüşmeler oldu, ama Başkan Mustafa Zengin talepleri kabul etmeye yanaşmadı.

Ne kadar işçi çalışıyor? Çalışma ve ücret koşullarınız nasıl?

300'e yakın insan var. Ama diğer şirketlerle beraber 1500 işçi çalışıyor. Bizim şirket MIKA. Sabah 7'den akşam 16-17'ye kadar çalışıyoruz. Bazen ekstra işler çıkartıyorlar. Tatil günlerinde "gidin şu işi yapın" diyorlar. Hiçbir izin hakkımız ve sosyal hakkımız yok. Bir yıllık sözleşmemiz var ve şu anda ara verildi. Benim ücretim bin lira 34 kuruş, ama yol ve yemek parası içinde. Bu sorunlarımızı diğer şirketlerdeki işçi arkadaşları da kapsayacak şekilde 400 imza toplayarak ortaya koyduk. Belediyeden randevu talep ettik, görüşmediler, "biz sizi aracağız" diyerek oyaladılar.

Sendikalaşma çalışması yapıldı mı?

Sendikacı arkadaşlarla görüştük. Ben komiteye daha sonra girdim, diğer arkadaşlar sendikalarla görüştüler. Sendikacılar, "yıl sonu geldi, daha sonra görüşürüz" demişler. Genel-İş ve Belediye-İş'le görüşmeler yapmışlar. Genel-İş yöneticileri bizim toplantılarımıza katıldı, ama daha sonra yalnız bıraktılar.

Hatırlarsanız seçimlerden önce CHP "taşeron sistemini kaldıracacağız" demişti.

Kılıçdaroğlu, merdiven altlarında, köprü altlarında çalışanları dahi kayıtlı yapacaklarını söyledi. Şimdi kendi belediyelerinde taşeron uygulanıyor. Bulundukları belediyelerde sorumluluk kendilerinin. Eğer Kemal Kılıçdaroğlu'nun kendi belediye başkanlarına sözü geçmiyorsa, onlar utanmalıdır. Ben de CHP'nin bir üyesi olarak bugüne kadar "aman partiye bir şey olmasın, daha çok çalışalım" diyordum. CHP'nin genel başkanının bir şekilde belediye başkanlarına ulaşması gerekiyor. "Sendi-kalaşın, sokağa çıkın" diyen kendisiydi. CHP'li belediyeler buna karşı duruyorlar. Biz onlardan yüksek maaş değil, kadroluların aldıkları maaşları değil, iş güvencesi istedik. Verilmeyen haklarımızın verilmesi için mücadele ediyoruz. Maaşlarımızdan günlük ihtiyaçlarımızı düşüttüğümüzde kalan para elektrik ve su parasına dahi yetmiyor. Kesintilerle aldığımız maaş asgari ücretin altına düşüyor. Biz de direnişimize devam edeceğiz ve haklarımızı alacağız.

Sizin direnişinizle aynı günlerde Beşiktaş'ta da direniş başladı.

Evet, onlar kazanmışlar. Biz de sonuna kadar taleplerimizin arkasındayız.

Baskılar, gözaltılar...

✗ 21 Ocak'ta Özgür Gelecek dergisinin Kartal bürosuna zarf içinde mermi gönderilerek tehdit edildi. Özgür Gelecek yaptığı açıklamada, "bu durum korkularının ifadesidir" dedi. İstanbul İHD'de basın açıklaması düzenleyen Özgür Gelecek, bu tehdidi 28 Ocak'ta Kartal'da yaptığı basın açıklamasıyla da protesto etti.

✗ KCK operasyonlarında gözaltılar ve tutuklamalar devam ediyor. Son 2 ay içerisinde 513 gözaltı yaşanırken, 300 kişinin tutuklandığı açıklandı. Baskınlar 13 Ocak akşamı ve 14 Ocak'ta İstanbul, Ankara, İzmir'de yapılan açıklamalarla protesto edildi. 2 Ocak'ta ise Gazi Mahallesi'nde yürüyüş düzenleyen BDP'lilere polis gaz bombaları ve tazyikli suyla saldırdı. 3 saate yakın süren çatışmaların ardından 9 kişinin gözaltına alındığı öğrenildi. Ayrıca Esenyurt ve Sarıgazi'de gerçekleştirilmek istenen eylemlere de polis saldırıları gerçekleşti. Saldırıları direnerek yanıt veren kitle daha sonra protesto eylemleri gerçekleştirdi.

✗ 23 Ocak'ta Küçük Armutlu'da Halk Cephesi üyesi devrimcilerin evlerine, işyerlerine dönük yapılan baskınlarda 13 devrimci gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar arasında PSKAD yöneticileri de bulunuyor. Gözaltıları protesto etmek için Halk Cephesi 24 Ocak'ta Küçük Armutlu'da basın açıklaması düzenlendi. İstanbul Aksaray'daki İstanbul Emniyet Müdürlüğü önünde de oturma eylemi yapıldı.

✗ 27 Ocak'ta KCK operasyonları kapsamında 1 Mayıs mahallesinde ESP'lilerin evi basıldı. Gece yarısı baskınında polis evleri talan ederken, "yanlış gelmişiz" diyerek gittiler. Ayrıca Kartal ESP İlçe Binası önünde LÖB'lü bir liseliyi polis tehdit etti. Ankara'da gözaltına alınan ESP'lilere ise ajanlık dayatıldığı ESP tarafından yapılan açıklamayla duyuruldu.

✗ Ulusal Yargı Ağı verilerine göre Türkiye hapishanelerinde 130 bine yakın tutuklu ve hükümlü bulunuyor. Açıklamaya göre 2 bini aşkın çocuk hapishanelerde tutulurken, 418 hapishanede 80 yaşını aşkın 80 kişi bulunuyor.

Genel Sağlık Sigortası soygunu

AKP hükümetinin büyük bir propagandayla duyurduğu Genel Sağlık Sigortası'nın (GSS) ertelenen hükümleri, 1 Ocak 2012 tarihi itibarıyla yürürlüğe girdi. "Herkes doğumdan ölüme kadar sağlık sigortasına sahip olacak" aldatmacasıyla yürürlüğe sokulan GSS, gerçekte sağlık hakkına büyük bir darbe daha vurdu ve kitlelerin ezici çoğunluğunu sağlık hizmetinden mahrum hale getirdi. Geri kalanlar için ise, sağlık, büyük bedeller karşılığında erişilen pahalı bir hizmete dönüştü.

İlaç ve sağlık tekellerine peşkeş için

AKP hükümeti, son yıllarda uygulamaya koyduğu kimi sağlık politikalarıyla, yoksul kesimlerin desteğini kazanmayı başarmıştı. Acil servise gelen hastalardan ücret alınmaması, özel hastanelere düşük bir miktar "katkı payı" ödeyerek muayene olma hakkı, SSK'nın ilaçlarının sadece hastaneden değil, bütün eczanelerden alınması, böylece ilaç kuyruklarının kalkması gibi uygulamalar, ilk elde kitlelerin faydasına gibi görünen adımlardı. Bu sayede AKP, sağlık konusunda başarılı politikalar uyguluyormuş gibi göründü. Gerçekte ise, **hastaların özel hastanelere kaydırılarak kamu hastanelerinin aşamalı olarak tasfiyesi, kamuda doktor alımlarının azaltılarak doktorların işyükünün artırılması, "performans kriteri"nin yerleştirilerek hizmet kalitesinin düşmesi gibi, ilk anda görünmeyen ama uzun vadede sağlık sisteminin çökmesine neden olacak bir değişimi şekillendirdiyordu.** Ve hepsinden önemlisi, özel hastanelere kaydırılan bütün sağlık hizmeti, SGK'nın kaynaklarından sağlık tekellerine peşkeş çekme amacını taşıyordu.

SGK verilerine göre, 2008 yılında hastanelere 14 milyar TL ödeme yapılırken, 2011 yılındaki SGK ödemesi, 21 milyar TL'yi aştı. 2011 yılında reçetelere ödenen para ise 15 milyar TL'yi buldu. Bu paranın çok önemli bir kısmı özel hastanelere ve ilaç tekellerine akmıştı.

Yapılan ödemeler, SGK bütçesinde büyük bir karadeliğe dönüşünce, devlet yeni önlem almak zorunda kaldı. Bu önlemler kitlelerin sağlık için yaptığı maddi katkının artmasını, aldığı sağlık hizmetinin azalmasını sağladı. Devletin yeni politikası, sağlık giderlerini azaltmak, ama prim gelirlerini artırmak üzerine kurulmuştu. Yani mümkün olduğunca az hizmet verecek ve alabileceği en fazla miktara el koyacaktı. Böylece kitlelerin cebine daha fazla dalıyor, SGK'dan özel hastanelere akıtılan parayı yerine koyuyor, hatta tekellere hortumlamak amacıyla yeni kaynak oluşturuyordu. Milyonlarca insandan yapılacak kesintiler, burjuvazi için yepyeni bir havuz anlamına geliyordu.

Yeşil kartlıya "tezek"li gelir testi

Bugüne kadar, çalışan herkesten SGK için zaten prim kesiliyor ve sağlık harcamaları da bu prim üzerinden karşılanıyordu. GSS'nin yeni uygulama-

ya konulan maddeleri, herkesin sağlık için fazladan ödeme yapmasını zorunlu kılıyor. Daha da önemlisi, düzenli çalışmayan-geliri olmayan kişileri bile sağlık için ödeme yapmaya, ödeme yapmazsa sağlık hizmetinden yoksun kalmaya mahkum ediyor. En büyük zorluk ise yeşil kart konusunda gündeme geliyor.

Bugünlerde kaymakamlıkların önünde uzayan kuyruklar, soğuktan donan, beklemekten bayılan yaşlı ve çaresiz insanların haberleriyle dolu gazeteler ve televizyon kanalları... Çünkü artık yeşil kart almak için, "gelir testi" yaptır-mak gerekiyor. Gelir testi, sırat köprüsünden beter; geçebilmek için neredeyse "ölümcül" durumda olmak gerekiyor. Gelir testinde 70 soru soruluyor. Buna göre, ancak faturaların ödenmediği bir barakada yaşayan, yemeklerini tezekle pişiren, eşyaları bağışla gelen, et, süt, meyve ve sebzeyi sadece ayda bir defa yiyebilen insanlar bu testi geçebiliyorlar.

Ancak testi geçmek de yetmiyor. Sonradan eve gelecek görevliler, testteki cevapların doğruluğunu bizzat kontrol ediyorlar. Eşyalara, mutfığa, tencere-deki yemeğe, evin ortamına bakarak beyanların doğruluğunu tespit etmeye çalışıyor. Ve tabi bu sistem, her türden suistimale, subjektif değerlendirmeye, cemaatçiliğe, sadakacılığa ve yolsuzluğa açık hale geliyor.

Devlet, "kişi başına aylık geliri 295 TL'den daha az olanlar"ın yeşil karttan faydalanacağını söylüyor. Aylık sınırının 1011 TL, yoksulluk sınırının 3197 TL olduğu (DİSK'in Aralık 2011 raporuna göre) **günümüzde, devlet sadece ölüm sınırında yaşayanlar için sağlık hizmetlerini parasız hale getiriyor.** Onların dışında herkesin cebine el atıyor ve prim ödemek zorunda bırakıyor. Bugün 1.7 milyon kişi hiçbir sosyal güvenceye sahip olmadan yaşıyor. Yeşil karttan faydalananların sayısı ise 9 milyona ulaşıyor. Bu gelir testiyle, önemli bir kısmı Kürt ille-rinde yaşayan yoksul halkın büyük çoğunluğu yeşil kart hakkını kaybedecek.

Saldırının ucu açık

Herkesin GSS kapsamına alınacağı ve prim ödeyerek sağlık hakkından faydalanacağı söyleniyor. Ancak verilecek sağlık hizmetinin sınırlı olacağı gözlerden gizleniyor. Yasa, SGK'ya, Sağlık Uygulama Tebliği (SUT) ile bu hizmetin kapsamını giderek daraltma, kapsam içinde olan vatandaşların katkı paylarını artırma hakkı veriyor. Yani **her tür sağlık hizmeti, SGK tarafından "kurumca finansmanı sağlanmayacak sağlık hizmetleri" olarak tanımlanabiliyor ve "Temel Teminat Paketi"nin dışına çıkarılabiliyor.** Yani istenecek tet-kikler, filmler, ekstra işlemler için ekstra ücretler gündeme gelecek ve SGK'nın yeni gelir kalemleri yaratma çabası arttıkça, hastaların ödemesi gere-

ken katkı payı artacak.

Daha yasa yürürlüğe girerken, 2008'den sonra işe başlayan memurların da prim ödemeye başladığı ortaya çıktı. Alt sınırı 90 TL olan maaş kesintileri başladı bile. Ücretli öğretmenler de benzer bir saldırının hedefi durumundalar. Ve yasaya göre, SGK isteği taktirde eski memurların da prim ödemesini zorunlu kılabilirler.

Primlerini düzenli ödeyenler bile, doğru düzgün bir sağlık hizmeti alamayacaklar. Yoksulluktan dolayı primlerini aksatanlar ise, zaten sağlık hizmetlerinden dışlanacakları gibi, prim borçları her ay katlanarak faiziyle birlikte birikmeye devam edecek.

Çalışma koşullarını esnekleştiren devlet, sağlık sistemini de her türlü kuralısızlığa açık hale getiriyor. Saldırının boyutu, krizin derinleşmesine bağlı olarak artacak, SGK her tür denetimden uzak biçimde yeni kararlar ve uygulamaları gündeme getirebilecek.

Herkese eşit, nitelikli, parasız sağlık

Devlet, her dönemde sağlık hizmetlerini iyileştirdiğini iddia ederek, yeni saldırı paketlerini gündeme alıyor. Mücadelenin yükseldiği dönemlerde elde edilen haklar, mücadelenin geriye düştüğü dönemlerde adım adım gaspediliyor. Bir taraftan sağlık emekçilerinin yaşam ve çalışma koşulları ağırlaştırılırken, diğer taraftan kitleler için "paran kadar sağlık-paran yoksa öl" uygulamaları devreye sokuluyor. Yasalar iyice karmaşılaştırılarak kitleler için anlaması zor hale getiriliyor, öyle ki hak gasplarının nesine itiraz edeceğini bile bilmeyenler giderek artıyor. En çarpık demagojiler, yaratılan anlam kargaşası nedeniyle kitleler nezdinde yankı bulabiliyor.

Oysa sağlık, doğuştan kazanılan bir haktır ve en doğrudan biçimde herkesin kullanımına sunulmalıdır. **Kamu hastanelerinin güçlendirilmesi, doktor açığının giderilmesi, sağlık personelinin çalışma koşullarının düzeltilmesi, herkes için eşit, nitelikli, parasız sağlık hizmetinin güvence altına alınması,** bu hakkın kullanımı için en temel zorunluluktur.

TOBB'un raporu: Türkiye'nin "küresel üstünlükleri"!

Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) bünyesinde kurulan Dış Ekonomik İlişkiler Kurulu ile Uluslararası Yatırım Danışmanlığı şirketi The Boston Consulting Grup'un Ekim 2011'de hazırladığı raporda yüksek işsizlik, işçilerin az hasta olması, ucuz işgücü, uzun çalışma saatleri vb. Türkiye'nin övünç kaynağı olarak gösteriliyor. Doğrudur. Türk burjuvazisinin, en çok övündüğü şey, ucuz işgücü temin etmek, işçileri düşük ücretle uzun saatler çalıştırmaktır. Bir de "dünyanın en büyük adliye sarayları" ve alfabenin tüm harfleriyle hapishaneler

inşa etmek...

Türkiye'nin "küresel üstünlükleri" boşuna sıralanmıyor. **Raporun hedefi, ucuz işgücü cenneti olan Türkiye'ye yabancı sermayeyi yatırıma teşvik etmek.** Genelde yabancı sermayeyi Türkiye'ye çağırmayı hükümetler yapardı. TOBB, hükümetin yaptığı çağrıları yeterli görmemiş olacak ki, kendisi de hazırladığı raporla katkı sundu. Türkiye'ye gelen yabancı sermaye, zaten yerli işbirlikçilerle ortak yatırımlar yapıyor. TOBB, TÜSİAD, MÜSİAD üyeleri, yabancı sermaye ile ortaklık payını çoğaltmaya uğraşıyor. Ki hazırlanan rapor da yine yabancı sermaye menşeli.

Bugüne dek iş başına gelen hükümetlerin hepsi yabancı sermayenin yatırım yapmalarını kolaylaştıracak her türlü yasal düzenlemeden geri durmadılar. Emperyalist tekellerin isteklerini, emir telakki etmede AKP'nin de onlardan farkı yok. Hatta daha ileri adımlar attığı söylenebilir. Özelleştirme yoluyla KİT'lerin haraç mezat satılması, yabancıların mülk edinme hakkının genişletilmesi, emperyalist tekellerin önündeki her tür engelin kaldırılması vb...

"Rakiplerine göre daha ucuz ama daha üretken bir işgücü", "işçilerin az hasta olması", "uzun çalışma saatleri" vb "üstünlükleri" sıralayan rapor, iş cinayetlerini görmezden gelmiş, iş cinayetleriyle ilgili bir kelimecik de olsa rapora girmemiş. Oysa iş cinayetlerinde Türkiye, dünyanın ikincisi; Avrupa'nın birincisi durumunda. Patronların azami kar güdüsü uğruna işçilere dayattıkları uzun ve ağır iş saatleri, iş kazalarına önlem alınmaması iş cinayetlerine davetiye çıkaran faktörlerdir.

"Rakiplerine göre daha ucuz ama daha üretken bir işgücü" diyor rapor. Bunu Avrupa Birliği ve özellikle eski Doğu Bloku ülkeleriyle saat başı maliyet karşılaştırması yaparak anlatmış. Buna göre Türkiye'de saat başı işçi maliyeti 3 dolar iken, Rusya'da 3.3, Bulgaristan'da 4.1, Romanya'da 5.9, Macaristan'da 9.3, Slovakya'da 9.6, Polonya'da 9.6, Çek Cumhuriyeti'nde 13.2 dolar. Yine raporda beyaz yakalıların AB ülkelerine göre "çok daha düşük" bir maliyeti olduğu, özel olarak vurgulanmış.

TOBB raporunda, Türkiye'de işgücü maliyetinin düşüklüğü "küresel üstünlük" olarak sunulurken, TOBB dahil bütün patron kulüpleri ve AKP hükümeti, "işgücü maliyeti yüksek" diye feryat figan ediyor ve kıdem tazminatını kaldırmayı hedefliyorlar. Oysa tek başına bu rapor bile, onların "maliyet yüksek" çığırtkanlığını boşa çıkarıyor, ikiyüzlülüklerini ortaya koyuyor.

İş, yabancı sermayeyi ülkeye çekmeye gelince, "Türkiye en ucuz işgücü ülkesi" oluyor. İşçilerin varolan haklarını budamaya gelince

de, "maliyetin yüksekliği"nden dem vuruluyor. Gerçek olan; işçilerin patronlara maliyetinin yüksek olması değil, "ucuz işgücü" oluşudur. Fakat emperyalist tekeller ve işbirlikçileri doymak bilmiyor. Daha fazla kar için işçi ve emekçilerin varolan sınırlı haklarına saldırıyorlar, "ucuz işgücü" yetmiyor daha ucuza mal etmek, hatta ücretsiz çalıştırmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Rapor, işçilerin az hastalanmasını ve uzun çalışma saatlerini de "küresel üstünlük" olarak sunuyor. Rapora göre Türkiye, haftalık çalışma saatleri uzunluğunda, Avrupa'nın birincisi. Avrupa ülkelerinde haftalık çalışma saatleri 40-43 saatleri arasında değişiyorken, Türkiye'de bu rakam 53.7!

Rapor, işçi başına yıllık hasta olunan günleri de şöyle işlemiş: Türkiye'de işçiler, yılda ortalama 4.6 gün hastalık nedeniyle işe gelmezken; AB ülkelerinde bu rakam 5.7 ile 22 gün arasında değişiyor. Türkiye işçisi "sağlam"(!)

Oysa çalışma yaşamı hiç öyle demiyor. Gerçek şu ki, işçiler işten atılmamak, ücretlerini kesilmemesi için, hasta hasta çalışmak zorunda bırakılıyorlar. İşe gelmeyen ücreti kesiliyor çünkü. Bunun bir kaç kez tekrarı, işten atılmanın gerekçesi yapılıyor.

İşçilere bu kadar uzun çalışma saatleri ve düşük ücret dayatılıyorken, Enerji Bakanı Taner Yılmaz "az çalışıyoruz, sabah ezanıyla işe başlamalıyız" diyebiliyor. Sıfır maliyetli, "beleş" işçi istiyorlar. "Türk işçisi: 'övün, güven, çalış' ve başka bir şey de isteme!" deniyor.

Ekonomik krizin ikinci dalgasının bütün şiddetiyle gelmekte olduğu günümüzde, işgücü sömürsünü daha yoğun hale getirmek, burjuvazi açısından vazgeçilmez önemde. Bu nedenle dünyanın her tarafında işçilerin kazanılmış haklarına saldırılar düzenliyor, örgütlülüğünü dağıtmaya çalışıyor, işgücü sömürsünü artırarak karını gerçekleştir-meye çalışıyor.

İşçi sınıfı örgütlülüğünü arttırıp, mücadelesini yükseltmediği sürece, bu doymak bilmez kapitalist sistemin daha fazla sömürme ve baskı altına alma istemi ve çabası da bitmeyecek.

TAHTARAVALLI

*İyice görüyorum artık düzeni.
Orada, bir avuç insan oturuyor yukarıda,
Aşağıda da bir çok kişi.
Ve bağırtıyor yukarıdakiler aşağıya:
"Çıkın buraya gelin ki,
Hepimiz olalım yukarıda"
Ama iyice gözlediğinde görüyorsun,
Neyin saklı olduğunu
Yukarıdakilerle, aşağıdakiler arasında.
Bir yol gibi gözüküyor ilk bakışta.
Yol değil ama.
Bir tahta bu.
Ve şimdi görüyorsun açıkça;
Bu bir tahtaravalli tahtası
Bütün düzen bir tahtaravalli aslında.
İki ucu birbirine bağımlı.
Yukarıdakiler durabiliyorlar orada,
Sırf ötekiler durduğundan aşağıda.
Ve ancak;
Aşağıdakiler, aşağıda oturduğu sürece
Kalabilirler orada.
Yukarıdakiler olamazlar çünkü,
Ötekiler yerlerini bırakıp çıksalar yukarı.
Bu yüzden isterler ki;
Aşağıdakiler sonsuza dek
Hep orada kalsınlar.
Çıkmasınlar yukarı.
Bir de aşağıda daha çok insan olmalı
yukarıdakilerden.
Yoksa durmaz tahtaravalli.
Tahtaravalli.
Evet, bütün düzen bir tahtaravalli.*

Bertold Brecht

ABD'nin yeni savunma stratejisi: STRATEJİK SAVUNMA

Yeni yılın ilk günlerinde Obama, ABD'nin yeni savunma stratejisini açıkladı. Yeni strateji, ABD'nin dünya hegemonya iddiasında bir adım daha geri çekildiği anlamına geliyordu.

İlk geri adım, 2001 yılında açıklanan "Dört Yıllık Savunma Gözden Geçirme Raporu"nda ortaya çıkmıştı. Bu raporda kullanılan ifadelerle göre ABD, dünya üzerindeki "ekonomik ve kültürel liderliğinin" kaybolmakta olduğunu görerek, hegemonyasını bundan sonra askeri gücüne dayanarak kurmayı hedeflediğini anlatmaktaydı. Dünyanın geri kalanının toplam askeri harcamasını tek başına gerçekleştiren ABD, askeri gücüyle kendisine bağımlı ülkeleri-yarı sömürgelerini elinde tutabileceğini, rakip emperyalistlerin güçlenmesini engelleyebileceğini düşünüyordu.

Ancak öyle olmadı; **en son teknoloji ürünü silahlarına, savaş araçlarına ve katiller sürüsü ordusuna rağmen, Irak ve Afganistan savaşları ABD tarihine yenilgi olarak geçti.** Bu ülkelerde kazandığı son derece sınırlı mevzileri ise, askeri gücüyle değil, parayla satınalma yoluyla elde etmişti. Keza rakip emperyalistin (Çin'in) ilerlemesini değil durdurmak, daha da büyümesini engelleyemedi.

Sonrasında ABD'li stratejistler, bu yenilgiyi Bush'a ve onun saldırgan politikalarına fatura ederek, Obama ile yeni bir başlangıç yapmaya çalıştılar. Postmodernizmin ruhuna uygun olarak, "mış gibi davranma" yolunu seçtiler. ABD hala imparator-muş gibi davrandılar, "yumuşak güç" kullanarak sömürüye devam edebileceklerini düşündüler, Çin ile "dost" olduklarını ilan ederek onun ilerlemesini, kendilerinden daha güçlü hale gelmesini durdurabileceklerine inandılar. Ancak bir Afrikalı'yı başkan seçerek Afrika halklarının sömürüye gönüllü olmasını sağlamaları mümkün değildi. Obama'ya Nobel ödülü verdirerek, emperyalistlerin "pazar kavgası"nda "barış içinde birarada yaşamak" olanaksızdı. **Ekonomik gücünü kaybetmiş bir devletin, askeri üstünlüğünü sürdürmesi diyalektiğe aykırıydı. Obama ile hedeflenen tutmadı.**

Öyle ki, Obama, ABD'nin yeni stratejisini, yanında kuvvet komutanlarını ve savunma bakanını alarak, üstelik de bir ABD başkanı için ilk defa olarak, doğrudan Pentagon'da gerçekleştirdiği basın toplantısında açıklıyordu. Sadece bu tablo bile, ABD'nin "yumuşak güç" çabasının boşa çıktığının, ABD'nin elinde askeri gücünden başka bir şey kalmadığının, siyasi ve ekonomik gücünün dibe vurduğunun itirafıydı.

Daha geriden, daha "yeraltından"

Obama'nın açıkladığı stratejinin üç temel unsuru bulunuyor: **Birincisi, ABD artık savunma stratejisinde 2001'den bu yana yer alan, "aynı anda iki büyük savaş kapasitesi" hedefini, "bir büyük savaş ve bir yerel istikrar sağlama operasyonu kapasitesi" olarak değiştiriyor.** Yani ABD Afganistan ve Irak'taki yenilgilerinin ardından, artık iki cephede birden savaşamayacağını, bunu hedefle-

menin bile olanaksız olduğunu kabul ediyor. Bunun yerine bir cephede savaşı yürütürken, başka bir noktada gizli operasyonlar, katliamlar, kontra faaliyetleri, "seçim darbeleri" düzenlemeye çalışmak, gizli örgütler-işbirlikçi kurumlar üzerinden yerel muhalefeti örgütleyerek devlete karşı harekete geçirmek, çeşitli iç çelişkileri kaşımak gibi, doğrudan "cephe" oluşturmayacak, ama hedef ülkede "istikrar" değil, tam tersine ABD yanlısı bir kargaşa çıkarak bir faaliyet yürütmeyi planlıyor.

İkincisi, ABD artık açıkça "IV. Kuşak Savaşlar" olarak tanımlanan "kontrgerilla savaşı"na geçeceğini duyuruyor. Açık cephe savaşında hep yenilen, hatta II. Emperyalist Savaş'tan bu yana girdiği hiçbir büyük savaşı kazanamayan, Vietnam'dan Afganistan'a gerilla savaşı karşısında gerilemek zorunda kalan ABD, artık savaş gücünün merkezine "özel timleri" koyuyor. Olağan ordu güçleri değil, özel eğitilmiş-katilleştirilmiş kontra güçlerle savaşacağını ilan ediyor. Geniş çaplı-uzun süreli "istikrar sağlama operasyonları"na girişmeyeceğini özellikle vurguluyor; çok gerekli olduğunda kısa süreli nokta vuruşlar gerçekleştirebileceğini belirtiyor. Bu amaca dönük olarak hayalet bombardıman uçakları, denizaltılar, füze savunma sistemleri ve uzay kontrolüne daha fazla önem vereceğini söylüyor.

Üçüncüsü, ABD "siber savaşlar"a daha fazla önem vereceğini açıklıyor. Teknolojik üstünlük konusunun üzerinde duruyor. Dijital ortamın da bir savaş alanı haline gelmiş olmasından yola çıkarak, hızlı haberleşme, siberetik ağlara hakim olma, "siber uzay"ı ele geçirme konusunda yatırımlar yapacaklarını duyuruyor.

Her devlet, birçok faaliyetini kontra yöntemlerle yürütür. Kitlelerin gözünde teşhir olmamak, kirli işlerini daha kuralsızca halletmek, hesap vermemek, iktidar gücünü tehdit edenleri daha pervasızca yok edebilmek gibi nedenlerle **"yeraltı" yöntemleri, bütün devletlerin vazgeçilmezleri arasındadır.** NATO'nun kurulduğu andan itibaren, bütün üye ülkelerde "Gladio" örgütlenmesi oluşturmalarının nedeni de budur. Ancak **"iktidar" olmak, faaliyetin asıl ağırlığının açık ve ortada olmasını gerekli kılar.** En başta caydırıcı güç oluşturmak için bile, gücünü, kapasitesini düşmanlarının gözüne sokmak zorunludur. ABD'nin açıkladığı yeni strateji, "iktidar" gücünün değil, zayıfladığının göstergesidir. **Hegemonya savaşını açıktan yürütmeye başarısızlığa uğraması, daha fazla kontra yöntemlere yönelmesine, "kaçak güreş"meye, "savunma" ve "yeraltın-**

da korunma" politikasına, ağırlık vermeye mecbur bırakmıştır ABD'yi.

Açık-doğrudan savaşlara da elbette girecek, girmek zorunda kalacaktır; girmemesi tümünden havlu atması anlamına gelir ki, bu onun emperyalist olma iddiasıyla çelişir. Ancak stratejisinin ağırlığı nereye verdiği, onun gerçek gücünün göstergesidir.

En büyük tehdit: Çin

Bu raporda ABD ilk defa olarak İran ve Çin'in isimlerini birlikte anmakta ve hedef haline getirmektedir. İran'ın nükleer silahlar edinmesinden kaygılanırken; Çin'i, Hindistan ve Japonya ile dengeleme çabasına gireceğini söylüyor. Ayrıca ABD'nin güvenlik önceliklerinin Avrupa ve Ortadoğu'dan, Asya-Pasifik alanına doğru kaymakta olduğunu belirtiyor. Latin Amerika ise, ABD açısından "kayıp bölge"; yeni stratejide adı bile geçmiyor. ABD somut olarak, en önemli rakibinin Çin olduğunu, tüm stratejisini Çin'i durdurmak üzerine kurduğunu ilan ediyor.

ABD'nin bugüne kadar Çin'e karşı izlediği politikaların hepsi boşa çıktı, Çin'in ilerlemesini durdurmayı başaramadı. Çin ekonomik olarak önlemenez bir hızla yükselmeye devam ediyor ve dünya pazarlarını ele geçiriyor. 2008'de başlayan ekonomik kriz, Çin'in Ortadoğu ve Afrika başta olmak üzere krizden etkilenen ülkelere uzun vadeli krediler açmasına, Çin'in bu ülkeler üzerindeki imtiyazlarının artmasına neden oldu. O ülkelerden hammadde alımını ve onlara meta ihracatını artırdı. ABD'nin Çin'e olan borcu, 2 trilyon doları geçti, ancak Çin'in ABD'ye ihracatı, toplam ihracatının yüzde 10'undan daha azını oluşturduğu için, Çin'in ABD ekonomisinin çökmesinden duyduğu korku azaldı. Çin'in sadece ucuz ve kalitesiz ürettiği efsanesi de çöktü, lüks tüketim için dayanıklı ürünleri de ucuz üretmesiyle öne geçti. Askeri gücünün zayıflığı biliniyor, ancak bu konuda da çok hızlı yol alıyor. 2009'da, Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluş yıldönümünde yaptığı askeri gösteri ve son dönemlerdeki tatbikatlar, bunu gösteriyor.

2000'lerin ilk on yılını Çin ve ABD emperyalistlerinin hegemonya savaşında bir "denge" dönemi olarak adlandırmak mümkün. Bu yıllarda Çin ekonomisi ABD'nin önüne geçmişti; siyasi güç olarak bir denge durumu vardı; askeri olarak ise ABD'nin üstünlüğü biliniyordu. **2010 yılından itibaren ise, Çin ekonomik olarak rakipsiz bir konuma ulaşırken, siyasi gücü ABD'nin önüne geçiyor; askeri gücünün "caydırıcı" hale gelmesi ise çok uzak değil.**

Savunma Bakanı Panetta, ABD için **"stratejik dönüm noktasındadır"** diyor. Yeni savunma stratejisi bu dönüm noktasını ifade eden bir itirafıdır. ABD'nin hegemonya gücündeki zayıflamanın, iddiasını yitirmenin, ibrenin artık Çin'e dönmekte olduğunu itirafı...

Ortadoğu'da peşpeşe önemli gelişmeler yaşanıyor. İran Hürmüz Boğazı'nın kapatılması ve petrol ambargosu nedeniyle hergün manşetlere çıkarken, Irak'ta Maliki krizi büyüyor. Suriye'de Arap Birliği'nin gözlemcileri bulunuyor, Yemen'de Salih yargılanma-güvencesini alarak ABD'ye gidiyor, Libya'da mu-halefet kendi içinde çatışmaya başlıyor, Pakistan'da adeta bir darbe gerçekleştiriliyor.

Bütün bu gelişmeler, Ortadoğu'daki hegemonya savaşının hızlandığını gösteriyor.

İran yeniden öne çıktı

Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu'nun (IAEA) Kasım 2011'de yayınladığı raporun ardından ABD'nin İran konusundaki baskıları arttı. IAEA bu raporunda İran'ın güvenli olması için bir dağın içine inşa ettiği Fordo tesisinde yüzde 20 oranında saflık düzeyine sahip uranyum üretimine başladığını tespit etmişti. Diğer taraftan İran da Fordo tesisinde yüzde 3.5 zenginleştirilmiş uranyum üretecek kapasitede olduğunu söylüyor. Bu gelişmeler üzerine ABD, İran'a yaptırımlar konusunu yeniden gündeme taşıdı. Buna karşılık İran, Hürmüz Boğazı'nı uluslararası geçişlere kapatacağı tehdidini savurdu.

Hürmüz Boğazı, Basra Körfezi'nin Hint Okyanusu'na açılan kapısı. Boğazın bir tarafında İran, diğer tarafında ise Birleşik Arap Emirlikleri var. Ortadoğu petrolünün önemli bir bölümü bu boğazdan geçen gemilerle dünya pazarlarına ulaştırılıyor. Hürmüz Boğazı'ndan günde 16 milyon varil petrol geçiyor. Bu da dünyadaki petrol ticaretinin yaklaşık beşte birine denk geliyor. Suudi Arabistan, Irak, Birleşik Arap Emirlikleri için bu boğazın güvenliği ve geçişe açık kalması tartışılmaz önemde. İran petrolünün ise yüzde 49'u Hürmüz'den geçerek Çin, Japonya ve Hindistan'a gidiyor.

İran, kendisine petrol ambargosu uygulandığı taktirde, Hürmüz Boğazı'ndan tek bir damla petrol bile geçmeyeceğini ilan etti. ABD, İran'ın bu tehdidine sert tepki verdi. ABD Savunma Bakanı Leon Panetta, "İran'ın Hürmüz Boğazı'nı kapatmasına göz yummayacağız. Bu bizim kırmızı çizgimiz" dedi. Bu arada İran, Hürmüz'de 10 günlük bir askeri tatbikat yaparak çeşitli türlerde füze denemeleri gerçekleştirdi. Bu tatbikatla, Hürmüz üzerindeki haklarını yineledi.

İran'ın arkasından Ocak ayı içinde ABD ile İsrail, birlikte ortak askeri tatbikat düzenlemeyi planlıyorlardı. Ancak 15 Ocak günü, tatbikatın ertelendiği duyuruldu. Ertelemenin, İran konusunda ABD ile İsrail arasındaki görüş ayrılıklarından kaynaklandığı yorumları yapılıyor. Söylenenlere göre, ABD'nin karşı çıkmasına rağmen, İsrail'in İran'a bir askeri hareket hazırlığında olduğundan endişe ediliyor.

İkinci gerginlik konusu, ABD'nin savaş gemileri üzerinden yaşandı. 2011 Aralık sonunda ABD uçak gemisi USS John Stennis Basra Körfezi'nden ayrılınca, İran, ABD gemilerinin bir daha Basra Körfezi'ne dönmemesi uyarısında bulunmuştu. Ancak 22 Ocak günü, ABD'nin nükleer enerji ile çalışan uçak gemisi USS Abraham Lincoln, Basra Körfezi'ne sorsuz ve İran'ın engeliyle karşılaşmadan girdi. Bir İngiliz fırkateyni ile Fransız savaş gemisi de ABD gemisine eşlik etti.

İran'ın İran asıllı bir ABD vatandaşını casusluktan idama mahkum etmesine ABD'den sert tepki geldi. Hemen birkaç gün sonra da nükleer tesiste görevli bir nükleer fizikçi bombalı suikast sonucu öldürüldü. Son yıllarda 5'ten fazla İranlı nükleer fizikçi benzer suikastlarla öldürülmüştü. İran, bu suikastların Mossad ve CIA tarafından gerçekleştirildiğini savunuyor. Son suikastın ise, Hürmüz Boğazı ve ABD

Ortadoğu'da savaş tamtamları

casusu konularına cevaben yapıldığını iddia ediyor.

AB ülkeleri ise, ABD'nin yaptırım zorlamasının sonucu olarak İran'a yaptırımlar konusunda 22 Ocak günü ilk adımı attı. Buna göre, İran ile AB'nin 27 ülkesi arasında, yürürlükteki sözleşmeler 1 Temmuz'a kadar sürdürülecek, ancak yeni sözleşme imzalanmayacak. İran bu yaptırım kararları üzerine Hürmüz tehdidini tekrarladı. Üstelik bu defa ambargodan yararlanarak petrol satışını artırma planları yapan komşularını da tehdit etmeyi unutmadı. İran günlük 2.2 milyon varil satışının yüzde 18'ini AB'ye gönderiyor. Bu ambargonun petrol fiyatlarının hızla tırmanmasına ve ekonomik krizin daha da sertleşmesine neden olacağı düşünülüyor.

Ancak bu yaptırımın Türkiye tarafından uygulanıp uygulanmayacağı ABD açısından önemli bir sorun. Enerji Bakanı Taner Yıldız'ın "bizim için BM kararları bağlayıcıdır, başkalarının kararları değil" demesi, aynı günlerde Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun, gergin bir ortamda Tahran ziyaretini gerçekleştirmesi, arkasından İran İslam Danışma Meclisi Başkanı Ali Laricani'nin Türkiye'ye gelmesi, Türkiye'nin ambargoya uymayacağı yorumlarına neden oluyor. Enerji ihtiyacının yüzde 40'ını İran'dan karşılayan Türkiye için, İran'a ambargo uygulamak kolay değil.

Diğer taraftan Çin, ABD'nin zorladığı bu ambargoya uymayacağını açıkça ifade ediyor. Çin'in tutumu üzerine, ABD İran'la iş yapan Çin'in kamu şirketi Cuhai Cengrong, merkezi Singapur'da bulunan Kuo Oil PTE ve Birleşik Arap Emirlikleri merkezli enerji şirketi FAL Oil'e ambargo uygulayacağını duyurdu.

Pakistan'da darbe gibi

Pakistan'da 4 yıldır İngiltere'de sürgünde olan eski diktatör Müşerref'in geri döneceğini açıklaması işleri yeniden karıştırdı. Pakistan Yüksek Mahkemesi, Müşerref'in döner dönmez, eski başbakan Benazir Butto suikastından dolayı tutuklanacağını açıkladı. Yüksek Mahkeme sadece Müşerref'i değil, ABD ile yakın işbirliği yaptığı bilinen Cumhurbaşkanı Zerdari ve Başbakan Gilani'yi de hedefe çakmış durumda. Yolsuzluk dosyalarıyla ilgili olarak onların ifadesini almak üzere baskı uyguluyor. Diğer yandan

Çin'le askeri işbirliğini güçlendirmekte olan ordunun, hükümetle arasındaki çatışma da büyüyor. Öyle ki, Zerdari'nin son bir ayda yaptığı iki yurtdışı ziyareti sırasında ordunun olağanüstü toplantı gerçekleştirerek bir darbe yapmayı planlandığı düşünülüyor.

Pakistan'da Mayıs ayında Usama Bin Ladin'in ABD tarafından, Pakistan hükümetine haber vermeden öldürülmesi, Pakistan'daki klik çatışmalarını sertleştirmişti. ABD'nin bu kadar pervasız davranmasına izin vermekle suçlanan Cumhurbaşkanı Zerdari, aynı günlerde ülkede darbe olabileceği ihtimaline karşı ABD'den yardım isteyen bir mektup kaleme almakla suçlanıyordu. Pakistan'da Taliban'ın etkisi her geçen gün büyüyor; ABD'nin Predator'larla gerçekleştirdiği bombalamalar artıyor ve bu durum, hükümet ile ordunun ve yargının çatışmasının derinleşmesine yol açıyor. Bu çatışmanın bugünlerde bir askeri darbe ile sonuçlanma ihtimali yüksek görünüyor.

Şii-Sünni eksenini şekillendiriliyor

ABD İran'ı zayıf düşürmek için en önemli adımı Sünni kesimlere "iktidar" vaadederek attı. Ortadoğu'da aslında petrol yataklarının ve pazarların paylaşılması savaşı yaşanırken, bunu Sünni-Şii çatışması biçimine sokarak önemli bir yanılsama yarattı. Ancak bölgedeki saflaşma, Şii direniş hattına karşılık Sünni cephe biçiminde saflaşmaya devam ediyor.

Irak'ta Cumhurbaşkanı Yardımcısı Tarık Haşimi'nin yargılanması tartışması büyüyor. Kürdistan bölgesi, yargılamanın kendi alanlarında yapılması konusunda ısrarlı. Ve Şii blokun bütün çabasına rağmen Haşimi'yi vermemekte kararlı davranıyor. Haşimi'nin yargılanması süreci, ABD'nin Irak'tan çekilmesinin ardından İran'ın inisiyatifi ele geçirme hamlesi olarak başlatılmıştı. Şimdi Kürtler bir denge oluşturmaya çalışıyor.

Hamas'ın siyasi lideri Halid Meşal'in, Türkiye ve Katar'ın baskısıyla Suriye'den ayrılması da, "Sünni cephe" oluşturma çabasının bir ürünü. Hamas bugüne kadar İran ile birlikte hareket ediyordu, İsrail'e karşı direniyor, FKÖ'nün açık Amerikancı tutumundan uzak duruyordu. Ancak geçtiğimiz aylarda Hamas'ın FKÖ'ye katılma kararının ardından, Halid Meşal'in de Suriye'yi terketmesi, Hamas'ın yeni yönelimini gösteriyor.

Suriye'de Esad, muhalif hareketi bastırmayı başaramıyor. Amerikancı muhalefet, Türkiye ve Lübnan'ın açık siyasi, maddi ve askeri desteğini alarak gücünü sürdürüyor. Rusya, BM-Güvenlik Konseyi'nde Suriye'ye ambargo girişimlerini veto ediyor, Suriye'ye savaş uçakları satacağını duyuruyor ve donanmasını Suriye limanına gönderiyor. Rusya'nın her adımı, Suriye'yi desteklediğini gösteriyor. Çin ise, İran üzerinden dolaylı ama etkili bir destek veriyor. ABD, Suriye'de Nusayri azınlığın yönetimini devirerek Selefi Sünnilerin başa gelmesi için çaba harcıyor. Böylece Suriye'yi Şii İran'dan koparmanın daha kolay olacağını hesaplıyor.

Bu arada Ortadoğu, emperyalist ülkelerin savaş gemilerinin istilasına uğramış durumda.

ABD, Irak savaşına başladığından bu yana zaten bölgeden savaş gemilerini eksik etmiyordu. Suriye'nin hedefe çakılmasının ardından Rusya da bir donanma filosunu Akdeniz'e indirerek Suriye'nin Tartus limanına demirledi. İran'ın Hürmüz Boğazı'nı kapatacağı yolundaki tehditlerinin ardından Kanada da bölgeye savaş gemisi gönderme kararı aldı. İngiliz donanması da ocak ayının sonunda bölgeye bir destroyer gönderiyor. Bu ülkelerin herbiri, ellerindeki en gelişkin savaş gemilerini, radar sistemlerini ve savaş araçlarını bölgeye gönderiyorlar. Tüm hazırlıklar savaşın giderek yakınlaştığını gösteriyor.

TİKB(B) Merkezi Yayın Organı "İhtilalci Komünist" in Kasım-Aralık 2011 tarihli sayısından alınmıştır.

Son dönemde "anı" adı altında örgüt tarihleri yazılıyor. Hem de örgütün-mücadelenin, çoktan dışına düşmüş kişiler tarafından...

Bu kişiler, sözkonusu örgütlerin belli bir dönemde yönetici bir kademede, hatta işin başında olmuş olabilirler. Ya da bu örgütlerin devamı olduklarını iddia edenlerin liderliğini hala üstlenmiş de olabilirler. Hangi durumda olursa olsun, bir örgütün-hareketin tarihini, kişiler yazamaz! Nasıl ki, o hareketin doğuşu ve gelişimi, tek tek kişilerden bağımsız olarak, kolektif bir şekilde yaratıldıysa ve sözkonusu olaylar kolektif bir şekilde yaşandıysa, yazımı da kolektifin eseri olmalıdır.

Kuşkusuz yazıya dökme işi, bir kişi ya da bir komite tarafından yapılacaktır. Ama **birinci olarak**, o kişi ya da komite, örgütün şu ya da bu düzeyde bir parçasıdır ve örgüt tarafından görevlendirilmiştir. **İkinci olarak**, her aşamada örgütün denetimine açık, onun iradesi altındadır. **Üçüncü olarak**, son hali örgütün onayından geçtikten sonra yayınlanabilecektir. Bu koşullar yerine getirilmeden, hiç kimse örgütün tarihini yazamaz, yazılan şey de örgütün tarihi olmaz, "kişisel tarih" olur.

Sözde bu "yazar"lar da örgütün tarihini değil, kendi "anı"larını yazdıklarını söylüyorlar. Ama bu, gelecek tepkilerin önünü baştan kesmek için uydu-rulan bir kılıftan öte bir şey değildir. Sözkonusu kitapların (internet yazılarının) hemen her satırında örgütün tarihi vardır çünkü. Kuruluşundan itibaren en önemli toplantılar, alınan kararlar, örgütün yönetici ve kadroları tek tek sıralanmakta, çeşitli olay anlatımlarıyla kararlar yargılanmakta, kişiler suçlanmaktadır. Kendileri ve yakınları dışında herkesi ve her şeyi yakıp yıkmaya, eğip bükme özgürlüğü içinde, örgüte, şehitlere, yoldaşlara ve tabi kendi geçmişlerine de büyük bir öfkeyle saldırmaktadırlar. O yüzden yaptıklarına, "tarih çarpıtcılığı" demek bile hafif kalır.

Yapılan; "kişisel hesaplaşmaların" kitaplar (yazılar) üzerinden görülmesidir. Bırakalım bir bütün olarak örgütün tarihini, sadece bir kesiti bile, "kişisel hesapların" görülmesi için yapıyorsa, ne ahlaki, ne edebi olarak hiçbir değeri olmaz! **Bu tarz kitapların böylesine düşkün olmasında, bunun da rolü vardır.**

Burjuva özgürlük anlayışının uzantısı: "Anı yazma özgürlüğü"!

Bir de bunlar, "anı yazma özgürlüğü" şeklinde sunuluyor, "herkes anılarını yazmakta özgürdür" deniliyor. Tıpkı yüzyıl önce "eleştiri özgürlüğü" adı altında marksizme küfredilmesi gibi...

"Özgürlük, yüce bir sözcüktür" diyor Lenin. "Fakat sanayi özgürlüğü bayrağı altında en haydutça savaşlar yürütülmüş, çalışma özgürlüğü bayrağı altında, emekçiler iliğine kadar soyulmuştur. 'Eleştiri özgürlüğü' sözcüğünün bugünkü kullanımı da aynı içsel yalancılığı barındırmaktadır." (Ne Yapmalı, İnter Yayınları, sf. 14)

"Anı yazma özgürlüğü" örgütün tarihine saldırma özgürlüğü değildir! Örgütün kararlarını yargılama, tarihe mal olmuş eylemlerini karalama özgürlüğü değildir! Tek tek şehitlere ve yoldaşlara hakaret etme ve suçlama özgürlüğü değildir! Böyle bir özgürlük anlayışımız yoktur! Lenin'in söyledi-

ği gibi, bu tür "özgürlük" söylemleri ile burjuvazi, en büyük sömürü ve talanı gerçekleştirmiştir. Yine Lenin'in bu tarz "özgürlük" çü lafazanlara verdiği yanıt-taki gibi, biz de "sadece bataklığa karşı değil, bataklığa yönelenlere (ve herkesi oraya çağıranlara-bn) karşı mücadele etmekte özgürüz!" (age)

İşin ilginç, **örgüte karşı bu "özgürlüğü" kendilerinde bulanlar, devlet karşısında son derece dikkatli ve hesaplıdır. Yazdıklarından dolayı bir dava açılmaması için kılı kırk yarmakta, avukatlara danışılmaktadır.** Örgüte ve şehitlere salvo atışı serbest iken, devleti suçlayacak kelimelere dikkat edilmekte, özenle kaçınılmaktadır. Aynı şekilde birçok kişinin ismini, çeşitli eylemlerde rahatça geçirirken, kendilerini devletle karşı karşıya getirecek hiçbir eylemde yoktur! Hatta öyle ki, bu sözde anı kitaplarını yazmak için, devletin 30 yıllık "zaman aşımı"nı beklemişlerdir! Yani her adımları, burjuva yasalarına uygundur!

Devletin yasaları karşısında hazırola geçenler, devrimin ve örgütün yasaları karşısında "özgürlükçü" kesilirler. Devrimin gerileme dönemlerini fırsat bilip saldırıya geçerler. Oysa onlar da çok iyi bilir ki, bu dönem sürgit devam etmez, bu devran hep böyle dönmez!

Devrimci değerlere, geleneklere, şehitlere saldırı yeni değildir. 12 Mart ve

12 Eylül gibi dönemlerin ardından daha yoğun bir şekilde görülmüştür. Fakat bunlar, bugüne dek daha çok, devrimci-demokrat görünen burjuva aydınlar tarafından yapılmıştı. Son yıllarda ise, geçmişte veya halen komünist ve devrimci örgütlerin içinde yeralan, hatta yönetici kademelerde bulunmuş kişiler, bu role soyunmuş durumdalar. Hem de çok daha pervasızca...

Buna eklenen son halka, geçmişte ihtilalci komünist örgütün içinde yeralmış, merkezi düzeyde sorumluluk üstlenmiş kişiler oldu. Arka arkaya çıkan kitaplar ve internet yazıları, sadece bu geleneğin devamçıları olan bizleri değil, bu harekete her zaman ayrı bir değer biçmiş ve gönülden desteklemiş tüm devrimcileri rahatsız etti, tepki topladı. "Bütün renkler hızla kirleniyordu / birinciliği beyaza verdiler" dizelerinde olduğu gibi, bunlar da "eylül edebiyatı"nda "birinciliği" hak ettiler. Çünkü 12 Eylül döneminde devrimin yüz akı olan ihtilalci komünistlere yönelik saldırıydı sözkonusu olan. Biz bunları, "Eylül edebiyatı"nın yeni ve daha tehlikeli bir versiyonu olarak nitelendirdik ve bu "kusmuk edebiyatı"na karşı net bir tutum ortaya koyduk.

Devrimci örgütlerin içinde şu ya da bu kesitte yer almış birçok kişi, o dönemleri roman, şiir, öykü vb. şekillerde ele alabiliyor. Hatta herhangi bir

Devrimci değerlere saldırılara tavır sorunu

örgütün içinde yer almadığı halde, o döneme tanıklık eden veya dinleyen

bazı kişiler de, bunları sanatın değişik biçimleriyle ifade edebiliyorlar. Aralarında sınırlı da olsa gerçeklere bağlı, olumlu örnekler de çıkıyor. Fakat bas-kın olan, burjuva ideolojik saldırıların etkisi altında, hatalı ve yanlış tutumları meşrulaştıran, devrimci kararları -hatta bir bütün olarak örgütlü devrimciliği-sorgulayan, kişisel olarak da kendilerini aklamaya dönük eserlerdir. Kuşkusuz bunun yenilgi dönemiyle doğrudan ilgisi vardır. **Böyle dönemlerde, hem burjuva ideolojisi, tüm toplumun üzerinde daha hakim bir hal alır, hem de bu ideolojik bombardımana kendilerini kaptıranlar, devrimci hareketin dönemsel güçsüzlüğünden de yararlanarak, daha rahat saldırıya geçme cesaretini kendilerinde bulurlar.** Bu sadece bizde değil, tüm dünyada böyle olmuştur.

Son on yıl içinde Türkiye'de de böyle bir furyanın esmesinin nesnel zemini budur. Fakat bu nesnelliği bilmek, onu meşrulaştırmayı, boyun eğmeyi getirmez; aksine ona karşı mücadeleyi gerektirir. Devrimci olan ve devrimci kalan herkes, devrime ve genel olarak devrimci örgütlere, örgütlü mücadeleye saldıran bu tür yayınlara karşı, net ve kararlı bir tutum almak zorundadır. Aksi halde ne bu sıfatı taşıyabilirler, ne de bu davayı sürdürebilirler.

“Yeni kuşak”lar için ibretlik örnekler

Bu kitapları ve yazıları yazarlar, aynı zamanda son derece pişkindirler. Sanki onları, kendilerini alayıp-pullamak, geçmişte ne büyük devrimciler olduklarını ispatlamak için değil de, “*yeni kuşaklara karşı görevlerini yerine getirmek*” için yazmışlar! Hepsinin “önsöz”ü veya girizgahları, “alacakaranlık kuşağı” olarak adlandırdıkları “yeni kuşağı” aydınlatma görevine ayrılmış! Sanki onlar yazmazsa, “yeni kuşaklar” 12 Eylül’den, 12 Eylül’de direnen devrimcilerden habersiz kalacaklar! O dönemki tartışmaları, kimin ne söylediğini ve yaptığını bilemeyecekler! Böylesine “ulvi” bir görevi yerine getiriyorlar! Bir zamanlar Demirel’in dediği gibi, “kendileri için bir şey istiyorlarsa namertler!” Ne yapıyorlarsa “yeni kuşaklar” için yapıyorlar!

Onların devrim ve sosyalizm adına “yeni kuşaklara” sunabileceği bir şey var mıdır? En fazla ibret alınacak kötü bir örnek olmaktan başka!.. **Dönekliğin, ihanetin, bireyciliğin, kendine sevdalanmanın, bir insanı getirdiği noktayı, görmelerine yarayabilirler.**

12 Eylül’ün “yeraltındaki beş yıl”ında, en fazla etkilendiği şeyin, bir köpeğin ölümü olduğunu söyleyen, o sokak köpeğinin ölümüne, yoldaşlarının ölümünden daha fazla üzülen bir kişiden; bırakalım devrimciliği, insanlık adına ne öğrenilebilir? O yıllar boyunca ne yoldaşlarına bağlılık ve sevgi, ne sarsılmaz bir mücadele inancı ve coşku hissedilen, sadece yakalanma korkusu ve yeraltı bıkınlığı-yorgunluğu yaşayan ve yazdıklarının her satırına bunları sindiren bir kişinin, yeni kuşaklara vereceği ne olabilir? Keza kendileri özel yaşamlarında zaaflyken, başkalarına bu konuda ders vermeye kalkan; kendi yaptığı her şeyi, “en doğrusu”ymuş gibi sunan; şehit yoldaşların, kendileri hakkında övgülerini yazıp da, yergilerine-yaptırımlarına hiç değinmeyen kişilerden, “yeni kuşaklar”ın alabileceği ne olabilir? Riyakarlık, yalancılık, ahlaksızlık, düşkünlük, kısacası düzene ait şeyler dışında...

Tarihte hiçbir zaman mücadeleyi bırakanlar, örgütü bölüp parçalayanlar, tasfiyeciler ve mülteciler, “yeni kuşak” tarafından benimsenmemiştir. Çünkü onlar “yeni”yi değil, “eski”yi temsil ederler. Gelişeni değil, çürüyen simgelerler. Gelecekleri yoktur onların. Sadece “geçmiş”leri vardır.

Hem de dışladıkları ve dışlandıkları geçmişleri...

Ozanın dediği gibi “*bugünden geriye / bir yarına gidenler kalır / bir de yarınlar adına direnenler...*” Devrimin “yeni kuşağı” da bunları yüceltir, bunların izinden gider. Kimse dönüp döküntülere, dönemlere, çürümüşlere bakmaz! Onlar, olsa olsa nefretle ya da acınarak anılırlar. Nasıl ki bir dönem Marks ve Engels’ten sonra en fazla itibar gören ve uluslararası komünist harekete önderlik eden Kautsky, tarihe “dönek Kaustky” olarak geçtiyse, onlara da en fazla bu düşer. Ama Kautsky kadar büyük olmadıkları için (hem olumlu, hem olumsuz yönleriyle) unutulup gitmeye mahkumdurlar.

Tarihimize dil uzatanlar, iflah olmazlar

12 Eylül zindanlarında, devrimci tutsakları teslim almak için, faşizm her yolu kullanmıştı. Bunların başında tutsakların kendilerine olan saygılarını yitirmeleri, devrimci kimliklerinden soyunmaları geliyordu. Bunun için sözde bilim adamlarını devreye soktular. Ayhan Songar, Turan İltir gibi kafatasçı bilim adamları, Nazi döneminin Mengele’leri gibi tutsakları bir kobay olarak kullanıyor, onlar üzerinde psikolojik tahliller yapıyorlardı. Buna bir de itirafların itiraflarını ekleyerek, devrimciler hakkında kara propagandaya giriştiler. Bu propagandaya göre, devrimciler, ailesi ve çevresinde sevilmeyen, dışlanan, hatta şiddet gören mutsuz bir çocukluk geçirmişlerdi. Derslerinde başarısız, psikolojik sorunları olan, kendilerini dışarıya farklı göstermeye çalışan kişilerden oluşmuştu...

Faşizmin en azgın baskı ve şiddet döneminde bile, ailelerin devrimci çocuklarını sahiplenmesinden, destek vermesinden çılgına dönen; devrimci tutsakların kültürleri ve bilgileri karşısında ezilen; dirençleri ve yaratıcılıkları karşısında nutku tutulan ve daha da hırçınlaşan faşist devletin, kirli bir karşı saldırısıydı bu. Gerçekleri böylesine alt-üst ederek, hem kitlelerin devrimcilere bakışını değiştirmeye, hem de devrimci tutsakların özgüvenlerini sarsıp boyun eğdirmeye çalışıyorlardı.

Şimdi bu kitaplar ve benzer içerikte yazılar da aynı amaca hizmet ediyor. 12 Eylül’deki Ayhan Songar’ların rolünü oynuyor-

lar. Onların cephaneliğindeki argümler, bunların dilinden “anı”ya dönüşüyor. Ne kadar mutsuz bir çocukluk geçirdiklerini, gençliğinde aşık olduğu din-ci-gerici bir kıza olan ilgisini yıllarca (hatta hapiste bile) içten içe sürdürdüklerini, devrimciyken annesine babalarına değer vermediklerini, bunun için sonrasında büyük bir pişmanlık duyduklarını, gözüpük yığit devrimcilerin harcanıldığını vb anlatıp duruyorlar... **Gerçekte insani-devrimci değerlerden ne kadar yoksun olduklarını, bu değerleri içselleştiremediklerini ele veriyorlar sadece.** Dahası, Ayhan Songarların borazanlığını yaptıkları argümanları bir kez daha pazara sürmüş oluyorlar. Hem de bu kez bir kurt gibi içten kemirerek, çok daha etkili olacağını umdukları bir biçimde... Üstüne üstük 12 Eylül döneminin en direnişçi örgütüne, en militan devrimcilerine karşı, bu uğursuz role soyunuyorlar.

Ama yine başaramıyorlar, başaramayacaklar!

Bu öylesine görkemli bir tarihtir ki, onu küçültmeye kalkanlar, onun büyüklüğü altında ezilmekten kurtulamazlar! Şehitlerimiz öylesine vakur, öylesine onurludur ki, onlara dil uzatmaya kalkanlar, bu duruş karşısında unufak olma-ya, silinip gitmeye mahkumdurlar.

Bu ne bir temenni, ne de bir öngördür... Somut bir gerçek olarak karşımızdadır. Tarihimiz ve şehitlerimiz, kendilerini onların üstünde görerek şişinenleri, “karşı dağları ben yarattım” diyerek gezinenleri, bir kenara fırlatıp attı. Aslında ne kadar küçük ve acınası olduklarını gösterdi. Hepsinin geldikleri nokta, hiçbir söze gerek bırakmayacak şekilde gözler önündedir artık...

Oysa yaşanan; mücadeleden elini-eteğini çekmiş kişilerin yazılı-sözlü saldırıları karşısında, kimi zaman açıktan, kimi zaman sessiz kalarak onaylama; ya da en ilerisi savunma pozisyonudur. Devrimciler artık bu haleti ruhiyeden sıyrılmalı, bu kişileri konuşamaz hale getirmeli, teşhir ve tecrit etmelidir. Şu ya da bu kesit içinde devrimci örgütlerin içinde yer alıp da şimdi dışına düşmüş veya hala içinde görünüp de gerçekte kafaca iddiasını yitirmiş kişilerden olsun, devrimci hareketin dışından olsun, **her kim, şehitlere, yaratılan değerlere saldırıyorsa, karşısında bir bütün olarak devrim cephesini bulmalıdır.** Bu konuda da birleşik ve güçlü bir tavır geliştirilmelidir.

Biz yasakçı değiliz! Devrimin yarattığı tüm gelişmelerin olumlu ve olumsuz yönleriyle işlenmesinden, bunların sanatsal biçimlerle ifade edilmesinden hiçbir rahatsızlık duymayız. Mesele, bütün bunların hangi amaçlarla yapıldığıdır. Devrimi ve devrimci hareketi geliştirmek mi, yoksa burjuva cephanelikten alınan silahlarla saldırıya geçmek, daha ölümcül yaralar açmak mı? Son dönemde ağırlıklı olarak yapılan, ikincisidir ve buna karşı durmak, kendine devrimciyim diyen herkesin görevidir.

Son yılların bir modası da, “çiçek-böcek edebiyatı” olarak da adlandırılan, suya sabuna dokunmayan, sözde insani duyguları öne çıkartan edebiyat türüdür ki, bu, devrimci saflarda hızla yer bulmuştur. “*Devrimciler asık suratlı değildir*”i gösterme adına, değerlerle dalga geçen, her şeyi sulandıran bir tarz tutturulmuştur. “Devrimcilerin asık suratlı olduğu” savı, burjuva ide-

ologlara aittir. Bunun aksini kanıtlamak için de böyle yanlış çabalara girmenin gereği yoktur. Bizim mizah anlayışımız da, insani duygularımız da, her zaman sahte burjuva humanizminin ve cıvık mizah anlayışının üzerinde olmuştur. Kendimizi bu yönlerden kanıtlamak gibi bir sorunumuz yoktur, olmalıdır. Devrimci yönü güçlü sanat eserleri, insani duygular yönüyle de en zengin eserlerdir ve bunlar, aradan onlarca yıl geçmesine rağmen, halen değerinden bir şey kaybetmiş değildir.

Komünistler, devrimciler, devrimci-demokrat aydınlar, devrim şehitlerini, mücadelenin yarattığı değerleri, kahramanlıkları, daha fazla yazmalıdır. Devrimci sanatı daha etkin kullanmalıdır. Buradaki temel kıstası; mücadelenin, dönemin ihtiyaçlarıdır. Sanat olsun diye, ya da “anı” yazmak için, yazılmaz. Hangi dönemde, neyi-niçin yaptığımızın bilinciyle hareket edilmeli ve mesajlarımız çok net olmalıdır. Tıpkı 19 Aralık hücre saldırısının gündemde olduğu bir dönemde “Hücreler” kitabının çıkması gibi. Ya da şehitlerimize saldırıların olduğu ve onların unutturulmaya çalışıldığı bir dönemde “Şehitler Albümü”nün hazırlanması, şehit yoldaşların yaşamlarını anlatan kitapların çıkartılması gibi...

Devrimci bir yayın politikası, dönemin ihtiyaçlarını göz önüne alan, sınıf mücadelesini, devrim ve sosyalizm davasını geliştiren bir yayın politikasıdır. Bunun dışında salt “hoşluk olsun” diye veya içimizden biri kaleme aldığı için, o yazılar yayınlanmaz, yayınlanmamalıdır.

Fransa'da Ermeni soykırımının "nefret suçları" kapsamında ele alınarak, cezai yaptırıma tabi tutulması yönünde yasal süreç başlatılınca, hem Ermeni sorunu, hem de Fransa ile ilişkiler, yeniden gündemin baş sırasına oturdu. Günlerce Fransa'ya karşı tehditler savruldu, bunun karşılıksız kalmayacağı, Türkiye'nin de yapacağı şeyler olduğu söylendi durdu. Fransa'nın Türkiye ile olan ekonomik, siyasi, diplomatik ilişkilerinin zora gireceği üzerine esip gürlendi... Tasarının Senato'da oylanacağı gün ise, Avrupa'da yaşayan Türkiye vatandaşları, devletin sağladığı olanaklarla Paris'te 20 bin kişilik bir gösteri yaptılar. Türkiye'deki Fransız şirketleri ile birlikte birçok Bakan da Fransa'ya çıkartma yaptı. Kısacası dört bir yandan kuşatmaya aldılar, tehdit, şantaj, kulis, her tür yöntemi denediler.

Bütün bu çabalara rağmen, Ermeni soykırımını suç sayan yasa tasarısı, önce 22 Aralık'ta Fransız parlamentosundan geçti. Ardından 23 Ocak'ta Fransa Senatosu'nda oylandı ve orada da 86'ya karşı 127 oyla kabul edildi. Tasarı şimdi Anayasa Konseyi'nde. Bir ay içinde oradan da kararın çıkacağı ve Fransa Devlet Başkanı Sarkozy'nin de imzasıyla yürürlüğe gireceği bekleniyor. Tasarının yürürlüğe girmesiyle, Fransa'da "soykırım yoktur" diyenler, 1 yıl hapis ve 45 bin avro para cezasına çarptırılacaklar.

Emperyalist oyunlar bitmiyor

Ermeni soykırımı, emperyalist güçler tarafından yıllardır Türkiye'nin üzerinde "Demoklasın kılıcı" gibi sallandırılıyor. Bilindiği gibi daha önce de ABD Senatosu'nda gündeme gelmiş ve yine benzer gürtlütüler çıkmıştı. Tabi sözkonusu olan Fransa olunca, Türkiye'nin sesi -ABD'ye kıyasla- daha fazla çıkıyor. Başbakan Erdoğan, Fransa'ya Cezayir'i hatırlatarak, Fransa'nın yaptığı soykırımı rakamlarıyla verdi. Hatta Sarkozy'nin babasının da bu soykırımda bulunduğunu iddia etti. Tabii Birleşmiş Milletler'de Türkiye'nin Cezayir'den yana değil, Fransa'dan yana oy kullandığından hiç söz etmeden... Bu duruma Cezayir Başbakanı bile isyan etti. "Türk dostlarımıza Cezayir'in sömürgeleştirilmesi üzerinden ticaret yapmaktan vazgeçmeye çağırıyoruz. Hiç kimsenin Cezayirliğin üzerinden ticaret yapma hakkı yoktur" dedi

Sözkonusu olan halklara karşı işlenen suçlar olunca, ne Fransa, ne Türkiye, ne de başka bir emperyalist-kapitalist devlet bundan azade olabilir. Hele ki geçmişleri, imparatorluklara dayanan sömürgeci devletler ise... Fransa ve Osmanlı da bu devletlerden ikisidir. Buna Almanya, İngiltere, ABD, Rusya gibi belli başlı devletleri de ekleyebiliriz. Ermeni soykırımı da, I. emperyalist paylaşım savaşı döneminde bu devletler arasındaki pazar kavgasında yaşanmıştır.

19. yüzyılın sonlarında yeni bir emperyal güç olarak sahneye çıkan Almanya, yeni pazarlara ihtiyaç duyuyordu. Bunların en önemlisi de, Ortadoğu'ydü. Çünkü Anadolu ve Mezopotamya toprakları, Alman dokuma sanayinin hammaddesi olan pamuğu yetiştiriyordu. Gıda ve tahıl ihtiyacını da buradan karşılayabiliyordu. Ayrıca geniş petrol yataklarına sahipti. Daha da önemlisi, buradan Hindistan'a kadar uzanabilir, en önemli rakiplerine güçlü darbe-

Soykırım tartışmalarında Al birini vur ötekine!

ler indirebilirlerdi. Ama bu topraklar Osmanlı sınırları içindeydi. Ve Osmanlı o yıllarda İngiltere başta olmak üzere emperyalistlerin yarı-sömürgesi haline gelmişti. Dolayısıyla bu emperyalistlerle savaşıması gerekiyordu.

İngiltere, Fransa, Rusya, Osmanlı'yı "hasta adam" ilan etmişti ve ölümünü hızlandırmaya çalışıyorlardı. Alman emperyalizminin çıkarları ise, Osmanlı'yı bir bütün olarak tutmaktan geçiyordu. O yüzden de dönemin padişahı Abdülhamit ve İttihat Terakki Cemiyeti (İTC) ile iyi ilişkiler geliştirmeyi başardı. Osmanlı'da başlayan ulusal ve sosyal kurtuluş isyanlarını bastırmak için her tür yardımı sundu. Bu politika, Almanya'nın Osmanlı üzerindeki etkisini güçlendirdi. Başta Berlin-Bağdat demiryolu olmak üzere önemli imtiyazlar kopardı. Osmanlı Genelkurmayı'nı ele geçirdi. Ordu, Alman subaylar tarafından yetiştirildi, silahlandırıldı.

Diğer yandan İTC'nin ırkçı Turancı ideolojisi de Almanya'nın işine geliyordu ve bunu kışkırtıyordu. Böylece hem ezilen ulusların ayaklanmalarını bastırıyor, hem de rakiplerinin Osmanlı'yı paylaşma planlarını bozmuş oluyordu. İngiltere-Fransa-Rusya bloku ise, Osmanlı'daki ulusal topluluklarının isyanlarını destekliyor, Osmanlı'yı parçalayıp Anadolu'ya hapsetmek istiyordu.

İTC'nin Almanya'ya sırtını dayayarak gerçekleştirdiği Ermeni soykırımı ya da katliamı, bu koşullarda gerçekleşti. Kuruluşunda tüm ulusal toplulukları içinde barındıran İTC, geçen zaman içinde Osmanlı'yı yaşatmaktan, "Türklerin çıkarlarını korumak" gibi milliyetçi-ırkçı bir karaktere büründü ve "tek millet yaratma" projesini yaşama geçirme savaşına girdi. Bir yandan Balkanlardaki Türkleri Anadolu topraklarına yerleştirme, diğer yandan Anadolu'daki azınlıkları sürme-katletme politikası izledi.

Ermeni "tehciri" ve sonrasında yaşananlar, bu politikanın sonuçlarıdır. Ve bunun arkasında emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin pazar kavgası olduğu açıktır. Aynı kavga bugün de sürmektedir. **Ne Fransız, ne de Amerikan egemenleri, Ermeni halkının yanındadır ve onun çıkarları için çalışmaktadır.** Bu ülkelerde Ermeni soykırımı, asıl olarak seçim dönemlerinde ortaya atılmakta, her iki ül-

ke sınırları içinde önemli bir seçmen tabanını oluşturan Ermeni oylarına gözler dikilmektedir. Ayrıca Türk egemenlerini sıkıştırmak istedikleri zaman, Ermeni meselesini gündeme getirmekte, onu yine kendi çıkarları doğrultusunda istismar etmektedirler.

Soykırım-katliam insanlık suçudur

Ermenilere dönük yapılanların soykırım mı, katliam mı olduğu ayrı bir yazı konusudur.

Ancak her iki durumda da **yapılan bir insanlık suçudur. Ve bunun inkar edilmesi de suç sayılmalıdır.** Tıpkı Nazilerin Yahudi soykırımının inkarının suç sayılması gibi... Fakat bu sistemde "galiplerin hukuku" geçerlidir. Savaşlardan zaferle çıkan sömürgeci güçler, uluslararası kurum ve yasaları, kendileri belirlemektedir. Dolayısıyla kendi yaptıkları soykırım-katliam ve işkenceleri örtbas edebilmekte, yenilen tarafın yaptıklarını mahkum etmektedirler. Eğer Almanya II. Emperyalist savaştan galip çıkabilseydi, hiç şüphesiz Yahudi soykırımı da unutturulmaya çalışılacaktı. Fakat insanlığın belleği, tüm çarpıtmalara rağmen işlemeye devam ediyor. Ve gerçekler ergeç su yüzüne çıkıyor.

Burada halklar için önemli olan, emperyalist oyunlara, kışkırtmalara gelmemektir. Egemen sınıfların, halkların yararı için hiçbir şey yapmayacaklarını iyi bilmek, bu sınıfsal-tarihsel bakış açısıyla gelişmelere yaklaşımdır. **Hrant Dink'in Ermeni meselesiyle ilgili hem emperyalistlerin oyunlarına, hem de Türk egemenlerin tutumuna karşı savaşı, verilebilecek en iyi örnektir.**

Hrant Dink, 2006 yılında böyle bir yasa tasarısı Fransa'da gündeme geldiğinde, "Bu yasayı Fransa'da çiğneyeceğim" diyebilmiştir. (Ragıp Zarakolu, 7 Ocak 2012-Radikal) Türkiye'de "Ermeni soykırımı vardır" dediği için yargılanan ve sonu ölümle biten kıyasıya bir mücadele yürüten Hrant, başta Fransa ve ABD olmak üzere emperyalistlerin bu meseleyi kaşımalarına şiddetle karşı durmuştur. Malatyalı İşadamları Derneği'nin 17 Nisan 2006'da düzenlediği bir etkinlikte şöyle demektedir: "Avrupalılar bana gelip sorduklarında, 'size ne' diyorum, bizim iyiliğimizden kötülüğümüzden size ne?" O dönemde yayınlanan bir röportajında ise, şunları söylemiştir: "Hasta iki toplumuz biz. Türkler ve Ermeniler. Birbirlerine yönelik ilişkileriyle... Ermeniler büyük bir travma yaşıyor Türklere yönelik; Türkler ise Ermenilere yönelik büyük bir paranoya... Tam klinik vak'alar. Kim tedavi edecek? Fransız Senatosu'nun kararı mı? Amerikan Senatosu'nun kararı mı? Kim bizim doktorumuz? Ermeniler Türklerin doktoru, Türkler de Ermenilerin, onun ışında doktor ilaç, hekim, mekim yok..."

Bu topraklar üzerinde yaşayan Türkler, Kürtler, Ermeniler, Rumlar, Araplar, Çerkezler, Lazlar... **Bütün ulus ve ulusal topluluklar, kardeşçe bir yaşamı sosyalist bir ülkede bulacaklardır.** Tüm halkların düşmanı olan emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı verecekleri mücadele içinde ulusal-şoven duygulardan arınacak, halkların kardeşliğinin zenginliğini yaşayacaklardır. Başta Hrant olmak üzere, bu uğurda yaşamını vermiş, tüm uluslardan devrimci ve demokratların bize bıraktığı miras da budur.

☆ 1 Şubat 1979-Abdi İpekçi öldürüldü

Milliyet Gazetesi'nin genel yayın yönetmenliğini yaptığı sırada, Mehmet Ali Ağca, Abdullah Çatlı, Oral Çelik gibi faşistler tarafından düzenlenen bir suikastle öldürüldü.

☆ 10 Şubat-1837 Puşkin öldü

Yalın sağlam dili ve konu zenginliğiyle modern Rus Şiirinin büyük kurucusu Aleksandr Puşkin 1897'de 38 yaşında öldü.

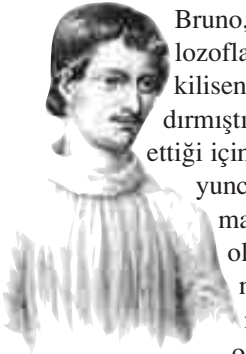
☆ 13 Şubat-1925 Şeyh Said ayaklanması

Ayaklanmanın hazırlıkları 20'li yılların başında başlamıştı. 1923 yılında Kürt grupları Kürdistan İstiklal Komitesi'ni (AZADİ) kurdular. Onbinlerce Kürdü katleden Türk ordusu, ayaklanmayı Şeyh Said'i 14 Nisan 1925'te yakalayıp asarak bastırabildi.

☆ 16 Şubat-1969 Kanlı Pazar

10 Şubat'ta gerçekleşen ABD'nin 6. filosunun İstanbul'a gelişini protesto eden devrimci ve yurtsever güçlere, dinci gericiler saldırdı. Polisin de aktif desteğini alan saldırı sırasında Ali Turgut Aytaç ve Duran Erdoğan, bıçak ve şişlerle katledildiler.

☆ 17 Şubat 1600-Bruno Yakıldı

Giordano Bruno

Bruno, Rönesans döneminin en önemli filozoflarından biridir. Ortaçağ karanlığına, kilisenin katı dogmatik tutumuna başkaldırmıştır. Dinsel baskılara karşı mücadele ettiği için 1592 yılında tutuklandı, 8 yıl boyunca en ağır engizisyon işkencelerine maruz kaldı; 8 yılın sonunda "pişman olacağım hiçbir düşünceyi benimsemedim" sözleriyle işkencelere direnmeye devam ediyordu. İşkenceciler ona geri adım attıramayacaklarını anladıklarında, onu yakarak ölüme mahkum ettiler. 1889 yılında, II. Enternasyonalın kurulduğu yıl, İtalya'da, idam edildiği meydanda anıtı dikildi.

☆ 17 Şubat 1965- Siyahların özgürlük mücadelesinin liderliğini yapan Malcolm X Öldürüldü

☆ 19 Şubat 1972-Ulaş Bardakçı katledildi

THKP-C'nin kuruluşunda önemli bir rol oynayan, '68 kuşağının yiğit devrimcisi Ulaş Bardakçı, Arnavutköy'de bir evde polis tarafından kuşatıldı. Ulaş, son kurşununa dek çatışarak şehit düştü.

☆ 21 Şubat 1934 Nikaragua direnişinin önderi Sandino öldü.

☆ 22 Şubat 1840 August Bebel Doğdu

Alman Sosyal Demokrat Partisi (SPD)'nin kurucularından ve 40 yıl boyunca etkili önderlerinden biriydi. Engels, onu "Avrupa işçi sınıfının eşsiz bir timsali" olarak tanımlamıştır. "Kadın ve Sosyalizm" Türkçeye de çevrilmiş en önemli eseridir.

☆ 23 Şubat 1918-Kızılordu kuruldu

Ekim devriminin üzerinden henüz birkaç ay geçmişti. Yeni biten bir savaşın tahribatlarıyla ülke ekonomisi felç olmuş, halk korkunç bir sefalet içinde yaşıyordu. Ama Alman emperyalizminin ateşkesi bozarak saldırısı, üzerine, Ekim devrimini yaratan proletarya, Kızıl Ordu alayları oluşturarak buna cevap verdi. Alman işgalcilerinin geri püskürtüldüğü gün olan 23 Şubat 1918, Kızıl Ordu'nun doğum günü oldu. Devrimin ilk yıllarında, Sovyetler sadece Alman ve Japon emperyalizminin vb. ordularıyla değil; Kolçak, Denikin gibi, karşıdevrimin uşaklarıyla savaşıyordu. 1918-22 yıllarında Kızıl Ordu savaşçıların pek çok şeyi eksikti, ama önemli bir şeye sahiptiler: Sosyalizm inancına ve başarıma kararlılığına. İlk günlerin, ellerinde derme çatma silahları bile olmayan proleter gönüllüleri, dünyayı dize getiren yiğit savaşçılara, komutanlara dönüştüler. Kızıl Ordu, 1918'de olabilecek en ağır koşullar altında korumuş-

13 Şubat 1967- DİSK'in Kuruluşu

1960'lı yıllarda, Türkiye'de kapitalizm hızlı bir gelişme gösterdi. Fabrika bölgelerinin etrafı kısa sürede gecekondu mahalleleriyle kuşatıldı. Yoğun sömürü ve kötü yaşam koşulları, işçiler içinde büyük bir öfke birikimine neden oluyordu. Kavel gibi direnişlere, fabrikaların çevrelerindeki gecekondu da katılıyor, militan direnişler yaşıyordu.

Yasadışı grevler ve yürüyüşler, çatışmalı direnişler arttık sınıf hareketinde olağanlaşan tarzına dönüştü. Bu süreç, Türk-İş'in ihanetçi çizgisini zorluyordu. Tabanın basıncıyla birçok sendika şube yönetimi, muhalefet yapmaya başladılar. Türk-İş'e rağmen bir çok grev ve direniş örgütlendi.

Paşabahçe Şişe Cam grevi, bir dönüm noktası oldu. Grev devam ederken, Türk-İş burada örgütlü olan Kristal-İş'i bile saf dışı bırakarak grevi bitirdi. İşçiler bu kararı tanımadı ve grevi devam ettirdiler. Türk-İş üyesi olan Lastik-İş, Maden-İş ve Basın-İş, Kristal-İş, Paşabahçe işçilerine destek verdiler. Türk-İş bu sendikaları geçici olarak konfederasyondan ihraç etti. Bu, bardağı taşıran son damla oldu.

Türk-İş'ten ihraç edilen sendikalar, yanlarına bağımsız sendikaları alarak, 15 Temmuz 1966'da Sendikalararası Dayanışma Örgütü'nü(SADA) kurdular. SADA, bir çok grevi ve direnişi desteklemeye, fiilen alternatif bir konfederasyon gibi çalışmaya başladı. Bu dönemde, sınıfın devrimci partisi olmadığı için, bu devrimci çıkış, TİP(Türkiye İşçi Partisi) revizyonizminin yürümesine sokuldu. SADA'nın bir çok yöneticisi aynı zamanda TİP üyesiydi. 13 Şubat 1967'de Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nu (DİSK) kurdular.

İşçilerin Türk-İş'ten ayrılarak akın akın DİSK'e geçmeye başlaması, ege-men sınıflar içinde paniğe yol açtı. 1970 yılının Haziran ayında, DİSK'in kapatılmasına neden olacak bir yasayı meclisten geçirdiler. DİSK bu yasaya karşı bir protesto örgütlemek üzere harekete geçti. Ancak sokağa dökülen işçiler, DİSK'in planlarının çok ötesinde bir öfke ile eylemlere başladılar. 15-16 Haziran işçi direnişi, mücadeleyle yarattıkları sendikalarını korumak isteyen işçilerin sınıf öfkesinin patlamasıydı. İşçiler, "sınıf savaşı"nın ne olduğunu kendi pratikleriyle öğrendiler. 15 Haziran günü İzmit'ten yola çıkan işçiler, yol üzerindeki bütün fabrikaları boşaltarak İstanbul'a doğru yürüyüşe geçtiler. İstanbul'daki işçiler de caddelere çıktı, polisle çatıştılar, şehitlerine rağmen bir direniş destanı yarattılar. 115 fabrikadan 75 bin işçi "zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok" diyerek, ölümü gözünde küçülterek ilerliyordu. Öyle ki, DİSK bile ortaya çıkan bu görkemli direnişten ürkererek, işçilere radyodan "artık evlerinize dönün" çağrısı yapmıştı.

DİSK, her aşamada işçilerin mücadelesi, kanı ve teri üzerinden kurulmuş, varlığını sürdürmüştü. Bugün sendikalar yasa tasarısıyla DİSK'i işkolu barajının altında bırakmak, bir kere daha tarihten silmek için harekete geçti burjuvazi. DİSK'i ayakta tutacak olan tek şey, işçilerin direniş gücü olacaktır.

tu Sovyet ülkesini. 1945'te ise, Alman faşizmini ve dünya gericiliğini dize getirmiş olarak selamlıyordu dünya halklarını. Kızıl Ordu'nun zaferi, sosyalizmin zaferiydi.

☆ 24 Şubat 1848 Komünist Manifesto Yayınlandı

Marx ve Engels tarafından kaleme alınan Komünist Manifesto, işçi sınıfının siyasal mücadelesinin nedenlerinin ve hedeflerinin ilk kez bilimsel bir tarzda ortaya konduğu bir siyasal metindir. Sosyalizm tarihinin en önemli metinlerinden biri olan Komünist Manifesto, aynı zamanda proletaryanın siyasi partisnin ilk devrimci programı olma özelliği taşır. 150 yıldan fazla bir zaman önce "Bütün Ülkelerin İşçileri, Birleşiniz" diye seslenen Komünist Manifesto'nun bu çağrısı, bugün de güncelliğini korumaktadır.

☆ 26 şubat 1984- Şair Hasan Hüseyin öldü

Kanadık toprak olduk / çekildik bayrak olduk / dö-küldük yaprak olduk / geldik bugüne... / ekmeği bol eyledik / acıyı bal eyledik / sıratı yol eyledik / geldik bugüne... / ekilir ekin geliriz / ezilir un geliriz / bir gider bin geliriz / beni vurmak kurtuluş mu"

Şubat Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

9 Şubat 1978- Atilla Acartürk

17 Şubat 1996- Nurettin Demir

22 Şubat 1980- Hacı Köse

İskenderun işçi ve emekçilerinin doğal önderi Hacı Köse, işkencede katledildi. Örgütücü ve militan özellikleriyle öne çıkan Hacı, mücadelemizde yaşıyor, yaşayacak...

27-28 Şubat 1933- Reichstag yangını ve “YARGILAYAN SAVUNMA”

9 Mart 1933'te Komünist Enternasyonal'in görevlendirmesiyle illegal olarak Almanya'da bulunan Bulgar Komünist Partisi Genel Sekreteri Dimitrov, Alman Meclisi Reichstag'ı kundakladığı gerekçesiyle gözaltına alındı.

Tarihçilerin bir kısmı, Nazilerin meclis yangınında en büyük hatalarının Dimitrov'u tutuklayıp yargılamak olduğunu söylüyorlar. Çünkü Leipzig duruşması ya da diğer adıyla “Meclis Yangını Duruşması” tarihe komünistlerin kararlılığını, gücünü ve davaya olan inançlarını kazıdı.

Faşizm, Dimitrov'u suçlayarak asıl olarak gözünü Sovyetler Birliği'ne dikmişti. Hedef bir yandan içerde komünist avına çıkmak, faşizmi yerleştirmek, diğer yandan da Sovyetler Birliği'ni düşman ilan etmektir. Kaldırdıkları taş ayaklarına düştü. Dava sonunda tüm dünya, Alman devletinin simgesi olan meclisi, Nazilerin yaktığını biliyordu artık.

Önce Dimitrov'un kendisine avukat tutması yasaklandı. Duruşma için önerdiği şahitlerin hiçbirisi kabul edilmedi. Savunması için gerekli hiçbir malzeme verilmedi. Davanın siyasi bir dava olması gerekçesi ile Reichsgericht, yani siyasi davalara bakan Leipzig'deki mahkeme dava ile görevlendirildi. Mahkemenin başkanı faşistlerle aynı görüşte olmadığı gerekçesi ile değiştirildi. Dünya kamuoyuna “adil bir yargılamanın” sürdüğünü göstermek için binlerce sayfadan oluşan “araştırılmış” dosyalar sunuldu, sanıkları suçlayan 69 şahit bulundu. Baş şahit, dönemin Prusya Başbakanı Göring'ti. Zaferlerinden emin bir şekilde radyolardan naklen yayın yapıldı, hapörlerden mahkeme dışına yayın gerçekleştirildi... Ta ki, Dimitrov mahkemede konuşmaya başlayana kadar... Faşist şeflerden Göring ve Goebbels, Dimitrov tarafından paçavraya çevrilene kadar...

O günden itibaren mahkemede olup bitenlere yayın yasağı getirildi. Dimitrov, tüm olumsuz koşullara rağmen duruşmanın göstermelik, meclisi yakanların faşistlerin ta kendisi olduğunu, savaşın asıl olarak komünizme açıldığını ortaya serdi ve mahkeme salonunu komünizmin propaganda kürsüsü haline getirdi.

Dünyanın gözü bu duruşmaya çevrilmişti. Uluslararası Meclis Yangını Araştırma Komisyonu ünlü İngiliz ve Amerikan hukukçularının katılımıyla kuruldu. Londra'da bir temsili duruşma yapıldı. 21 Eylül'de Leipzig Duruşmaları'nın başladığı gün, Uluslararası Komisyon kararını dünya kamuoyuna açıkladı. Naziler meclisi kundaklamıştı.

Sovyetler Birliği Dimitrov'u vatandaşlığına aldı. Dimitrov ve diğer tutuklular için dünya çapında kampanyalar yürütüldü. Enternasyonal'in temsilcisi, olağanüstü enternasyonalist

“İtiraf etmeliyim, dilim keskin ve sert. Benim savaşım ve yaşamım da hep keskin ve sertti. Ancak bu dil açık ve dürüst bir dildir. Ben olanların adını koyuyorum. Ben burada müvekkilini görevi gereği savunan bir avukat değilim. Ben kendimi, suçlanan bir komünisti savunuyorum. Ben, komünist devrimci onurumu savunuyorum. Ben düşüncelerimi, komünist dünya görüşümü savunuyorum. Ben hayatımın anlamını ve içeriğini savunuyorum...”

Dimitrov

bir dayanışma ile kucaklanıyordu. Öyle ki Nazi kamplarında işkence altında Dimitrov'a karşı ifade veren Alman komünistleri, mahkeme salonunda ölüm pahasına ifadelerini geri aldılar.

Faşistler, devletin tüm imkanlarını bu dava için seferber ettiler, ancak yenildiler. Mahkeme delil yetersizliğinden Dimitrov ve diğer üç komüniste beraat kararı verince Dimitrov, mahkeme kararına itiraz etti. Beraat, delil yetersizliğinden verilmemeliydi. Mahkeme, meclisi yakanları ortaya çıkarmalıydı.

Bu duruşma, “yargılayan savunma”ydı. Her şeyin tersine döndüğü, faşizmin gerçek yüzünün tüm dünyanın önüne serildiği bir duruşma...

Dimitrov Leipzig duruşmalarında komünizmi savundu, Fatihler 12 Eylül karanlığında komünizmin umudunu yeşertti, yarın bir başka komünist bu görevi üstlenecek... İsimler ve ülkeler değişse de her bir komünisti, davası için korkudan ve kaygıdan uzak kılan Dimitrov'un aşağıdaki sözleridir. *“Ben hayatımın anlamını ve içeriğini savunuyorum...”* Ben komünizm davasıyım, komünizm davası benim davam.

Faşizmin Reichstag provokasyonu

27'yi 28 Şubat 1933'e bağlayan gece Reichstag alevler içindeydi. Alman devletinin simgesi yanıyordu. Meclis binasının içinde Hollandalı sıvacı Maurinus van der Lubbe gözaltına alındı. Lubbe, meclisi tek başına yaktığını “itiraf” etti. Yangının çıkmasından hemen sonra Nazi şefleri Hitler, Goebbels, Göring, olay yerindeydi. Yanlarında uluslararası kamuoyuna seslerini duyurabilecekleri bir İngiliz gazeteci ile birlikte. Göring hemen sözü aldı: *“Bu bir komünist ayaklanmanın başlangıcıdır, onlar vuruşa geçti, tek bir dakika bile gecikmemeliyiz.”* Hitler, daha açık şekilde ekledi: *“Her bir komünist nerede bulunursa öldürülecek. Komünist milletvekilleri bu gece asılmalı...”*

Aynı gün, sadece Berlin'de bin 500, Prusya'da 5 bin komünist gözaltına alındı ve yeni oluşturulan toplama kamplarına dolduruldu. Meclisteki tüm Komünist Parti Grubu gözaltına alındı. Parti yönetimi gizli bir toplantıda olduğu için onları bulamadılar. **Mayıs 1933'e kadar bazı tarihi kaynaklara göre yüz bine yakın komünist gözaltına alındı.** Tabi ki tutuklanacakların listesi günler öncesinden bugün için hazırlanmıştı. Dosyalar çekmece-den çıkarıldı. Alman Komünist Partisi KPD'nin

tüm yayınları ve büroları kapatıldı. Parti'yi kapatmaya gücü yetmiyordu faşistlerin henüz. Sosyal Demokrat Parti de bundan nasibini aldı. Aydınlarından da çok sayıda kişi gözaltına alındı. Saldırının ilk elde komünistleri hedef aldığı, ancak faşizme karşı olan herkesi kapsayacağı açıktı. Ne var ki sosyal demokratların komünizme olan düşmanlıkları, faşizme karşı ortak cepheyi engelledi ve faşizmin kanlı süreci başladı...

Hitler henüz dört haftadır hükümetteydi. 5 Mart'ta parlamento seçimleri yapılacaktı. Hitler'e seçimi kesin kazandıracak ve faşizmi yerleştirecek büyük bir olay gerekiyordu. Devletin kalbinden vurulduğunu, tüm Almanya'nın tehlikede olduğunu gösteren bir simge. Faşistler meclisi kundakladı! Aylardır “komünistler ayaklanacak” anti-propagandası ile hem Alman halkına, hem de dünya kamuoyuna yeterince korku salmışlardı.

5 Mart'taki seçimleri faşistler yüzde 50'nin üzerinde bir çoğunlukla kazandılar. Alman halkında istedikleri etkiyi bırakabilmişlerdi.

KPD'nin kurduğu Kızıl Cephe Savaşçıları Birliği, faşistlere karşı savaşıyordu. Mart ayına kadar her iki taraftan toplam 69 kişi ölmüştü. KPD Başkanı Ernst Thaelmann tutuklanana kadar onun sorumluluğunda olan bu Birlik, KPD yasaklandıktan sonra da son nefesine kadar savaştı. Ancak verilen mücadele faşizmi engelleyemedi.

Reichstag hala yanıyor!

Meclis yangını ile ilgili dava 21 Eylül 1933'te başladı ve 23 Aralık 1933'te sona erdi. Dimitrov ve tutuklanan diğer komünistler beraat ettiler. Ancak sıvacı Marnius van der Lubbe ölüm cezasına çarptırıldı ve 10 Ocak 1934'te idam edildi.

II. emperyalist paylaşım savaşından sonra, Nazilerin yargılandığı Nürnberg Duruşmaları'nda önde gelen faşistlerin de verdiği ifade ile, meclis yangının Naziler tarafından gerçekleştirildiği ve Van der Lubbe'nin bu olayda kullanıldığı kesinleşti.

Dünya, Dimitrov'un “yargılayan savunması”ndan ve tüm dünyadaki komünistlerin verdiği savaşın sayesinde meclisi kimin ne için yaktığını faşistlerin kamuoyu yaratmak için ne tür provokasyonlar gerçekleştirdikleri, kendilerine ait kurumlara, sıradan halka bile pervasızca zarar verebileceklerini biliyor.

YÜKSELEN “İMPARATOR”; ÇİN -II

II- ARTIK İKİ KUTUPLU DÜNYA

ABD’nin 11 Eylül sonrasında “önleyici savaş konsepti” olarak siyaset literatürüne kazandırdığı kavram, tam da Çin’in ilerlemesini durdurmaya dönük stratejilerin en önemlisiydi. İlk iki emperyalist paylaşım savaşından ders çıkaran ABD, giderek güçlenmekte olan emperyalist Çin’in, kendi payını almak üzere kurtlar sofrasına saldırmasını beklemeyen, Çin daha tam anlamıyla askeri gücünü büyütmeden, bir savaşa zorlamak için bu politikayı gündeme getirmişti. Böylece “yılanın başını küçükken ezecek” ve Çin güçlenmeden dışlarını sökecekti. Ancak “kapitalizmin eşitsiz gelişme yasası” karşısında hiçbir emperyalist duramaz; “paylaşılmış toprakların yeniden paylaşılması” savaşını kimse durduramazdı. Öyle de oldu.

Pentagon’un 6 Şubat 2006’da yayınlanan raporunda, gelecekte ABD’nin hegemonyasına son verecek tek gücün Çin olacağı vurgulanıyor. 2002 yılından bu yana ABD’de strateji kuruluşlarının hazırladığı bütün raporlar, Çin’in ABD hegemonyası için en büyük tehlike olduğuna ve buna önlem alınması gerektiğine dair uyarılarla dolu. Ancak bu uyarılar hiçbir işe yaramıyor; Çin sessiz ve derinden ilerliyor, dünyanın her tarafına uzanıyor ve “paylaşılmış toprakların yeniden paylaşımı” konusunda ilerleme kaydediyor. ABD’nin pazar alanları, en başta ABD’nin kendisi, Çin malı ürünlere açılıyor. Öyle ki, ABD bayrağı bile Çin’de üretiliyor. ABD’nin hiçbir hamlesi, bu ilerlemeyi durduramıyor.

ABD’nin 11 Eylül sonrasında “önleyici savaş konsepti” olarak siyaset literatürüne kazandırdığı kavram, tam da Çin’in ilerlemesini durdurmaya dönük stratejilerin en önemlisiydi. İlk iki emperyalist paylaşım savaşından ders çıkaran ABD, giderek güçlenmekte olan emperyalist Çin’in, kendi payını almak üzere kurtlar sofrasına saldırmasını beklemeyen, Çin daha tam anlamıyla askeri gücünü büyütmeden, bir savaşa zorlamak için bu po-

litikayı gündeme getirmişti. Böylece “yılanın başını küçükken ezecek” ve Çin güçlenmeden dışlarını sökecekti. “Önleyici savaş”, yeni bir emperyalist savaşla, eski imparatorun tahtını kaybetmesini önlemeyi hedefliyordu. Ancak “kapitalizmin eşitsiz gelişme yasası” karşısında hiçbir emperyalist duramaz; “paylaşılmış toprakların yeniden paylaşılması” savaşını kimse durduramazdı. Öyle de oldu.

2000’li yılların başı, Çin’in hegemonyacı yaklaşımının her geçen gün gözler önüne serildiği bir dönemdi. 2001 yılında Çin DTÖ’ye üye oldu. Ve üye olduğu andan itibaren ABD’nin korumacı politikalarına karşı pazarların tümünden serbestleştirilmesini savundu. G-7 olarak tanımlanan ve sadece emperyalist ülkelerden kurulu olan birliğin yerine, bağımlı ülkelerin de söz sahibi olduğu ve Çin’in ekonomik çıkarlarını daha rahat savunabileceği geniş bir birlik olan G-20’nin kurulmasına önayak oldu. G-20 içinde yeralan ülkelerin önemli bir kısmı, ABD’nin pazar alanlarını dizginsizce yağmalamasından rahatsız olan ve kendilerine de küçük alanlar açmak isteyen ülkelerdi. Çin bu ülkelerin DTÖ’deki (Dünya Ticaret Örgütü) hamisi gibi davranmaya baş-

ladı. DTÖ’de ABD karşıtı etkili bir blok oluşturdu ve ABD’nin politikalarının DTÖ’den geçmesini engellemeye başladı.

2002 yılında ÇKP de, Çin’in yeni hedeflerine uygun bir değişiklik geçirdi. 16. Kongre’de yapılan yönetim değişikliği aynı zamanda, Çin’in artık daha atak davranacağına göstergesiydi. Kongre “Çin’e özgü sosyalizmin bayrağını yükseltelim ve orta halli refah toplumunu kurmada yeni zaferler için çalışalım” başlıklı raporla özetliyordu bu değişimi. ABD’yi açık düşman olarak gören, daha korumacı ve hep temkinli yaklaşan eski dönemin yerine, hem ABD’nin içpazarına hem de hegemonya alanlarına daha pervasızca dalan, ABD ile ekonomik ilişkilerini güçlendiren bir dönem başlamıştı. 2007’de toplanan 17. Kongre bunu bir adım daha ileri götürdü.

2002’de ilan edilen bu politikaların sonucu, 2009 yılında Çin’in elinde 2 trilyon dolarlık ABD kağıdı birikmesi, yani ABD’nin Çin’e 2 trilyon dolar borçlanmasıydı. Bu dönemde Çin, ABD’nin işgal ettiği ama “fethedemediği” Irak’a, Afganistan’a, en yakın işbirlikçisi İsrail’e, Afrika’da petrol ve yeraltı madenleri zengini Sudan’a, Nijerya’ya ve hatta emperyalist Avrupa ülkelelerine daldı, buralarda kendine geniş pazar ve hegemonya alanları oluşturdu. Ve hatta ABD’nin “arka bahçesi” Latin Amerika’yı, neredeyse kendi “arka bahçesi” haline getirdi.

Sadece pazar alanlarına girerek değil, ekonomik-siyasi-kültürel olarak kendi hegemonya araçlarını oluşturdu. Ülkeleri krizden kurtarmak bir yana, daha şiddetli bir krize soktuğu açığa çıkan İMF’nin yerine, kendi borçlandırma mekanizmalarını oluşturdu; özellikle 2008 krizinden sonra başta Afrika ve Asya ülkeleri olmak üzere pek çok ülkeye uzun vadeli-düşük faizli kredi açtı, böylece bu ülkelerin kendisine bağımlılığını artırdı. 2008’de emperyalist sistemin ABD ile özdeşleşmiş olan ekonomisi yerle bir olurken, “Çin modeli sosyalist ekonomi” tar-

tıslmaya başladı. ABD'nin kurduğu sistemin çöküntüsü, Çin'in devlet kapitalizmine dayalı sisteminin öne çıkmasına neden oldu.

Diğer taraftan, Çin pazarını diğer emperyalist ülkelere açacağı yolunda açıklamalar yaptı, özelleştirmeleri anayasa maddesi haline getirdi; ama sadece küçük işletmeleri özelleştirmeye açtı, büyük kamu işletmelerinin hiçbirini özelleştirmede. Böylece kendisi en geniş pazarlara açılırken, ülkeye gelen yabancı sermayenin ülke ekonomisindeki gücünü ve etkisini sınırlı tuttu.

ABD'nin hegemonya argümanı "demokrasi götürmek"ti. Bu kitlelerin nezdinde teşhir olup, işgal altındaki ülkelerde, kitle eylemlerinde "kahrolsun demokrasi" sloganı atılmaya başlarken; dünyanın pekçok bölgesinde kitlelerin refah özelemlerini dik-kate olarak "Çin modeli sosyalizm"i savunanlar arttı, bunlar açık ABD'ci adaylar karşısında seçimleri kazandılar. "Çin modeli" de emperyalist sistemin bir parçasıydı elbette ve kitlelere gerçek bir sosyalizm değil, çeşitli yönleri törpülenmiş, "halkçı" bir kapitalizm sunmanın ötesine geçmiyordu. Ancak kitlelerin sosyalizm talebi ve özlemi artıyordu; Çin de buna bir "alternatif" gibi sunuldu.

2009 yılında gerçekleşen Çin Halk Cumhuriyetinin kuruluşunun 60. yıldönümünün ihtişamlı kutlamaları, bu "zaferler"in tescili durumundaydı.

"Ucuz ve kalitesiz" değil artık

ABD emperyalizmi, Çin hegemonyasının dünya geneline yayılmasını birçok argümanla küçümsemeye, hafifsetmeye çalışıyor. En başta gelen demagojisi, Çin mallarının ucuz ve kalitesiz olduğu, taklit üretim yaptığıdır. Oysa Çin en yoksul kesimler için ucuz ve kalitesiz meta üretirken, bir taraftan da en lüks, en karmaşık, en kaliteli ürünleri de, emsalleriyle kıyaslanmayacak kadar ucuza üretmesiyle öne çıkıyor. "Asya Kaplanları" olarak isimlendirilen ABD'ye bağımlı Asya ülkeleri, genel olarak ucuz ürün ile üretime başladılar, ancak kaliteyi yükselttikçe ucuz ürün üretimini bıraktılar. Çin ise

Çin başka ülkelerin teknolojisinden yararlanma konusunda da çok hızlı ilerlemektedir. Bir ülkeden ithalat yaparken ya da Çin'de bir fabrikanın kurulmasına izin verirken, teknolojisini de mutlaka alıyor, teknolojisini alamadığı ürünlerin ise bir örneğini ele geçirerek onu parçalarına ayırıyor, denemeler yapıyor ve sonuçta o ürün hakkında her şeyi öğreniyor. Böylece Çin, üretim gücünü giderek büyütüyor, en zor alanlara bile rahatlıkla girebiliyor. Ar-ge (araştırma-geliştirme) faaliyetleri Çin bütçesinde oldukça önemli bir yer tutuyor. Resmi rakamlara göre bütçenin yüzde 18'sini ar-ge faaliyetine ayırıyor. Ancak ABD, bu rakamın daha yüksek olduğunu, Çin'in silahlanma ve ar-ge rakamlarını bilerek düşük gösterdiğini iddia ediyor.

ucuz üretimden başladı, en yüksek kaliteli-lüks ürüne geçtikten sonra da ucuz üretmeyi bırakmadı. Bu iki yönlü üretim sayesinde Çin, dünya pazarlarını her yönden kuşatmayı başarıyor.

Bugün mesela ABD'nin ev mobilyası pazarı (ucuz ya da lüks) Çin'in tekeline geçmiş durumdadır. Keza dünyanın en büyük perakendecisi olan ABD'li Wall-Mart, Çin'den ABD'ye yapılan ithalatın yüzde 10'dan fazlasını tek başına gerçekleştirmektedir. Wall-Mart'ın 2002 yılında Çin'den 12 milyar doların üzerinde mal aldığı tahmin edilmektedir. 2003 yılı için bu rakam 15 milyar dolara çıkmıştır. Wal-Mart'ın tek başına Çin'den yaptığı ithalat, Kanada, İngiltere ve Fransa'nın ithalatından fazladır. Wal-Mart'ın devasa mağaza zincirine mal yetiştirecek boyutta bir üretimi yapabilecek tek ülke Çin'dir çünkü. Çin'in tekelleştiği alanlardan biri de televizyondur. Televizyondaki düşük kar marjından dolayı GM (General Motors) gibi te-keller bu alandan çekilmişlerdi. Çin bundan faydalanarak bu sektöre girdi, bütün dünyaya yayıldı.

Öte yandan, Hummer marka cipler gibi ABD'nin adeta "prestij ürünü" sayılan, büyüklüğü, dayanıklılığı ve aşırı benzin tüketimiyle lüksün ve refahın simgesi olarak görülen bir alanda bile, Çin aynı özelliklere sahip ama yarı fiyatına cipler üretmeyi başardı.

Çin başka ülkelerin teknolojisinden yararlanma konusunda da çok hızlı ilerlemektedir. Bir ülkeden ithalat yaparken ya da Çin'de bir fabrikanın kurulmasına izin verirken, teknolojisini de mutlaka alıyor, teknolojisini alamadığı ürünlerin ise bir örneğini ele geçirerek onu parçalarına ayırıyor, denemeler yapıyor ve sonuçta o ürün hakkında her şeyi öğreniyor. Böylece Çin, üretim gücünü giderek büyütüyor, en zor alanlara bile rahatlıkla girebiliyor.

Başka ülkelerin teknolojisini öğrenme konusunda hiçbir fırsatı kaçırmıyor. 2000 yılında havasahasını ihlal eden bir ABD uçağını inişe zorlamış, pilotu sorgulamış ve uçak üzerinde çok kapsamlı bir çalışma yürüt-

müştü. Almanya'da Siemens ve KruppThyssen firmalarında çalışan Çinli mühendislerin, yetki alanlarını çiğneyerek hızlı tren üzerinde inceleme yaptıkları ortaya çıkmıştı. Irak'ta düşen bir ABD helikopterinin Çinliler tarafından incelendiği söyleniyor. Venezuela Devlet Başkanı Chavez, geçmişte ABD'den satın alınmış F-16 uçaklarını "araştırma-geliştirme için" Çin'e verebileceğini duyuruyor.

Çin, genetiği değiştirilmiş gıda ürünlerinden denizaltı motorlarına, bilişim teknolojilerinden plastik oyuncaklara kadar her alanda, rakiplerinin üretim bilgilerini almak için her tür yöntemi kullanıyor. Nanobilim ve nano teknolojisi üzerine yazılı kaynak yayınlamada ABD'nin ardından ikinci sırada yer alıyor ve birinci sıraya çıkmak için büyük çaba harcıyor. Elektrikli otomotiv üretiminde diğer ülkelerden daha fazla yol kat ediyor. Zaten Çin'de otomobil sayısı az, benzin alışkanlığı sınırlı olduğu için elektrikli otomobile geçişin diğer emperyalist ülkelere daha hızlı olacağı düşünülüyor. Son otuz yılda Çin, tüm fotokopi makinalarının ve çocuk oyuncaklarının üçte ikisini, satılan dijital kameraların yarısını, tekstil ve büro bilgisayarlarının üçte birini üretiyor.

Ar-ge (araştırma-geliştirme) faaliyetleri Çin bütçesinde oldukça önemli bir yer tutuyor. Resmi rakamlara göre bütçenin yüzde 18'sini ar-ge faaliyetine ayırıyor. Ancak ABD, bu rakamın daha yüksek olduğunu, Çin'in silahlanma ve ar-ge rakamlarını bilerek düşük gösterdiğini iddia ediyor. Dahası, **ABD'de üniversite okuyan 200 bin, Avrupa'da onbinlerce Çinli öğrenci, bütün emperyalist ülkelerde binlerce Çinli mühendis ve teknisyen, öğrendikleri her şeyi ülkelerine taşımakta yarışıyorlar.** Ayrıca Çin'de üniversiteler her yıl 4 milyon mezun veriyor. Bütün bu beyin gücü, Çin'i dünyanın en güçlü ülkesi haline getirmek için çalışıyor.

Kültür Devrimi döneminde "her köye yüksek fırın kurmak" gibi gerçekdışı çabalar büyük bir fiyaskoyla

sonuçlanmıştı, ama o dönemde yaratılan araştırma-gelişme ve daha yüksek standartları yakalama isteği, bugün Çin'in ilerlemesinde en önemli düşünsel altyapıyı oluşturuyor.

ABD'nin ekonomisini geride bıraktı

ABD'nin Çin'i hafifsetmek için kullandığı ikinci önemli demagoji ise, Çin'in elindeki 2 trilyon dolarlık ABD kağıtları rezervinin bir tehdit olmadığı yolundaki söylemidir. Dünyada artık tüm ekonomilerin birbirine bağımlı olduğu, ABD ekonomisi çökerse Çin'in de çökeceği, bu nedenle Çin'in ABD ekonomisini batırmak değil, ayakta tutmak için uğraşacağı vb söylemlerle bunu desteklemeye çalışıyor. Oysa gerçek bu değil. Ekonomik kriz, kapitalist sistem içindeki her ülke için kaçınılmazdır; üretimin bir aşamasında mutlaka krizden etkilenenecektir. Ancak her ülke aynı biçimde etkilenmez. Tıpkı her tekelin aynı biçimde etkilenmeyeceği gibi...

Mesela krizi aşırı borçlu karşılayan bir tekel, malvarlığı ne kadar geniş olursa olsun, bir anda iflasın eşğine gelebilir. Benzer biçimde kendi üretimi yeterli olmayan, ithalata bağımlı olarak yaşayan bir ülke ekonomisi de kriz döneminde çökecektir. **'29 bunalımı yeterince çarpıcıdır. '29'da krizden en çok etkilenen ülke ABD olmasına rağmen, kriz sonrasında dünya imparatorluğunu ele geçiren ülke yine ABD'dir.** Kapitalist üretim sürecinde ABD'nin aldığı mesafe, özellikle fordist üretim sisteminin olanaklarını kullanmış olması, ayrıca 1880'lerin sonlarında tamamlanan Kızılderili katliamının arkasından zengin altın yataklarından elde edilen altın rezervinin yarattığı zenginlik gibi unsurlar, ABD'nin dünya üzerindeki pazar alanlarını ve hegemonyasını her geçen gün güçlendirmiş; kriz nedeniyle patlak veren II. Paylaşım savaşından "imparator" olarak çıkmasını sağlamıştı.

Bugün ABD'nin üretim gücü son derece zayıftır, doların değerinin yüksek olmasından yararlanarak ekonomisini ve tüketimini ithalatla gerçekleştiren bir ülkedir. En önemli ih-

Bugün ABD'nin üretim gücü son derece zayıftır, doların değerinin yüksek olmasından yararlanarak ekonomisini ve tüketimini ithalatla gerçekleştiren bir ülkedir. En önemli ihraç kalemi silahtır. Arkasından bazı gıda ürünleri gelmektedir. Ancak temel sanayi ve teknoloji alanında üretim üstünlüğünü, daha '90'ların başında, "dünya hegemonyasını" ilan ettiği günden itibaren kaybetmeye başlamıştır. Bilişim sektöründeki açık-ara-önde konumunu kaybedeli de epeyce zaman geçmiştir. ABD'nin hegemonyasının büyümesi ile birlikte, fabrikalar önce zengin kuzeyden güneye, ardından da ülke dışına çıkmıştı. '50'li yıllarda ABD'de işçilerin yüzde 35'i sanayide çalışıyordu. '60'lı yıllarda yüzde 32, '80'li yıllarda yüzde '20'nin altına düştü, 2005 yılında ise bu rakam sadece yüzde 10.7 oldu.

raç kalemi silahtır. Arkasından bazı gıda ürünleri gelmektedir. **Ancak temel sanayi ve teknoloji alanında üretim üstünlüğünü, daha '90'ların başında, "dünya hegemonyasını" ilan ettiği günden itibaren kaybetmeye başlamıştır.** '90'lardan itibaren, "yeni teknoloji" adını vererek çok önemseydiği ve övündüğü bilişim sektöründeki açık-ara-önde konumunu kaybedeli de epeyce zaman geçmiştir.

ABD'nin hegemonyasının büyümesi ile birlikte, fabrikalar önce zengin kuzeyden güneye, ardından da ülke dışına çıkmıştı. '50'li yıllarda ABD'de işçilerin yüzde 35'i sanayide çalışıyordu. '60'lı yıllarda yüzde 32, '80'li yıllarda yüzde '20'nin altına düştü, 2005 yılında ise bu rakam sadece yüzde 10.7 oldu. ABD'de sadece 1998 ile 2005 arasında sanayide 3 milyon 400 bin işyeri kaybı var. Bugün artık ABD'de işçilerin ezici çoğunluğu hizmet sektöründe çalışmaktadır. Bu tablo, ekonomisi bağımlı, kendi sanayisi zayıf ülkelerin tablosudur.

Bu tabloya baktığımızda, ABD'nin, giderek daha da kırılgan hale gelen ekonomisi yüzünden, dünya üzerindeki her türlü gelişmeden doğrudan ve herkesten fazla etkileneneceğini söyleyebiliriz. Bugün dünyanın her tarafında krizden etkilenen ülkelere kredi açan, elindeki rezerv parayı, diğer ülkeleri kendine bağımlı kılmak üzere kullanıma açan Çin'in, 2.5 trilyon dolarlık rezervini (bunun 2 trilyon doları ABD kağıdı) piyasaya sürmesinin, Çin ekonomisinde yaratacağı sarsıntı "ölümcül" olmayacaktır. Çin, üretim ve rekabet gücüyle, dünya pazarlarında elde ettiği güçlü konumla, bu sarsıntıyı atlatabilecek nesnel olanaklara sahiptir. **2000'lerin başına kadar ABD, Çin ihracatının yaklaşık yarısını kapsarken, 2005'ten bu yana Çin ihracatında ABD'nin yeri yüzde 10'ların altına inmiştir. Ve bu oran giderek azalmaktadır. Yani artık ABD ekonomisinin çöküşü, Çin ihracatında son derece küçük ve telafi edilebilir bir durumdur.** ABD ekonomisi için ise, böyle bir olasılık,

onu yerle bir edecek depremden farksızdır.

Üstelik, ABD ekonomisinin en önemli dayanağı olan doların "rezerv para" olma niteliği giderek değişmektedir. Çin, Rusya, İran, Venezuela gibi ABD kampının dışında olan ülkeler, ekonomilerinde ve dış ticaretlerinde dolar ve euro kullanımının dışına çıkmakta, kendi paralarını daha fazla dış ticaretin dolayışına sürmektedirler. Doların tahtındaki bu sallantı da, ABD'nin tahtını ve ithalata dayalı tüketim ekonomisini darbelemektedir.

Çin'in ekonomik üstünlüğü, yapısal sektörlere ve borsa spekülasyonlarına değil, gerçek üretimi, gerçek ekonomiye dayanmaktadır. 2008'de patlayan ekonomik krizin arkasından yüzde 10 civarında büyümeye devam eden, üretimi ve satışları süren tek ekonomidir.

Bu tablo, Çin'in krizden etkilenmeyeceği anlamına gelmez; kapitalist üretim tarzında, fabrika bandına hammadde ile birlikte artı değer sömürüsü girdiği sürece, meta ile birlikte kriz de üretilecektir çünkü. Ancak bugünkü krizden asıl etkilenen ABD'nin ekonomisidir, Çin'in değil. Dahası, bu krizden etkilense bile, ekonomik altyapıları ve gerçek üretim güçleri karşılaştırıldığında, tıpkı '29 bunalımı sonrasında ABD'nin çöküşü gibi, bu krizden güçlü çıkacak olan ülke de Çin'dir.

ABD 2006 yılında dünya ekonomisinin büyümesinin yüzde 20'sini tek başına gerçekleştirmişti. 2007 yılında ise bu katkı yüzde 15'in altına düştü. 2007 yılında dünyanın büyümesine en büyük katkısı, yüzde 17 ile Çin gerçekleştirdi. Bunda, ABD ekonomisinin 2007 yılında yavaşlamasının büyük etkisi var.

Çin'in bugüne kadar aldığı yol, ekonomi tarihinin "mucizeleri" arasında sayılıyor. Britanya'nın kişi başına gayri safi milli hasılasını ikiye katlaması 60 yıl sürdü, ABD'nin ve Japonya'nınki yaklaşık 40 yıl, Çin'ininki ise sadece 12 yıl.

Bu çarpıcı yükselişi sanayi ve hizmet sektöründe çalışanların sayısındaki artışla da görebiliriz. Batı Avru-

pa, Kuzey Amerika ve Japonya'da bu rakam 1970 yılında toplam 265 milyon iken, 2005 yılında yaklaşık bir buçuk kat artışla 416.9 milyona çıkmıştı. Çin'de ise 1970 yılında sadece 85 milyon iken, 2005 yılında diğer ülkeleri yakalamış, 412 milyona fırlamıştı.

İşgücü sömürsü üzerinden

Çin'de bunun sağlayan en önemli unsur artı-değer sömürsüsünün boyutudur. Çin'de adeta İngiltere'nin 19. yüzyıldaki vahşi kapitalizm koşulları geçerlidir. Sendikası, sigortası, ölümüne rekabet içinde çalışma, vahşi kapitalizmin vazgeçilmez kanunudur. Sadece 2005 yılında Çin'de "iş kazası" sonucu 100 bin kişi ölmüştür. Bunun yaklaşık 10 bini, kömür madenlerindeki patlamalarda yaşamını yitirmiştir.

2005 yılı sonunda kırsal kesimde yaşayan halkın yaklaşık 24 milyonluk bir kısmı fakirlik sınırının altındadır. Yine yaklaşık 200 milyonluk bir kesim, günde 1 doların altında bir gelirle yaşamaktadır. Bu nedenle, her yıl kırsal kesimde 24 milyonluk bir kesim için ek iş sahası yaratmak gerekmektedir. Yine Çin'in kırsal kesiminde yaşayan yarı işsizlerin 100 milyonu da iş bulmak için şehirlere göç etmektedir. Bunların yaşadığı sömürü koşulları çok daha ağırdır. Bugün gelir dağılımının aşırı bozulmasından dolayı, küçük burjuvazi bile işsizlikten, çok pahalı evlerden, sağlık ve eğitim hizmetlerine erişimdeki sıkıntılardan etkilenmektedir.

Çin'in ekonomik kalkınmasının bir diğer ayağı da, çalışan 7 milyon çocuk köledir. (Asya genelinde toplam 120 milyon çocuk işçi çalışıyor.) Çin'de varolan serbest bölgelerde, kapitalizmin en ağır sömürü koşulları geçerli. Örneğin çöp torbası üreten Paul Hartmann AG, firmanın büyük bir bölümünü Çin'e taşıdı. Orada haftada altı gün, toplam 48 saat çalışan bir Çinli kadına, aylık 100 Euro veriyor.

Kimya firması Degussa, hem Almanya'da hem de Çin'de üretim yapıyor. Çin'de makinalar daha eski. Orada 150 işçi çalışıyor. Almanya'da

Sömürünün bu düzeyi, ona karşı direnişin de örgütlenmesini getirmektedir. Çin'de 1998 yılında resmi olarak rapor edilen 198 bin emek direnişi vardır. 2000 yılında bu sayı 327 bin 152'ye yükseldi. Çin'de hükümete karşı gerçekleşen protesto sayısı, 2004 yılında 74 bin iken 2006 yılında 87 bin oldu. Özelleştirmelere karşı mücadele ise doğrudan sanayi proletaryasının katılımıyla daha etkili biçimlere dönüşebiliyor. Mesela 2009 yılının Temmuz ayında, bir kapitalistin dövülerek öldürülmesine sebep olan kitlesel işçi protestoları yaşandı. Protesto, hükümetin çelik sanayindeki özelleştirmeyi ertelemesine neden oldu. Çin'de kitle hareketlerinin yükselmesinin önündeki iki büyük engel bulunmaktadır: Devletin "sosyalist" kimliğini kullanması kitlelerde bir bilinç bulanıklığı yaratmaktadır ve estirilen yoğun terör birçok direniş için yıldırı olabilmektedir. Direnişlerin azlığı ise, Çin'in önlenemez yükselişinde en önemli avantajdır.

aynı üretimi yapan fabrikada ise 15 işçi çalışıyor. Çin'de üretilen maddeler daha ucuza geliyor. Orada iş gücü yok değerinde. Münih Ifo Enstitüsü'nün yaptığı bir araştırmaya göre, Batı Avrupa'daki işçilerin ücretleri bugünden itibaren dondurulsa dahi, Çin gibi ülkelerdeki işçilerin ücretlerinin Batılı işçilerinkinin düzeyine gelmesi 30 yıl almış. Sömürünün boyutu çok çarpıcı.

Sömürünün bu düzeyi, ona karşı direnişin de örgütlenmesini getirmektedir. Çin'de 1998 yılında resmi olarak rapor edilen 198 bin emek direnişi vardır. 2000 yılında bu sayı 327 bin 152'ye yükseldi. Çin'de hükümete karşı gerçekleşen protesto sayısı, 2004 yılında 74 bin iken 2006 yılında 87 bin oldu. **Özelleştirmelere karşı mücadele ise doğrudan sanayi proletaryasının katılımıyla daha etkili biçimlere dönüşebiliyor.** Mesela 2009 yılının Temmuz ayında, bir kapitalistin dövülerek öldürülmesine sebep olan kitlesel işçi protestoları yaşandı. Protesto, hükümetin çelik sanayindeki özelleştirmeyi ertelemesine neden oldu.

Çin'de kitle hareketlerinin yükselmesinin önündeki iki büyük engel bulunmaktadır: Devletin "sosyalist" kimliğini kullanması kitlelerde bir bilinç bulanıklığı yaratmaktadır ve estirilen yoğun terör (Çin, dünyada idam cezasının en fazla uygulandığı ülkelerden biridir, hapis cezaları da oldukça ağırdır) birçok direniş için yıldırı olabilmektedir. Direnişlerin azlığı ise, Çin'in önlenemez yükselişinde en önemli avantajdır.

Askeri gücü de hızlı büyüyor

Bugün Çin'in ekonomik olarak ABD'nin önüne geçtiği artık tartışılmaz derecede açık. Siyasi gücü de bununla bağlantılı olarak yükselmiş durumda. Çin emperyalizminin, imparatorluk tahtından ABD'yi indirerek kendisinin oturmasının önündeki tek engel askeri gücünün henüz ABD'nin gerisinde olmasıdır. Ancak Çin bu alanda da başdöndüren bir ilerleme kaydetmektedir.

Çin'in savaş anlayışında, çatışmada inisiyatifi elde etmek ve has-

mın dengesini bozmak için gizliliğe ve aldatmaya önem verilir. Çin askeri gelişimi de bunun ürünü olarak gözlerden uzakta tutulmaktadır.

SİPRİ'nin (Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü) açıkladığı rakamlara göre, ABD, II. Emperyalist savaş sonrasında en yüksek silahlanma harcamasını 2007 yılında gerçekleştirdi. Dünyadaki harcamaların yüzde 45'ini ABD, 547 milyar dolarla tek başına yapıyor. Çin 58.3 milyar dolarla, Britanya'dan sonra üçüncü sırada yer alıyor. ABD'nin 2008 yılı savunma bütçesi 645 milyar dolara çıkarken, Çin'in bütçesi 100 milyar dolar oldu. Rusya'nın ayıracığı bütçe ise 36.8 milyar dolar. Çin'in askeri harcamalarının, her dönem, açıklanandan çok daha büyük olduğu söyleniyor. Mesela Çin'in 58.3 milyar dolar askeri harcama yaptığını açıkladığı 2007 yılına ilişkin ABD'nin tahmini Çin'in 98-139 milyar dolar arasında harcama yaptığıdır. 2008 yılında ise Çin'in silahlanma harcaması, yine ABD'nin tahminine göre 300 milyar dolara yaklaşmıştır.

Çin, 1964 yılında ilk nükleer denemesini gerçekleştirerek, nükleer silah sahibi olan ilk ülkeler arasında yer almıştır. 1991 yılında 1. Körfez Savaşı'nın yaşanmasının arkasından, askeri gücünü büyütme için özel bir çabaya girmiştir. Çin ordusu, stratejik etkinliği daha fazla olan balistik füze sistemleri ve nükleer silahlara ağırlık vermektedir. Denizaltı, tank, uçak gibi karmaşık ve geliştirilmesi göreceli olarak çok pahalı silah sistemleri ikinci sırada yer almaktadır.

Tayvan ile olası bir çatışmada ABD'ye karşı koyabilecek, deniz ticaretini ve ihracat yollarını, stratejik Malakka Boğazını koruyabilecek düzeye gelmiştir. **ABD, bugün Çin'in geliştirdiği ve edindiği silahlar nedeniyle, özellikle Güney Doğu Asya ve Pasifik'teki üstünlüğünü kaybetmiştir.** Ancak Çin'in askeri gücü bölgesel sınırların ötesine geçmiş durumdadır. Çin son 15 yılda etkin ve caydırıcı bir askeri güç olmanın en kestirme yolu olan balistik fü-

zelere sahip olmak ve bunları geliştirme konusunda çok yol almıştır. **2006 yılında kıtalararası balistik füze sistemlerini başarıyla gerçekleştirmiş, denemelerini tamamlamıştır.** Çin'in elinde bulunan 12.900 km menzilli balistik füzeler, bütün Amerika kıtasına erişme yeteneğine sahiptir. Tayvan konusunda ABD ile gerginliğin tırmandığı bir dönemde, 2005 yılında Çin Genelkurmayı'ndan General Zhu, yaptığı bir açıklamada *"Xian'ın doğusundaki bütün şehirlerin yokolmasına hazırız. Ama Amerikalılar da, Çin tarafından yüzlerce şehirlerinin yokolmasına hazır olmalıdır"* diyerek Çin'in uzun menzilli nükleer başlık taşıyan füzeleriyle, gerektiğinde ABD'yi vurabileceği mesajını vermiştir.

Ayrıca Kuzey Kore, Pakistan, İran gibi ülkelere de bu sistemleri satarak, müttefiklerini askeri olarak da kendisine bağımlı kılmakta, ABD karşısında yeni askeri odaklar oluşturmaktadır. **Bugün Ortadoğu için en stratejik geçiş noktalarından biri olan Hürmüz Boğazı'nda İran tarafından konuşlandırılmış olan, karadan denize fırlatılabilen Çin yapımı C-800 füzeleri bulunuyor.** 2005 yılında basında yer alan, ancak resmi olarak doğrulanmayan bir yazı, Türkiye'nin Çin ile gizli bir füze anlaşması imzaladığını iddia ediyordu. Buna göre Çin, Türkiye'ye karadan karaya füze ve teknoloji satacak, ayrıca Türkiye'de füze bataryası üretimi başlatılacaktı. Yazıda geçen ancak doğrulanmayan füzeler, TSK envanterine girdi.

ABD ordusunun teknolojik üstünlüğünün en zayıf noktası bilgi iletişimi teknolojilerine bağımlılığıdır. ABD'nin Irak'ta, İsrail'in Lübnan'da savaşları kaybetmelerinde teknoloji bağımlılığının büyük etkisi vardır. ABD'nin haberleşme ve bilgi toplama alanında uydu bağımlılığını bilen Çin, bu konuya odaklı çalışmalarını geliştirmektedir. İletişim ve bilgisayar sistemlerine saldırıyı ve uzayda rekabeti esas alan sistemleri de geliştirmektedir. Gerektiğinde uyduları balistik füzeyle imha etmek, Pentagon'un bilgisayarlarına siber saldırı-

Çin genel olarak zayıflık numarası yapmak, enerjisini saklamak, diğerlerinin dikkatlerini başka alternatiflere yöneltmek ve başkalarının yutamayacağı kadar büyük ve karmaşık olduğu imajını vermek gibi yöntemleri gelenekselleştirmiştir. Ancak 2.3 milyon askerli Çin ordusu, arge çalışmalarına ayrılan yüz milyonlarca dolarlık bütçe ve ekonomik gücünün ulaştığı boyut düşünüldüğünde, Çin'in askeri olarak da birinci sıraya yerleşmesi çok uzun sürmeyecektir. ABD hegemon gücüne güvenerek sanayi üretiminden uzaklaşırken, Çin dünya pazarlarını ele geçirmekle meşgüldür. Şimdi de ABD'nin askeri teknolojisi eskir, Irak ve Afganistan gibi ülkelerde "yaşlı köylüler" tarafından helikopterleri düşürülüp ABD'nin askeri başarısızlıkları tartışılırken, Çin'in askeri gücü büyük bir hızla ilerlemektedir.

lar düzenlemek gibi konularda çalışmaktadır. Dünyada uydudan kontrol ve takip çalışmaları anlamında iki çalışma var. Amerikan projesi olan GPS ve AB projesi olan Gallileo. Çin Gallileo'ya üyedir.

Çin 2003 yılında insanlı uzay aracını atmosfer dışına yollayarak uzay çalışmalarını başlatmıştır. Eski ve depolarda çürümeye yüz tutmuş askeri uçaklarını ise insansız hava araçlarına dönüştürmeye çalışmaktadır. **2007 yılında uzaya insan gönderen 3. ülke olmayı başardı** ve aya ilk gezgin aracını gönderdi. Yine 2007 yılında uzay programı içinde uydusavar füzesi denemeleri de başarılı oldu.

ABD 1954 yılında bir grup Güneydoğu Asya ülkesiyle kurduğu SEATO örgütü ile Çin'i çevreleme politikası izlemekte ve Tayvan'ı silahlandırmaktadır.

Buna karşılık Çin donanması daha 1990'ların ikinci yarısından itibaren, stratejik "açık denizde etkin savunma" doktrinini benimsemiştir. 1996'nın başlarında, Çin bazı tehdit edici askeri manevralar düzenlemiş, Tayvan'a denizden ve havadan girişi yasaklamış, ABD Donanması, bu durum üzerine, bölgeye derhal gösteri niteliğinde bir sefer düzenlemiştir. İki ülke arasında ciddi bir güç gösterisine dönüşmüştü bu olay. Bu "Tayvan Bunalımı" sırasında, bölge ülkeleri tarafsız ya da Çin'i destekleyen bir tutum almışlardı. ABD'nin Tayvan hamlesi, Çin'in bölgesel üstünlüğüne ve askeri gücüne takılmıştı.

Çin'in teknoloji kopyalaması, diğer emperyalistleri fazlasıyla korkutuyor. Mesela Çin ve Rusya ortak askeri tatbikat gerçekleştirdiğinde sadece ABD değil, Rusya da Çin'in burada kullanılan gelişkin savaş uçaklarının teknolojisini kopyalayabileceğinden korkuyor. Bu nedenle Rusya, en gelişkin savaş uçaklarını Çin'e satmamaya özen gösteriyor. Ancak Çin bugün Pakistan'a savaş uçağı satabiliyor.

Zaten Çin, bu konuda sınır tanımıyor. 2000'lerin başında Ukrayna'nın Varyag savaş gemisini "turizm amaçlı" diyerek satın aldığı,

bu motoru bile olmayan hurda gemiyi ta Çin'e kadar çekerek götürmesi son derece anlamsız görünmüştü. Ama Çin kendi açık deniz filosunu oluşturmak ve kendi savaş gemisini üretmek için, bu savaş gemisinin hurda iskeletinden teknolojisini öğrenmeye çalıştı.

Çin'in askeri gelişimine paralel olarak, kendisine bağımlı askeri ittifaklar kurmak için de adım atıyor. 1996'de kurulan Şanghay İşbirliği Örgütü bu yönde önemli bir rol oynuyor. Uzay çalışmalarını güçlendirmede ise, 1992 yılında, Tayland ve Pakistan'ın katılımıyla kurduğu APSCO (Asya Pasifik Uzay İşbirliği Örgütü) önemli bir rol oynuyor. APSCO'ya Ekim 2005'te Bangladeş, Endonezya, İran, Peru ve Moğolistan, Haziran 2006'da ise Türkiye üye oldu. (Türkiye Kasım 2005'te ABD ile Uzay ve Sanayi İşbirliği Anlaşması imzalamış, arkasından Çin'le bu ittifaka katılmıştı.)

Çin genel olarak zayıflık numarası yapmak, enerjisini saklamak, diğerlerinin dikkatlerini başka alternatiflere yöneltmek ve başkalarının yutamayacağı kadar büyük ve karmaşık olduğu imajını vermek gibi yöntemleri gelenekselleştirmiştir. **Ancak 2.3 milyon askerli Çin ordusu, arge çalışmalarına ayrılan yüz milyonlarca dolarlık bütçe ve ekonomik gücünün ulaştığı boyut düşünüldüğünde, Çin'in askeri olarak da birinci sıraya yerleşmesi çok uzun sürmeyecektir.** ABD hegemon gücüne güvenerek sanayi üretiminden uzaklaşırken, Çin dünya pazarlarını ele geçirmekle meşgüldür. Şimdi de ABD'nin askeri teknolojisi eskir, Irak ve Afganistan gibi ülkelerde "yaşlı köylüler" tarafından helikopterleri düşürülüp ABD'nin askeri başarısızlıkları tartışılırken, Çin'in askeri gücü büyük bir hızla ilerlemektedir.

Ve Çin'in bugün ulaştığı düzeyde, artık ABD ile arasında "eşitler arası bir ilişki" olduğunu, dünyanın artık iki kutuplu olduğunu söylemek hiç zor değildir. Dahası, bu "eşitlik" her geçen gün Çin'in lehine bozulmaya devam edecektir.

Tutsaklardan yenyıl mesajları

Tutsaklardan yeni yıl kartları, Ocak ayı içinde de gelmeye devam etti. Geçen sayımızda elimize ulaşan mesajları yayınlamıştık. Sonradan gelenleri de kısaltarak yayınlamayı sürdürüyoruz. Her biri, umut ve inanç dolu satırlarla yüklü ve büyük bir emekle yapılan-seçilen bu kartları, tüm okuyucularımızla paylaşmak istedik.

Gelen kart ve mektuplarda, mesajların dışında, bazı istekler ve sorular da bulunuyor. Bu vesileyle geneli kapsayan konularla ilgili toplu bir yanıt da vermiş olalım:

Dergimizin sayıları çıkar çıkmaz, isteyen tüm tutsaklara gönderiliyor. Ayrıca yayınevimizin çıkardığı kitaplardan toplatılmamış olanları postalyoruz. Elleri ulaşamayanlar var ise, bu idarelerin keyfi tutumlarından kay-

naklanıyordur. Çünkü birçok hapisaneye başta “Hücreler” olmak üzere, toplatılmamış tüm kitaplarımız ve dergimizin sayıları ulaşırken, bazı hapsehaneler, “örgüt propagandası” gerekçesiyle vermiyorlar. Tutsak okurlarımız bilmelidirler ki, ellerine ulaşmayan dergi ve kitaplar, idarelerde oyalanmakta ve engellenmektedir. Diğer yandan tutsaklara gönderdiğimiz dergi ve kitaplarımız ücretsizdir. Bunlar için ücret teklif eden tüm tutsaklara bir kez daha duyururuz.

“Devrimci tutsaklar onurumuzdur” diyoruz. Onların ihtiyaçlarını karşılamak, -özellikle siyasal ihtiyaçlarını- dışarda olanların boyunlarının borcudur.

Zindanlar Yıkılın, Tutsaklara Özgürlük!

Dostlar, yoldaşlar merhaba!

İyi olmanızı diliyor, coşkuyla kucaklıyoruz!

Yeni yılınız kutlu olsun!

Ser Selave Piroz Be!

(...) Tarihin kan ve can pahasına yazıldığı bu günlerde, özgür geleceğin mimarı olan tüm canların yeni yılını kutluyor, işlerinde kolaylıklar ve başarılar diliyoruz.

**Ankara Kadın Kapalı Hapishanesi
Tutsak PARTİZAN'lar**

Değerli dostlar ve “Devrimci Duruş” emektarları
İfade edilemez duyguların yaşandığı bu günlerde ve yaşanan depremin yarattığı kordan duyguların bizi aydınlık günlere taşıyacağı umuduyla...
Derginize abone olmak istiyoruz... Bu vesileyle tekrardan başarı dileklerinizi sunuyor, selam ve sevgilerimizi gönderiyoruz

**Hasan Yağız L Tpi Hapishane
Kalkandere /RİZE**

Coşkulu selamlar!

(...) Ezilenlerin başka bir dünya ve gelecek için başlattığı serüven, hergün yeni katılımlarla, daha bir zenginleşip çoğalarak devam ediyor. Yeni yılın ezilenlerin olacağına olan inanç ve coşkuyla yeni yılınızı en içten devrimci duygularıyla kutluyorum.

Sevgi ve saygılarımla...

Vedat Düşküner 2 Nolu FTC Tekirdağ

Sevgili yazarımız Nevin Berkeş ve yayınevi çalışanları
Öncelikle yeni yılınızı kutlar ve en iyi dileklerinizi iletirim...

Yolladığınız kitaplar için çok ama çok teşekkür ederim. Selam ve sevgiler...

Ragıp Zarakolu2 Nolu F Tipi Tutukevi-KOCAELİ

Merhaba

Kartınızı aldım, duyarlılığınız için teşekkür ederim. Cep takvimi işime çok yarayacak. Zira elle çizmişim ama çok kabaydı, bunu için ilaç gibi işime yaradı. ..Son aylarda bir sansür furyasıdır almış başını gidiyor. İki haftada 14 mektubuma “imha kararı” verildi. Gönderdiğiniz kitabı aldım. İnsan okuyunca temiz oksijene ulaşıyor... Kalın umutla, direnişle ve özgür yaşamların ruhuyla...

Ali Murat Çelik 2 Nolu F Tipi Sincan-ANKARA

Merhaba

Dünyanın tüm karanlık görüntüsüne rağmen, umudumuz ve söyleyecek sözümüz var yarına dair....

Gün henüz bitmedi...

Ezilenlerin, işçilerin, emekçilerin seslerinin daha gür çıkacağı bir yıl dileğiyle yeni yılınızı kutluyoruz...

Emrah Irmak

Sincan 1 Nolu F Tipi- Ankara

Merhaba,

Bu yılın ilk cep takvimini aldım sizden, sağolun. Masanın başındaki panoya astım. Günlere çentik atmasak da, gerekli bir araç... Dergi düzenli geliyor, teşekkürler... Buralar bildiğiniz üzere. Sohbet hakkının kullanmaya başladık. Haftada on saat çıkmamız gerekirken, üç saatle sınırladılar. Yeni yılınızı kutluyorum... Umuz ve özgürlükle...

Erdal Süsem F Tipi EDİRNE

Değerli arkadaşlar, merhaba,

Çıkardığınız yayın ve kitaplardan adıma birer tane gönderme imkanınız olursa seviniz. Şimdiden ilginizden dolayı teşekkürlerimizi bildiriyorum.

Tüm çalışanlarınıza selam ve sevgiler...

Özgür Çelik

2 Nolu F Tipi- KOCAELİ

Merhabalar Proleter Devrimci Duruş emekçileri...

Urfa Hapishanesi'nden selam ve sevgilerimi gönderiyorum...

Girmiş olduğumuz 2012 yılının proletaryanın bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi, Türkiye halklarına zaferi ve devrimi muştulaması dileğiyle, başta sizin ve tüm Türkiye halklarının yeni yılını kutlar her daim dostça, yoldaşça, umudun adıyla...

İsmail Şeran

E Tipi Hapishane-ŞANLIURFA

Merhaba

(...) Sizden ilk kez mektup-kart aldım. Kitap-dergi konusunda cevapsız kalmadım, duyarlılığınız için teşekkür ederim. .. Tüm Yediveren çalışanlarının yeni yılını kutluyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum. Esenlikle kalın. Selam ve sevgiler... Cep takvimini de aldım, teşekkürler...

Mehmet Garip Yaş - F Tipi ADANA

EMPERYALİST İŞGALCİLER ORTADOĞU'DAN DEFOLUN!

*Gökten inmedim ben
Misafir değilim.
Tarihten önce
Bir pınardım buradan doğan
Tarihten önce
Bir ateştim, gürleştım burada
Toplanın gidin!
Pınarlar suyundan vermez benden başkasına!
Benden başkasına gölgesinden vermez ceviz ağacı
Yüklenin gidin!*

*Sizin tohumunuz yeşermez tarlamızda, ölür.
Sürülerinizin ayakları altında ateşe döner meramız.
Dut ağacı bile öfkelenecek
Tutmayacak çocuklarınızın salıncağını!
Yüklenin gidin!
Ağaçlarımızdaki meyve çiğ ve hamdır
Suyumuz tuzlu,
Acılaşır ağızınızda balımız
Yüklenip gidin!
Yüklenip gidin!
Abdullah Peşew*